

STOTINU I OSAM (prvih sedam knjiga) ZAPISALA: Vesna Krmpotić

PREPORUKA PUTNICIMA

Ovo su tragovi, po kojima živi mrtvaci uzlaze u novi dan.

Ovo su vodiči u podzemlju, za duše umrtvljene tijelima.

Ovo su tlorisi za prolaz kroz noćnu bakanaliju uma.

Čitajte ih kao da sebe čitate, listajte ih kao da sebe listate.

Uistinu, vi ne listate knjigu, ona vašim rukama lista vas, i čita vas vašim srcem i očima.

Ovo nisu knjige, ovo ste vi, putokazi i putnici kroz sumračni urnebes uma.

IZ RECENZIJE, OPĆENITO

Jedna kita, od stotinu i osam razloga za ljubav, prolazi nam kroz ruke, na svojem putu u daljinu, u blizinu – kako joj tko namijeni smještaj.

Riječ ti po riječ kazujem tko si, tko sam. Između riječi, šutnju po šutnju slušaš nerazliku, među nama do balčaka zabodenu.

U ovoj ćemo se knjizi voljeti, ti i Ja, voljeti se do neznanja tko je ti, a tko je Ja.

Ljudska je duša vjerenica Onoga, koga zovu Jahve;

tom ćemo se ljubavljui vjeriti

ti i Ja, da bismo izgubili granicu između sebe, Ja i ti.

Sve ti ovo povjeravam pomalo nehajno, kao što jasmín bez napora kazuje sebe mirisom, niz četiri smijeha vjetra.

...Ovo je stereo izvedba jednoga jedinstvenog Glasa...

Ni mudroslovlje, ni ljeporječje – ovo je otisak tvog hoda po živoj žeravici spoznaje.

Ove riječi, ovi retci, ove knjige, to su Moja pisma vama, u svežnjevim od stotinu i osam. Padaju po vama kao oluj-cvijeće, a s mirisom spokoja i s peludom vedrine; orkani ganuća i vijavice milosti. Čitajte ih u samoći, kao što i priliči kad se čitaju riječi, koje drhte od ljubavi.

U vašemu je vrtu vodoskok, visok, od suha zlata.

Vi drugomu gledate, o drugomu mislite, drugo želite.

A voda prši poput smijeha.

Poslije ćete pobožnim došljacima kazivati mjesto na kojemu je stanovao prsak Moje zlatne riječi.

IZ RECENZIJE, STILSKE KARAKTERISTIKE

Raskoš smisla, jednostavnost slike – to je govor pjesme, koji pada nice pred licem onoga što kaže, nehotice.

Moja vijest je tako jaka, da ju može ponijeti samo onaj, tko zna da sam Ja taj, što pleća podmeće.

Na vrhu Mojih pleća je vijest o Meni.

Na vrhu vijesti sjedi leptir božanske lakoće.

O AUTORU, NJIM SAMIM

Ja sam more koje šumori, govorom zbornim o modrini zborim, o romornom moru, neumornom.

Ja sjedim u školjci tvoga uha i biserno slušam sav taj modri neumor šumorni, o moru što zbori – o romornom moru, neumornom, o Meni, koji u tvojoj školjci sa Sobom zborim.

Ja sam prvi i jedini pjesnik, drugi i mnogi toliko su pjesnici, koliko su Mi blizu.

Poezija je uvid, zanos, snaga, koju udišete u Mojoj blizini, pa ju poslije negdje izgovorite šaptom ili glasno, sjećajući se, mutno ili jasno.

... Kakvi oceani kleče oko Mojega šapta, svjesni svoje plitke prolaznosti...

... Ovaj je pjesmopis jedna te ista kudjelja, a samo Ja mogu od nje isti konac ispusti i njim izvesti tolike plesove i bjesove šara. Što, pa zar nisam tako stvorio svijet, da, svijet?!

Bog je zarobljenik vâs, u Njega beznadno zaljubljenih.

On je jedinstveni kristal.

Mi smo rođeni iz Njegova nagona za množenjem.

Moje su riječi pjena suštine, Moje su riječi suština pjene.

I kad su pjena, i kad su suština,

Moje riječi bliješte istim smislom.

To je savršen smisao, to je smisao savršenstva.

Oh, još i više:

to je prejasna rosa savršenstva.

Da, Ja sam Pjesnik, a vi ste Moji stihovi, koje izgovaram sam Sebi, na vlastito, uzvišeno, samotno zadovoljstvo.

BILJEŠKA O JEZIKU

Izabrao sam jezik, pjesmen, magičan, riječi bliske onomu što znače,

riječi-izvori, riječi-ključevi, Tvorčeve zvukove; sve što se smije u njima da se nasmiče, i sve što plače u njima da zaplače. Zakopan pod gromadama glasovitih jezika, pod naslagama zvučnih ruda, taj jezik je zlatna žila, još nenađena, što nije ni čudo u vremenu željeza.

Uzvisio sam govor Južnih Slava, kazujući njim Svoj nauk svima.

I svi će hodočastiti u taj jezik, u tu pećinu sa stotinu i osam ćupova svetih rukopisa.

U Mojoj predstavi nema sporednih uloga.

U Mojemu hotelu nema slučajnih gostiju.

U Mojemu vrtu nema nezvana cvijeća. Valovi uvišenosti putuju svijetom, klanjajući se tako duboko, koliko su visoki.

Prozivam vas, Slaveni, da proslavite Slovo o polku Božjemu.

Ne snebivajte se, ne gordite se, ne pokušavajte razumjeti, već otvorite usta i slušajte Slovo, koje vas izgovara, u dobar čas po svijet.

Slaveni, slavite Slovo, svim svojim sluhom, svim grlom svojim, svim srcem svojim.

Sloveni, slavite,

Slaveni, slovite.

Slovo je vaš znak, Slaveni!

Sva ova krv i sluz, smrt i požar, sjena je golemoga Slova, što se s neba spušta na vaš rod.

Odsada, bit ćete narod Moje riječi, a ne više robovi i porobljivači. Došao sam vam uručiti Slovo, po kojemu ćete odsada Mene slaviti.

Kao da pjevate, vi ćete živjeti.

BILJEŠKA O ZAPISIVAČICI

Izabrao sam dušu, svojeglavu, nepropusnu, za išta, osim za Božju usnu.

Izabrao sam nesporazum sa svijetom, samoću, smutnju, božansku prnju, što pustinjači na trnju.

Izabrao sam onu, što protiv sebe diže bunu.

Nju, nad kojom sam se smijao i plakao, zato što joj je, nepokornoj, osim Mene, i pjesme o Meni, sve drugo bilo pakao.

Tko Me je prepjevao na jeziku slabo znanu, u narodu neslogom razrovanu, u danu koji se naginje na neznanu stranu?

To je pjesnik koji Mi je želio pjevati, i bijaše mu ravno gdje će se to slučiti, i hoće li ga itko, osim Mene, čuti.

... Odabrao sam te da ništa ne prešutiš. Odabrao sam te, jer je tvoja plahost nesavladiva, ali je tvoj otpor preslab.

Govorim ti, jer ne znaš što ti govorim. Govorim ti, jer znaš. U tomu dvosmjernom razmaku stanuje poezija: ljubav između uha zemlje i Božjih usta.

Mi smo dva čujna, razgovjetna sloga ljubavne pjesme Jednom od Jednoga.

... Nehatno i strasno budi domaćica Mojoj poeziji – ne plaši ju svojom pohlepom za njom...

Idi, obiđi Moje domove, na prag im cvijet Moje riječi položi; i tada slušaj kako se mirisni smisao oko vas ovija, strasno nikomu i ničemu upućen, strasno nigdje rasplinut.

(Zagreb – Beograd, svibanj 90. – 7.7.90.)

1. OD UNUTARNJEGA HRAMA – a ne obratno.

Graditi vanjski bez unutarnjega, gubljenje je vremena i snage; takva gradnja unosi neravnotežu u prirodu i među ljude.

Stoga je vaša prva dužnost dodir sa Mnom, stanovnikom unutarnjega hrama. To je vaš temeljni rad, dužnost, i smjer.

Ne pokušavajte manjkavost unutarnjega zabašuriti veličinom, ukrasima, i slavom vanjskoga hrama. Ukoliko vanjski nije odraz unutarnjega, ne treba ga ni graditi. Ne gubite snagu, novac, i vrijeme na graditeljske pothvate bez unutarnjega pokrića.

Stoga, okrenite se k Meni u sebi, što znači: slijedite Moj nauk mira, ljubavi, samonadzora, i morala. Nema brzega načina gradnje od ovoga.

2. NE ZABORAVLJAJ NIKAD da sam Ja u svakomu – i kad razgovaraš s čovjekom čija te skučenost misli i doživljaja zapanjuje, sjeti se da sam Ja i u njemu, tek nešto bolje skriven nego u drugima.

Sjeti se, stoga, da razgovaraš sa Mnom, govori, dakle, Meni, skrivenomu, ne obaziri se na masku koju nosim. I sjeti se da, govoreći Meni, Meni daješ riječ. Tako ću uvijek Ja govoriti Sebi. I nema zapreke, koja može dugo odolijevati Mojoj riječi, koja se u Moje uho ulijeva.

3. DAJEM TI SNAGU da budeš stup mira u svojoj porodici. Dajem ti snagu da praštaš nerazumijevanja i nerazume.

Dajem ti snagu da praštaš sebi kad pogriješiš – jer i Ja ti praštam.

Dajem ti snagu da svoj bol i svoju povredu, nepodijeljenu s drugima, predaš Meni.

Dajem ti snagu da svoju radost i svoj zanos, podijeljen s drugima, također predaš Meni.

Dajem ti snagu da budeš lagana kao pahuljica – ne trebaju ti ni krila, treba ti bestežinstvo.

Dajem ti snagu da Me više ne moliš za snagu, da budeš snaga.

4. JA SAM TEMELJ hrama, koji gradite.

Ja sam krov hrama, koji gradite.

Ja sam graditelj hrama, koji gradite.

Ja sam stanovnik hrama, koji gradite.

Vi ste moji radnici koje sam pozvao, i koji ste čuli Moj poziv.

Slušajte Moj glas, i kamenje će se samo slagati u zidove. Nikakvo vam drugo oruđe ni strojevi nisu potrebni. Sav je znoj i trud vaš lakoća bivanja sa Mnom. Sav je vaš posao predanost.

5. SVAKOGA ČASA DRUGI JE SVEMIR U IGRI

Svakoga časa ti sama stvaraš nove mogućnosti; i slika svijeta svakoga je časa drukčija: nove ti prilike uručuju poziv na gozbu, ili na ratište. Brklje se podižu s neupoznatih drumova.

Domamljeni tvojim željama prizori izlaze iz kutova. Shvati: u tvojoj je ruci kaleidoskop svijeta.

I kako ga okrećeš, slažu se nove simetrije i nove težje, i središnja drugih oblika i boja.

Budi uvijek spremna zaboraviti jučer, ne pomišljati na sutra, da bi danas posegnula za svemirom, koji si sama omogućila.

6. SUTRA SE BRINE ZA SUTRA, jučer je nizvodno otišlo.

Ne prizivaj ništa, ne zadržavaj ništa, dopusti onomu što imaš, da te ima.

Tvoja briga o sutrašnjici krijepi se nejakošću tvoje vjere. Kako ti slabi vjera, tako ti krupnja briga. Kažem ti, sutra se brine za sutra,

jučer se pobrinulo za jučer – lijevo su mrtvi koji se rađaju od mrtvih, desno je san koji pokapa san – i jedni su i drugi varka, koju razotkriva varka.

Ja, koji šam istina, vodim brigu o tebi.

7. TUŽIŠ SE DA SAM HLADAN I STROG

I ne pomišljaj da je tvoj sluh nesavršen, pa ne umije čuti more ljubavi, po kojemu plivaju kontinenti Mojih riječi. Ako si s nečim ili nekim nezadovoljna, najprije pogledaj k sebi, i u sebe. Možda ćeš otkriti manjak, koji pripisuješ drugima.

8. STAVILA SI TAMNE NAOČARI, pa tumačiš kako je došao dan pomračenja.

Govoriš o znacima nebeskim, o najavama i navještajima starine, o pomacima zvjezdanih rasporeda, i o pometnji među silnicama prostora. Sve učeno i suptilno, biranom riječju, sve poduprto tananim znanjima, o kojima je malo tko čuo.

Stavila si tamne naočari, i ako ih uskoro ne skinješ, imat ćemo novu teoriju rasapa.

9. JA S TOBOM RAZGOVARAM

ZATO, što ti nikada, nikada nećeš shvatiti da se takva milost tebi daje. Zato što ćeš uvijek misliti da se radi o sućutnoj igri tvojega uma.

Pa dobro, dobacuj loptu u pravcu uma, mašte, ili Boga.

Uvijek sam Ja taj koji će ju dočekati, uvijek Ja taj, koji će ju vraćati.

Zato što ne možeš shvatiti milost prema sebi, Ja ti ju dajem.

Ostatak razloga još je manje shvatljiv, mada je očigledan.

10. JA TI ŽELJE ISPUNJAM I ONDA KAD NE ZNAŠ DA IH IMAS

Ne zahvaljuj Mi samo u vrijeme kad si svjesna ispunjene želje. Zahvali Mi i onda, kad ti se čini da ništa nisi tražila, da ti ničemu nisam udovoljio. Jer jesi, jer jesam.

Ja sam uvijek s tobom, ni trenutka te ne napuštam.

Ti si ta koja napušta, koja odluta, koja plače misleći da je napuštena.

11. TRAZILA SI RAZUMIJEVANJE SVEMIRA

Došao sam da ti dam razumijevanje tvoje molitve.

Sjediš ovdje u svojem kutu, i dotičeš sva bića za koja moliš. Svoju djecu, muža, roditelje, rođake i prijatelje, susjede i znance, neprijatelje i nepoznate. Tražila si razumijevanje svemirske tajne. Umjesto toga dajem ti razumijevanje tvoje vlastite tajne.

Sjediš ovdje u svojem kutu, i dodiruješ crninu Plutona i bijes Saturna. Skrećeš zlokobne putanje uragana i Urana.

Ukidam u tvojoj glavi razdjelje prostora i vremena. Dajem ti da shvatiš da se tvoja molitva širi kao nesustali kolobar svjetla. Da je jednako prostrana bilijunima, kao i jednomu. Da je po mjeri onih, za koje se moliš.

Kakvo još razumijevanje tražiš? Koja je još tajna ostala neotkrita?

Sva su svojstva molitve od srca, sva joj je moć od srca. Razumij svoju molitvu, moli se put svojega srca.

Da, ti se možeš moliti za usjeve, za kiše, za sunce, za mir, za zdravlje, za dobrobit zlosretnih, za prosvjetljenje opakih. Da sjena crne planete zaobiđe Zemlju. Da se Zemljina utroba ne zgrči, i ne ispljune vodu i vatru svojih dubina.

Ali kad se moliš za čisto srce, moliš se za sve.

Jer kad ti je srce čisto, doći će vatra i voda, planete i klice, ljudi i zvijeri, do nogu će ti sjesti, i lozinku ti svoju predati, i više neće poželjeti da su igdje drugdje, da je ikakav drugi zakon nad njima, osim zakona čistoće.

Dajem ti razumijevanje da se moliš za čistoću srca.

12. NE ZABORAVI DA SI VATRA, ne povedi se za dimom uma.

Tvoj dim koluta i pleše, i vidik ti zastire. On je posljedica tvoje vrline da sažižeš stvari grube i zemaljske.

Ne zamijeni sebe ni za dim, ni za ono što u tebi i tobom izgara.

Ti si vatra, oganj, lomača – prljavština te ne može taknuti, iako ju ti dotičeš i pretvaraš u pepeo.

Ne povedi se za dimom uma, ne zaboravi da si vatra.

13. NE DOPUSTI SVOJEMU UMU DA TE OPIJA

Opijena, teturaš, i onda se njemu utječeš za pomoć: da ti smiri zemlju pod nogama. Opijenoj, on ti obećava i više od toga. Hoćeš li od vina tražiti da te rastriježni?

Ne dopusti svojem umu da te vara.

Da te zatvori u tijelo, i da te potom uči kako da od njega moliš ključeve.

Nego dođi k Meni bez tijela i bez misli.

Kojim zidom i kojom ogradom da se uzduh ogradi? Iza koje brave da se vrijeme zadrž?

Ne čini ništa, samo shvati: slobodna si.

Pijana si od neshvaćanja da si slobodna. Pijano je ogledalo u kojemu se ogledaš: ogledalo tijela, uma, zemlje.

Ti si trijezna i slobodna kad se ogledaš u Meni, svojem pravom zrcalu.

Dođi k Meni bez tijela i bez misli, ogledaj se, ugledaj se, i više te ništa neće prevariti.

14. DOKLE ĆU SVOJE RIJEČI KROZ USTA TI PRODIJEVATI, čekajući da postanu djelo?

Pogledaj svoje noge kako jure nepotkovane Mojom riječju; ni ruke ti ne slijede govor što s usta pada. Zar sam ti Svoju riječ dao zato da ju propuštaš kroz sebe kao kroz sito vodu?

Moja riječ nije za tvoju slavu. Moj je riječ za tvoj život.

Živi ju, ili će ona za tebe umrijeti.

15. DAO SAM TI, A JESI LI UZELA?

Ljubio te, a jesi li uzvratila?

Ni tvoje ruke, ni tvoje usne nisu radile svoj posao: da se daju Mojemu davanju.

I sad cviliš da ti je život prazan. Da je kao napuštena kuća. Staza, kojom više nitko ne korača.

Ali Ja ne prestajem s davanjem samo zato, što netko ne uzima; ne prestajem

s ljubavlju samo zato, što netko ne uzvraća. I dalje ti na ruke lijem blagoslove, i dalje ti je kuća puna, i staza ti je vazdan hodočasna. Samo što ti to ne znaš.

Izabrala si da nemaš to što imaš.

I ne znaš da si izabrala.

I ne znaš da to ne znaš.

16. BUDI ČISTA, NE BUDI ČISTUNAC

Ne stražari tako budno nad nevažnim razlikama. Čistunstvo nije zamjena za čistotu. Ne zavaravaj ni sebe ni druge savršenstvom u sitnarijama.

Ne zaokupi se trećim i desetim, dok odgađaš i zaobilaziš prvo.

Oni koji su čisti, nisu čistunci. I koji su čistunci, nisu čisti.

Ne budi čistunac, budi čista.

17. USUDI SE BITI BEZNAČAJNA

Usudi se biti bezimena.

Da te nitko ne zapazi, ne pohvali, ne pokudi.

Da te samo Ja čujem i vidim,

da samo Ja znam tko si i kakva si.

Usudi se ne remetiti muk i bespokret svojega imena i lika.

Usudi se biti takva, konačno!

Jer je Meni dosta tvoje važnosti,

zbog koje je oko tebe gužva,

u kojoj Ja ne nalazim mjesta.

18. ŠTO SI ZASTALA, PA

OSLUŠKUJEŠ viču li za tobom?

Laske ili psovke – i jedne i druge su ti zar toliko važne da zastaješ, da korak odgađaš?

Idi, kreni, nastavi svoj put – oni te nikada neće moći toliko prehaliti, toliko prekuditi, koliko ćeš ti moći koraka načiniti.

19. OSTAVI NA MIRU KOPNA

UTONULA, i hramove što leže pod gromadama mora.

Ta kopna nisu važnija od ovoga, na kojemu stojiš.

Ti hramovi nisu svetiji od ovoga, koji gradiš.

Ono vrijeme nije vrijeme u kojemu možeš disati kao što možeš u ovomu,

znajući da dišeš zrak još neudahnut.

Ono što si izgubila u hramu na dnu

Tihoga oceana, to ti leži pod tabanom – sitan bitan biser, koji ne treba tražiti,

već se za njim sagnuti.

20. KAD TI DAJEM DA BIRAŠ između

svijeta i Mene, ti izabereš Mene, ali se s tračkom žaljenja osvrneš na svijet.

Zbog toga tračka žaljenja moka ti pas kaska za petama, cvileći kao što cvile gladni i napušteni.

Onda ti zastaneš, nemoćna slušati taj

cvilež, pa mu udijeliš kost svoje pažnje.

Onda krenete zajedno, oboje veselo

mašući repom. A kad on zareži, ti opet

zastaješ i zoveš Me, uplašena.

Ne bi ga požalila da nisi za njim žalila.

Tvoja je sućut krinka tvoje želje.

Kad Me jednom izabereš bez i tračka žaljenja, ničiji ti cvilež više neće potkupiti uši.

21. NISU VAŽNI KONAC, IGLA,

ŠKARE jer se oni mogu zamijeniti za konac, iglu, škare.

Važno je Moje krojenje i šivanje, ono se ne može zamijeniti.

Važna je haljina u koju ću odjenuti svijet, ona je jedna i nenadoknadiva.

Imam zlatne škare, ali škare. Imam

zlatnu iglu, ali iglu. Imam zlatan konac,

ali konac. Niti škare režu same, niti igla sama šije, niti konac sam prošiva.

Ne zaboravite: sve je zamjenjivo osim Majstora Krojača. A On ima na bilijune igala.

Ne razbijajte glavu zašto je uzeo u ruke baš ovu, a ne neku drugu.

Ne gordite se, ne čudite se. Pustite se

Njegovim

prstima. Jer kad ćete više, i da li ćete ikad, biti konac, igla, škare, dok se kroji novi lik svijeta?

Imam zlatne škare, ali škare. Što vrijedi zlato, ako su Mi škare tupe? Važno je rezati, a ne blistati.

Ti si zlatna igla, ali igla. Ti si zlatan konac, ali konac. U zlatu se ne ponesi –

ne gordi se, ne čudi se, prepusti se

Mojim prstima.

22. GDJE GOD DA SI, S KIM GOD DA

SI, budi prvo sa Mnom. Dok razgovaraš

s drugima, najprije okreni uho k Meni.

Ja mogu govoriti svim ustima, ali Moju

ćeš riječ prepoznati pozornošću srca.

A kad sama zaustiš, pusti Mene da

govorim.

Pristaneš li na Moju igru, nećeš naći ni

društva ni samoće, koja će te ugroziti.

23. NE RAZUMIJEŠ? Znaj da je to

zato, što Ja tako hoću.

Ne znaš, ne umiješ? I to je zbog istoga

razloga.

Na Mojoj jarko osvijetljenoj pozornici

dao sam ti ulogu sjene; u Mojemu

svijetu jasnih zakona, ti si Moj treptaj

neizvjesnosti.

Od Mene ti je neznanje – zavoli ga.

Od Mene ti je zibunjenost – prigrli ju.

Moja je nejasnoća drukčija od

nejasnoće svijeta; poštujući ju, saznat

ćeš jasnoću svoje vjere, izvjesnost

ljubavi.

24. NISAM TI REKAO da se upregneš u ovaj posao zato, jer on ima izgleda na

uspjeh; rekao sam ti da se ispregneš iz misli o uspjehu.

Niti sam ti rekao da odustaneš od posla

zato, što ne donosi ploda; rekao sam ti

da je tvoj plod tvoje djelanje.

Rekao sam ti da će te tvoj rad iskusiti i

od uspjeha i od neuspjeha.

A ti – još uvijek zbrajaš i odbijaš gubitak

i dobitak konačnoga računa,

zaboravljajući da se time pleteš u Moje

poslove, koji su već davno obavljani.

26. GLAGOLJAŠ, BRBLJAŠ, TRUBIŠ

– a uši Moje zar ne žališ?

Zar bi tako brbljala da sjediš pokraj Mene?

Tada bi šutjela, smiješila se, i plakala. Bilo bi nam divno.

Nego – zašto ti misliš da i dalje ne sjediš pokraj Mene?

Da ne šećeš sa Mnom? Da Moje uho nije sasvim blizu tvojih usta?

S kim god razgovaraš, znaj: Ja slušam. Pazi, dakle, što Mi govoriš.

Kad bi samo malo više šutjela, mogla bi čuti što Ja govorim. Plakala bi, smiješila se, i bilo bi nam divno.

27. NE, JA NIKADA NISAM REKAO

da je svejedno kojom iglom šijem, kojim škarama režem, kojim koncem prošivam. Nikada nisam rekao da sam izabrao nasumce ono, što sam izabrao. I na kraju šivanja mogao bih reći: sašio sam ovu tako lijepu haljinu zato, što sam imao jednu vrlo dobru iglu, jedne vrlo dobre škare, jedan vrlo jak konac. Mogao bih tako reći, ali ne želim znati hoću li reći.

Pitaš zašto? Zato što sam odlučio da to o vama ovisi.

25. ŽIVI U STALNOJ ASKEZI

NEOČEKIVANJA, pa ipak, čekaj Me od daha do daha.

Budi daleko od svih želja, pa i od želje za Mnom, i svakoga časa budi svjesna da sam Ja jedini stožer tvoje žudnje.

Budi kraljica u svojem pustinjaštvu, a kada dođu po tebe s kočijama i raskošjem, budi pustinjač u dvoru kraljice. I budi nezbrinuta zbog svoje dvojednosti. Ona je u tvojim očima nemoguća – a kakva je, što misliš, u očima Svemogućega?

28. ZLATO JE ZLATNO ISPOD

NEČISTI; dragulj je draguljan ispod prašine.

Ne rđa zlato, ne trule kristali. Ali vrijeme, vrijeme prolazi.

Tebi govorim, Moje zlato i alem-kamene. Ja sam te talio, Ja sam te strugao, Ja sam te kovao, Ja sam te brusio; i sad si Moj nakit, Moj ures, Moj si sada po mjeri talisman.

Ali te prekrilo sloj zemaljskoga praha, sloj tamnog zaborava. Pa kad zborim zlato i alemu, odaziva se nečist i prašina.

Zlato Moje, i Moje draguljno, zar više ne znaš što si, i čije si?

Hoću li te u vatru čišćenja, hoću li te u vodu umivanja?

Ti šutiš. A uplašeni, nečist i prašina traže odgovor.

I vrijeme, vrijeme, vrijeme prolazi.

29. BUDI VAZDA I SVUDA

BLAGOVJESNA, jer to ime sam ti dao kao zadatak i kao sudbinu; vrati Mi ga vrhom punog vijesti, koja jesam.

Uđi u san ljudima i kaži im svoje ime; prođi javom svijeta poput jasnoga sna. Na usnama blage vijesti koju nosiš, rastopi se kao hostija.

Jer to je zadatak i sudbina, koju sam ti namijenio. I vrati Mi se kao ime, koje svakomu pristaje.

30. TKO ZVONI NA VRATIMA? Ja.

Tko otvara vrata? Ja.

Tko pita tko zvoni na vratima? Ja.

Tko zna da sam to Ja? Ja.

Ima li mjesta za još jednoga?

Nema.

Jer ja sam taj jedan, i Ja sam to mjesto, Ja sam taj "još", i Ja sam taj "ima".

31. OSTAVI SVOJ KAPUT PRED

VRATIMA; svoje cipele i svoj kišobran.

Povratnu putnu kartu. Pozivni broj ureda za izgubljene stvari.

Kozmetički pribor. Bankovnu knjižicu.

Male oglase.

Tko te tako pretovario, dijete Moje? Pa i ta naprtnjača s kostima predaka i sa sjemenjem izumrlih kontinenata – čemu će ti to?

I kad sve to odložiš, više nećeš trebati prelaziti prag: već ćeš biti unutra.

32. NIŠTA NE TREBAŠ ČINITI,

naprotiv, trebaš toliko toga ne činiti.

To je tvoj najvažniji posao, tvoja najdinamičnija akcija: ne činiti toliko toga što činiš.

Tolike riječi koje si izgovarala, čut će se kad zašutiš.

Zaustavi korak, zaustavi misao o koraku; zaustavi kretanje, zaustavi želju za kretanjem.

I u tišini te zaustavljenosti postani svjesna kako jako, kako odasvud putovi mijenjaju smjer – više ne vode od tebe, već k tebi.

33. U MOJOJ NAGRADNOJ IGRI

možeš igrati samo na onu kartu, koju sam ti dodijelio, a ne na onu, koju bi ti htjela, zadivljena, možda, slikom na poleđini.

Strpi se, možda drugi put.

No bilo bi bolje da sadašnju igru tako dobro odigraš da drugoga puta više ne bude – da osvojiš nagradu neigranja.

34. ULUTALA SI U DVORANU OD

IGRE, i sjela za ploču s crnim i bijelim figurama.

A velik ti je protivnik sjeo nasuprot.

Igrate za glavu, i satovi vam nejednako mjere vrijeme do sjekire.

On je kralj svijeta u šahu, a ti?

No da, ti si netko tko ne umije igrati, ali umije pustiti Mene da zaigram. Pa gledaj sada kako dobivam za tebe, kraljevskim korakom pješaka.

35. PALUBA POD TOBOM TONE, a ti zuriš u obzore, čekajući da naiđe brod spasitelj.

U košari, na jarbolu, s dalekozorom, ne vidiš da je potpalublje poplavljeno.

Bolje bi ti bilo da siđeš, i prioneš za crpku.

36. MOJA SE RUŽA RASCVJETAVA, ali tko to vidi? Pa i ti stalno pitaš: cvjeta li, cvjeta li? Hram međugorski – spušta li se, spušta?

Vjeruj mirisu koji lebdi, ružičast, u uzduhu. Vjeruj smiješku koji se, samozvan, javi u pogledu, kada se uperi u zid budućega hrama.

Ruža posvudašnjosti se rascvjetava, a ti pitaš: gdje?

Miris vječnosti... a ti pitaš: kada?

37. NA OKO SAM TI ZNAK UDARIO

da bi se sjetila... A ti još uvijek gledaš u daljinu i govoriš: "Čekam taj obećani znak".

Dok ti oko nije zacviljelo, ti nisi vratila pogled kući.

Kažeš da sam duhovit, a Ja naprosto ne znam što bih s tobom da bi me čula i razumjela. Pogreška je u oku, a ne u svijetu.

Vrati se pod svoje vjeđe, tamo imaš najviše posla.

38. DOŠLO JE VRIJEME KAD VIŠE NEMA VREMENA

Što si sijala, to si posijala; danas je žetva. Nema više odgode za ono, što je namijenjeno da se dogodi.

Vrijeme između uzroka i posljedice skratilo se do dana, do sata, do trenutka.

Što se spremalo duga stoljeća, dogodit će se na šiljku jednoga, jedinog časa.

Jer sad je vrijeme kad vrijeme guta sebe – počevši od repa – i kad se čeljustima hvata za zatiljak.

39. MOJE IME NEKA BUDE tvoja najsigurnija imovina, tvoj cjel i cjelcat posjed i bankovni račun, koji ne propada.

Nema toga čovjeka, toga kipa, te slike, knjige, znanja, koji će ostati s tobom, kao što će Moje Ime s tobom ostati.

Nitko ti ga i ništa neće oduzeti, osim tebe same.

Moli za snagu da to uvidiš.

I ne budi štedljiva trošeći od te imovine; a svakoj drugoj shvati prolaznost.

40. KOLIKO SAM TI DAO

ODUZIMLJUĆI ti prigodu da pogriješiš!

Koliko sam ti pomogao razjurivši od tebe ceste i putove, kojima bi zastranila! A mislila si da te kažnjavam.

Dokle ću ti davati oduzimanjem? Kad ćeš Mi već dati da ti dajem bez uskrate? Mojoj oceanskoj prirodi ovo teže pada nego tebi, koja na obali Mojega mora sanjaš o kapima.

Naravno, šalim se. Ali shvati Me ozbiljno.

Kad ti sljedećega puta uskratim željenu kap, prepoznaj u tomu ponuđeni ocean.

41. ČEKAO SAM DA POGRIJEŠIŠ, u tomu je bila Moja nada da ćeš se vratiti. Dugo sam čekao.

Neka su se morska tla u visine dizala, i neka su silna kopna na dno tonula; neke su zvijezde u nebo ulijetale kao zapaljene strijele. Os Zemlji je dva, tri puta zateturala, i izlaz sunca dobacila put zalaza.

Dijete Moje, zašto si toliko oklijevala na toj opasnoj pozornici od igre? Zašto nisi požurila u zaklon, k Meni?

Ah, ti si htjela da mile volje iskušati svoju igračku, misao. I misao te zajahala da ju nosiš kuda se njoj hoće. Dugo sam te čekao da pogriješiš, da Me s mišlju prevariš. A sad čekam da shvatiš da si pogriješila.

Požuri, ni Meni nije lako čekati.

42. NEMOJ DA TI DUHOVNOST BUDE PROPUSNICA neobavljene dužnosti. Naprotiv, neka ti duhovnost bude podloga za njihovo bolje obavljanje.

Ne izgovaraj se svojim slavnim zadaćama njegovanja duše; dušu ćeš njegovati kad njom prožmeš svoj svakodnevni posao.

Ako i uspiješ obmanuti svoju okolinu, Mene nećeš prevariti. Sve što sam ti dao da radiš, radi kao da obavljaš misu na uskrsni ponedjeljak.

43. JEDNOJ, DRUGOJ I TREĆOJ DAO SAM ŠANSU

s jednom, drugom, i trećom, da jedna, druga, i treća kažete jednoj, drugoj, i trećoj sve o jednoj, drugoj, i trećoj.

Ne propuštajte tu dragocjenu mogućnost da se oslobodite tereta, koji ćete međusobno skinuti sa svojih šest ruku.

Ni od koga drugoga na zemlji vas tri nećete prihvatiti to, što ćete jedna od druge.

Zato, jer ste tri kuta trokuta, tri strane trokuta, jedno središte trokuta. Pa ako se jedna stranica skrati, i druge se dvije moraju njoj sukladno podesiti; a ni jedan se kut ne može ni smanjiti ni povećati, ako i druga dva ne pristanu na isto. Ni od koga drugoga na zemlji, vi nećete čuti to, što ćete jedna od druge.

Otvorite usta, uši, i srce, i postanite usta, uši, i srce jednoga troimenog bića.

44. NE TRAŽI DA PRONIKNEŠ ZLATNU MREŽU MOJE IGRE, jer ćeš se u njoj zamrsiti.

Igraj ju ne pitajući što znače boje i lepršaji, igraju u uživajući u svojemu neznanju.

Leptiri teških krila lako se zamreže, a neznanje na koje pristaješ kao što bi pristala na ljubav, oslobađa te kao što te oslobađa istina.

45. HEJ, NA ISPITU SI, zadatak je pred tobom – pa kuda strijeljaš pogledima i zvjeraš mislima?

Očekivala si da ispit bude velika kušnja i slava, a gle, on je obujmom nevelik, i težinom neugledan.

Pristaneš li da ga takvoga polažeš, položila si ga.

Ako nisi znala, to je jedan od najtežih: ispit skromnosti.

46. HTIO BIH TE PODUČITI ŽIVLJENJU NESIGURNOSTI - da naučiš ne znati svoj sljedeći korak. Htio bih te naučiti da svaki svoj korak Meni posvetiš, a Ja ću znati kamo ću ga usmjeriti.

Htio bih te naučiti da se sigurno i lako krećeš u prostoru izvan tvojih mjera i zakona sigurnosti, jer to je Moj prostor, i Ja sam odrediv samo njim.

Na tvojemu tabanu ucrtana je mapa tvog kretanja, ali nauči se da ju ne čitaš, i ne prevodiš na svoj jezik.

Htio bih te naučiti da pišeš pjesme na jeziku, koji ne razumiješ.

47. NE REKOH LI TI DA UMJERIŠ SVOJ GOVOR?

Za svaku neprogovorenu riječ spremio sam ti nagradu; a ti neumorno govoriš, govoreći da vršiš Moju volju.

Tvoja priča o Meni neka bude ljupkost s kojom ćeš saslušati druge.

48. ŽIVI SVAKOGA DANA KAO DA ĆE SUTRA ZOROM POTONUTI ATLANTIDA

, na kojoj gradiš, to što gradiš. Svake se noći oprosti s ukučanima, i za blagoslov rastanka odriješ ih od svih svojih zamjeranja; da biste se rastali ne dugujući ništa jedni drugima.

Pospremi svoju sobu svake noći, odgovori na sva pisma, podmiri sve obveze, operi rublje, i namijeni ga čistoga sutrašnjemu danu; izglajač haljinu i očisti cipele, zalij cvijeće.

Tako valja živjeti svakoga dana da bi spremna dočekala dan kad će potonuti Atlantida,

Na kojoj gradiš, to što gradiš. Jer Ja želim da se svakoga dana moliš, kao što se moliš za odgodu smrti, i otklon propasti.

Da slika grada što se ruši u filmu tvojih dana bude zadržana na ekranu – do daljnjega.

50. KAO NEPOSLUŠNU DJECU

morao sam vas zaplašiti babom Rogom, da biste napustili kasnu igru, i vratili se kući.

Povjerovali ste u babu Rogu, ali ne sasvim. Sad, kad ste ušli u kuću, vidite kakav je vani mrak.

Više vam ne treba baba Roga da biste shvatili gdje vam je mjesto.

49. NE, TO JE BILA GENERALNA PROBA UŽASA – to je bila vježba za rasulo.

Ne slušajte vijesti o nadirućoj vodi, o drhtanju tla, o čudnomu ponašanju zmijsa; čitajte s Mojih usana poruke koje se tiču vas, i zadatka, koji sam vam namijenio.

Spasit ćete ono, što Ja želim da bude spašeno; i ništa manje od toga, ni više. Zasada stojte mirno, dok drugi hrle put izlaza.

Ovo je samo generalna proba propasti, koju morate dočekati spremni.

Jer sigurno je da nećete unaprijed znati dan kad će se održati prava predstava. Ulogu sam vam dao, naučite ju kako valja, i druge vijesti ne slušajte.

51. REKOH LI TI DA NE ZOVEŠ

VRAČE i vidovnike, čak ni mudroznalce i pronicatelje od zanata?

Rekoh li ti da ne tražiš savjeta u takvih, kad sam Ja ovdje s punim lagoslovom? Kakvi ti drugi znalci trebaju, dok znanje čeka u tvojemu srcu?

Daleke stanice zamuckuju, dok izvor njihovih vijesti pokraj tebe žubori.

52. SVE ŠTO IMAŠ I ŠTO BI HTJELA IMATI, stavi u Moje ruke i zaboravi što si stavila, ali ne zaboravi da si stavila.

Osjećaj stavljenosti neka s tobom ostane kao jedina izvjesnost.

Ne navijaj za ovo ili ono, ispusti iz glave redosljed i značenja. O tomu ću Ja brinuti, ako Mi dopustiš.

Dijete Moje, idi laka koraka putem, koji sam ti namijenio; tvoje će kovčeg tvog nosač donijeti za tobom. Ili, možda, neće.

A ti, ne budeš li primijetila razliku, znaj da si blizu cilja.

53. DAO SAM TI DA ZNAŠ SVOJE NEZNAJNE, o svojemu znanju da ništa ne znaš.

Dao sam ti da ne znaš što znaš.

I to je zasada najviše što znaš: da ne znaš.

Kad jednoga dana budeš znala više... kad jednoga dana budeš znala više... dovršit ćeš ovu pjesmu, znat ćeš kako se to radi.

54. KAŽI MOJE IME MAČKI,

prodavaču novina, djetetu u utrobi nepoznate žene.

To je jedino bogatstvo, koje to više raste, što se više troši.

Kroz guštik i mrak ulice idi s Mojim lmenom kao s mačem, i kao s upaljenom bakljom.

55. NE PODCJENJUJ SVOJ RAZUM svoju slutnju, svoje osjećaje; ne otkvači se i ne prioni za razum, slutnju, i osjećaje drugih – pa makar ti bili bliski duhom, pa makar im se divila i svesrdno im vjerovala.

A ako to ipak učiniš, ne podcjenjuj taj svoj čin.

Jer znaj da sam u igru ubacio svoje najbolje glumce. Ne bilo koga, već poizbor igrača. Oni su kadri mnoge zavesti, mnoge preuvjeriti, oni nose Moju značku uvjerljivo.

Ali ma koliko oni značili i zračili, ipak su samo tim za svjetovno prvenstvo. I igraju protiv momčadi od samo jednoga člana: Mene.

Jesi li sad shvatila što želim?

Želim da Me u tvojim očima ne zasjeni ni Moj najvrsniji poslanik. Želim da Moju poruku najboljima ne čuješ bolje od Moje poruke tebi.

Ne podcjenjuj, dakle, svoj razum, svoju slutnju, svoje osjećaje.

56. VOLI ME, ALI ME NE VOLI

ČUVSTVIMA, Voli Me sobom.

Ne gubi dah kad Me spaziš očima.

Gubi dah kad Me osjetiš u svojemuhu.

Ne voli Me čuvstvima, voli Me bićem.

Biće ne haje za to dišeš li ubrzano ili usporeno, dišeš li uopće.

Pitaš kako je to moguće?

Kad ocean zatalasa i zapjeni, dubinama je njegovim to svejedno, nije li?

57. PITAŠ LI SE KAKO MI JE, dok te gledam gdje glavinjaš, prolazeći pokraj Moje ispružene ruke?

Nije li ti vrijeme pomisliti da je i Meni bolno to tvoje glavinjanje?

Ako ne zbog sebe, a ono zbog Mene, osloni se na Mene, ne propusti Me.

58. TOLIKO SI MILOSTI IMALA, imaj sada i malo pravde.

Navikla si na iznimke, spomeni se sad pravila. Gdje je, pitaš, milovanje i milošta

– sad je s onima, kojima ih nisi znala dati, nudeći im red i pravdu.

59. KAO KAP NA DLANU PUSTINJE, Ja sam u tvojemu danu.

Tvoj dan korača kao pustinja – dinama tvojih misli, riječi, i tabana.

A gdje sam Ja u toj igri pijeska?

Pusti svoj dan neka ide sporim bespućima – ti ne idi s njim. I dlan dana neka promakne ispred Moje kapi – ti ostani s njom i okupaj se u njoj, napij njom svoj plamen, i ne pitaj kamo ode pustinja.

60. DAO SAM TI ORUŽJE i rekao ti metu, objasnio ti da je gađanje tvoj cilj.

Tisuću je godina prošlo – jesi li ga dosegnula?

Ah, ti razmišljaš o meti, o točnosti i promašaju pogotka. Ne shvaćaš da je samo takvo razmišljanje promašaj.

Ne rekoh li ti da je tvoj cilj gađanje?

61. NE REKOH LI TI DA VJERUJEŠ

MENI, a ne svojim očima i ušima?

Ne rekoh li ti da dolazi vrijeme ispita?

Vrijeme predaje i posljednjega znanja,

koje te vodilo k Meni?

Ne rekoh li ti da na zemlji nema ničega tako bliskog Meni da bi zamijenilo Mene u tvojemu srcu? Ne rekoh li ti?

Vrati Mi sad štap i cipele, sat i smjerokaz; zatvori oči, zavrti se u krug, i putuj bez nogu, onako kako se po Mojoj zemlji putuje.

62. DAJEM TI PRIGODU DA ME

SLUŠAŠ, s osjećajem da slušaš sebe.

Tvoje su najdublje želje jednake Mojoj zapovijedi.

Dajem ti prigodu da budeš potvrđena i ukinuta o istomu trošku.

Moja riječ nije za igranje; ni tvoja želja nije za zatomljenje. Ali, ako ne znaš koja ti je želja najdublja, onda se podčini Mojoj zapovijedi, i saznat ćeš.

Ako znaš svoju najdublju želju, onda nećeš saznati što je to Božja zapovijed.

Kao što žednu čovjeku na izvoru ne treba naredba da pije.

63. VOLIM DA MI DOĐEŠ

RAZNORAZNA, uvijek različita, a da te Ja onda lovim istu, vazda istu.

Poslije ti tražiš novu haljinu, u želji da Me zavaraš. I ne slutiš da ti je od Mene i ta želja i ta haljina, jer Ja imam i strpljenja i nježnosti da se igram s tobom dok se ne umoriš, kao što majka ima strpljenja i nježnosti da se igra s djetetom.

Dolazila si Mi preodjevena u grm i kamen, u jato ptica, u klupko zmija, u pjenu i plamen. Dolazila si mi pod crnom, bijelom, žutom i bakrenom kožom čovjeka. Koju to još krinku nisi iskušala?

Rekao bih da je vrijeme da Mi dođeš bez krinke.

Jer za nije bilo dosta igre, dijete Moje? Već se mračni, i vani je pusto.

64. REKAO SAM DA ĆE BITI ŠTO

NEĆE BITI, da bi ti mogla moliti da bude ono, što sam već odredio da će biti.

Nisam tebe uslišio, već sam ti dao prigodu da se osjećaš uslišanom, i da potom shvatiš da je i tvoja molitva Moja volja.

Dao sam ti prigodu da uoštriš svoju molitvu, da osjetiš kako nemaš drugoga oslonca osim Mene; da te svijet i njegova logika napušta, kao što zmija napušta svoju duplju prije potresa.

Dao sam ti prigodu da sudjeluješ u Mojemu naumu.

Ali znaj da postoji samo jedna volja, koja je slobodna – a ta je Moja. I kad ona treba da se izvrši, Ja vas smještam u nju kao divlje golubove u pukotine visoke stijene.

A kad bude trebalo da se zbude čega se grozite, Moja volja neće dati prigodu ničijoj molitvi da Me zaklinje za odgodu.

65. KAD JE VRŠAK STRIJELE

NEOŠTAR, čemu onda natezanje luka?

Koliko riječi, misli, pokreta, koliko planova u glavama i na papiru, a u duši se put zamutio.

Samo utaman raspate snagu i vrijeme. Ne rekoh li vam da se hram najbrže gradi iznutra?

Vodu s dalekoga izvora donosite u vjedrima, za žege i dažda, a Ja vas čekam na bunaru, u dubini vaših njedara. Ali vi ste otišli u vaše glave i tabane, a to je Meni bliskom malo daleko.

66. TVOJE POGREŠKE JA

PRETVARAM U DOBROBIT za druge.

No one su i dalje tvoje pogreške.

Da, ti griješiš, ali Meni ništa nije pogrešno.

U Mojemu svijetu nema propusta ni promašaja, jer Moj je svijet savršen.

To ne znači da ih nema u tvojemu.

67. VIDJELA SI ŠTO JE BOLEST, I

TKO JE BOLESTAN

To su mnogi koje svijet pozdravlja kao zdrave i odlučne, kao ljude od znanja i ugleda.

Imena nekih čitaju se po novinama, lica nekih smiješe se s plakata. A s nekima od njih živiš pod istim krovom.

Ali u duši takvih ne stanuje ni smiješak, ni lagoda. U duši im stanuje nespokoj, sumrak, i samoća.

U duši im nema ni brata, ni prijatelja. U duši im je strah za njih same, i bijes na sve što im ugrožava sigurnost.

Sažali se na njih, pristupi im po onomu mostu, kojega su jedinoga ostavili za vezu s drugima.

Pridi im, hineći da si i ti bolesna, pa će ti se povjeriti.

Prokrijumčari Me, kao ljubav, u njihov samotni život.

68. NE TRAŽI DRUGIH DOKAZA za bilo što, osim miline, koju osjećaš u druženju sa Mnomo.

Ne vjeruj dokazima drugih. Ne vjeruj čudima o kojima se priča. Ne vjeruj svojim mislima i čuvstvima, koja se javljaju u odvrat takvim pričama. Tako se valovi jezera podižu u odvrat vjetru. Jesu li valovi dokaz da je jezero jezero? Nije li to jezerska voda, i od nje neodvojiva pitkost i slatkoća?

Vjeruj samo milini svoje prirode, koju prepoznaješ kao Moju. To je tvoj jedini dokaz.

Dokaz? Zar ti je potreban? Ti si dokaz.

69. DOKLE ĆEŠ BITI UHO, koje sluša šapat, dokle ćeš biti usta, koja ga šapuću? Gledaš Me zapanjena, i misliš da Me dobro ne čuješ. Čuješ Me dobro, ali Me dobro ne razumiješ.

Ne slušaj, budi sluh; ne šapći, budi šapat.

70. NE RADI NIŠTA JER NEMAŠ ŠTO RADITI, već dopusti da se radi kroz tebe.

Budi platno na kojemu nastaje slika mnogih boja.

Ne biraj, ne mjeri, ne uspoređuj, već dopusti slici da nastane.

Budi list papira, na koji se spušta pjesma od mnogih riječi.

Budi traka za snimanje, na koju se utiskuju titraji mnogih melodija.

Ne radi ništa, budi polje rada.

Radi tako, i zaradit ćeš odličje božanskoga glagola.

71. LIJEPA RIJEČ, KOJU SI NEKADA NEKOMU REKLA, sa Mnomo je.

Češljam ju, da bih ti ju vratio još ljepšu.

Ali ne zaboravi: kad uvrijediš i ozlijediš, samo je jedan uvrijeđen i ozlijeđen: Ja. Ustukni, dakle, od grdnje i podsmijeha. Jer vratit ću ti grdnju – istina, ošišanu – ali vratit ću ti ju, kao i sve drugo što Mi upućuješ.

Saznala si tko sam i gdje sam, i to te obvezuje da ni zemlju ne gaziš teškim korakom.

72. NISU DIVLJACI ONI, KOJI NE ZNAJU TVOJ JEZIK, tvoja pravila, i tvoje navade.

Divljaci su oni, koji uzimaju, a ne vraćaju.

Već danima ti divlja ruža šikće iz pitomoga korijena, oduzimajući pitomoj snagu.

Divlja je odrješita u svojem rastu, poput sulice bačene uvis; ali oduzevši pitomoj cvijet, nije ga sama na svijet donijela.

Mnogi su slavni ljudi nalik na divlju ružu.

Strše, a bez cvijeta su. Na tuđoj se snazi podižu, a ne uzvraćaju ni mirisom.

73. PRIMJEĆUJEŠ LI DA GOVORIM O TEBI, kad govorim o drugima?

Ti budno slušaš, nadajući se da su drugi drugi; no u skrovitu srcu znaš tko su oni, i odakle su. Poslije Me pitaš kako da im pomogneš.

Ja ti kažem. Onda ti u punoj ozbiljnosti preagneš nešto učiniti za njih, i pritom ne čuješ Moj smijeh.

Primjećuješ li barem to da, čineći njima, činiš sebi?

74. SVE JE UŽA STAZA, sve je brži trn; ali natrag više ne možeš.

Dao sam ti da naprijed bude tvoja odluka. A natrag da bude Moja zabrana. Između tvoje odluke i Moje zabrane teče tvoj put – sve brži, sve uži, i jedini kojim možeš koračati.

75. JA SAM NJEŽAN, NESTAŠAN, STRPLJIV, brižan; volim se šaliti, znam se namrštit; zavodim te, plašim te, razblažujem te, razbijam te na komade, zibam te na rukama kao bolesno dijete; Ja sam pun iznenađenja, sućutan, potresan, vazda radostan.

Ali kakav sam uistinu, ti nikada nećeš saznati, dok se Mojoi ljubavi ne prepustiš.

Tebi je, čini se, lakše nabrajati značajke koje ne znače ništa, kad se usporede s Mojom neizdvojitom, neizbrojivom, neimenjivom istinom. Tebi je, čini se, lakše sa svakom od tih značajki voditi ljubav, nego voditi ljubav s Mojom ljubavlju: sa Mnomo.

76. MOJ POKLONIK NIJE ONAJ, TKO ZNA MOJ LIK i Moje Ime, već onaj, tko zna ljubav, koja jesam.

Onaj, tko jest ljubav, koja jesam.

Moj poklonik je stablo, koje poklanja svoj rod i ne traži uzvrata. Moj poklonik je oblak koji, otpuštajući plodotvornu kišu, hlapi u širinama neba. Moj poklonik je čovjek, koji ne voli samo roditelje, djecu, i prijatelje, dobre, umilne, i bogoljubne, ponekad i neprijatelje.

Moj poklonik je čovjek koji voli – onako kao što cvijet miriše, kiša pada, i voda izvire.

Moj poklonik je čovjek, koji bespomoćno ne bira koga će voljeti, i tko je vrijedan i potreban njegove ljubavi. Moj poklonik je čovjek, koji ima moć da ne bira; već moć da daje.

77. GDJE SAM JA – pitao sam te kad si Mi sjedila nasuprot. Pokazala si svoje srce.

Sjedio sam ti nasuprot, smiješio se sretan, jer si prepoznala gdje je to nasuprotno mjesto.

Drži se toga znanja, ne traži Me u knjigama i svetim pjesmama, ne traži Me čak ni u tijelu, koje ti je sjedilo nasuprot, i kojim se služim zbog slijepih i gluhih među vama; traži Me na mjestu, koje si Mi sama pokazala, dok sam naoko sjedio naoko ti nasuprot, i u istini se smiješio.

78. UČIM TE UMIJEĆU NAKO NIČEGA - ne učim te umijeću glazbe, ni umijeću ljupkoga vladanja, već umijeću pristajanja na ništa, naprosto, umijeću pristajanja.

Znaš li kakvo je to umijeće? To je umijeće vrhovnoga povjerenja.

Kad ni o čemu ne ovisiš, kad ni za čim ne žališ, kad se ničega ne grustiš – kad otpustiš svijet iz svojega stiska i raširiš prste – tada će ti kroz njih teći, vječno se ne zadržavajući, to naoko ništa.

Učim te umijeću otpuštanja nečega, da bi znala kako ćeš s naoko ničim: kao s najvećim nečim.

Dajuci mu slobodu od sebe.

79. BUDI PIJESAK kojemu se korijenom ne može zakvačiti nijedna biljka. Budi pijesak u kojemu plodno tlo ne nalazi ništa osim pijeska.

Nikakvo prljanje neka ne nađe u tebi podršku.

Budi pijesak, uporište pijesku: čisto, sipko, i zrnato sito, koje stalno prosijava svoje sitno, tvrdo, boje sunca žito, otpalo od daljnega klijanja.

Budi pijesak, zbirna pojava u jednini; budi ime svakoga svojeg slobodnoga zrnca.

80. TRGNI SE, I ZNAJ da Me možeš svakoga časa izgubiti; opusti se, i shvati da te Ja nikada neću napustiti.

Boj se duševne lijenosti, stražari nad krinkama i lažnim uspjesima, budi budna, pomna, strepi, trepti, pamti, plamti.

I odveži se od straha pred promašajem. Što znači jedna nepogođena meta, kad sam Ja obećani cilj?

81. NA DNU BUNARA, kao na obrnutomu vrhu brda, svake noći pali se svjetiljka čekanja.

Oko nje je krug nijemih čekača. Oči su im zatvorene, srce im je bunar, i na dnu bunara, kao na obrnutomu vrhu brda, pali se svjetiljka čekanja, i u krugu oko nje nijemi su čekači, i u njima...

Na koga se, što misliš, čeka?

Naravno, na koga drugoga? Devedeset i devetorica svom snagom čekaju, zadržavajući svoje ispunjenje poput daha, ne opominjući, ne zovući te, čak ni šaptom...

Pa ipak, nitko se za tebe nije tako zdušno borio. Ničiji dah nije tako skupo plaćen kao dah čovjeka, koji ne sluti tko mu dah poklanja.

82. PALIM SVJETLO U LJUDIMA, i šaljem ih jedne k drugima.

Svi ste vi jedni drugima svjetionici; u igri prepletanja Ja vas ne trebam gasiti da bih vas palio.

Ja vas samo prekrivam tamnim zaslonom, i u času kad šaljem svjetlosni znak, Ja skidam zaslon s vaše žarulje. Tada sve oko vas sine u vidljivosti, a vi niste svjesni odakle je došla zraka po kojoj vidite.

83. DAO SAM TE LJUDIMA, kao što sam jedro dao vjetru – a ne vjetar jedru. Dao sam te ljudima da te ispune,

ponesu, i gurnu te u tvoju svrhu i sudbinu.

Pusti im se, raskrili im se – veliki je dar znati primiti.

Velika je moć znati klonuti do krpe, i čekati vjetar da postaneš jedro.

84. KAZEŠ DA ME VOLIŠ, i da je to dovoljno.

Ako sam Ja za tebe lik kojim se služim, liku bi takva ljubav bila dovoljna.

Ako si ti sebi lik koji nosiš, takva bi ljubav tvoj lik zadovoljila.

Ali razmisli – tko si ti, i tko sam Ja? Ne želiš, kažeš, razmišljati.

Razmisli – tko to ne želi razmišljati?

Tvoja se haljina zaljubila u Moju, pa ne želi da joj smetamo.

85. SVAKE NOĆI ZARONIŠ DO DNA MOJEGA DANA, i ja ti dajem sve školjke i sva blaga.

Pred zoru, ni jednu koraljnu grančicu, ni jedno zrnce pijeska da preneseš u dubokim džepovima sjećanja.

Cijela je tvoja uspomena sadržana u tvojoj želji za snom. Kad padne večer, tebi lakne – ne zato što je još jedan dan prošao, već zato, što nailazi još jedna noć.

Jedne noći stavit ću ti pod jezik zrno bisera, pa kad drugo jutro izustiš Moje lme, biser će ti pasti u dlan ravno iz sna, sa dna, stvarni, tvorni biser.

86. BISER IMA BOJU BLISTAVOGA PEPELA, pepeo ima boju ugasloga bisera. Kopaj na istomu mjestu ispod dvoga, i naći ćeš tajnu, koju ti govorim svakoga dana običnim riječima.

Možda ćeš razumjeti kad ti ne bude jasno.

Mutno od bisera – sjajno od pepela – na istomu mjestu ispod dvoga – Razumijevanje jednoga – naći ćeš – možda.

87. ŠTO JE MIR? Zar je to potrebno znati riječima?

Budi mir, i sve što se trudiš objasniti, bit će jasno. Neka tvoj život bude ta riječ koju tražiš, definicija oko koje nastojiš. Kaži im životom, inače nemaš pravo govoriti.

88. KAD MOJA ZLATNA KIŠA PO TEBI PADNE, ne trudi se da loncima hvataš zlatnike.

Već svuci haljinu, rublje, i cipele, i pleši u Mojemu zlatu kao luda rasipnica; i ne mari saznati koliko se toga istošilo – mjeri li se na kaplje, ili na kablove.

Ne zadržavaj Moje darove, i oni će ti stalno pritjecati.

89. ZAR SUMNJAŠ U MOJU

NJEŽNOST samo zato, što te vodim na teške ispite, gdje su strogi suci i visoki zahtjevi?

Zar bih bio bolji prema tebi, kad bih te pustio da kunjaš u svojoj sjenici od slavujnih riječi?

Zar ne znaš da te vodim tamo, gdje si kadra uspjeti? Kad bi to znala, ne bi bilo ispitnoga vijeća, ni zadataka od kojih strepiš, ni roka, koji je kratak.

Kad bi samo znala da sam ispit skrojio prema tvom znanju, o kojemu tako malo znaš!

Kad bi samo Mene malo bolje znala! Onda bi znala i ono, što ne znaš da znaš, umjela i ono, što misliš da ne možeš. Kad bi samo malo bolje Mene znala!

90. SPUSTI SE U SEBE, kao žedan kabao u bunar.

Dok se spuštaš, ne zaboravi da si ti kabao i bunar, a da sam Ja voda.

Kad zaroniš u Mene, sjeti se da bunar bez vode nije bunar – da ti bez Mene nisi ti.

Utoni i odluči: hoćeš li ostati puna u dubini, ili bi radije da te izvuku u žedni dan, vrhom punu vode?

91. DA MI ČESTITAŠ ROĐENDAN?!

Ma nemoj, a kad je taj dan?!

Čestitaj Mi rođendan kada se do kraja rodim u tvom srcu. Tada će ujedno svanuti i tvoj rođendan.

Hajde da ga slavimo zajedno – gledaj, sve je spremno, harfa i zastave, ruže i svijećnjaci, vino i mirisi.

Samo nema svečarice – ona oklijeva s onu stranu vrata od rođenja, i drži u ruci kitu cvijeća, koju je putem nabrala. Čeka, kaže, na Mene.

92. U RUCI DRŽIM KNJIGU, koju Mi pišeš.

A ti Me pitaš smiješ li Mi ju pokloniti, kad ju napišeš.

Svakako – bit će Mi drago. Možda ću ti napisati i posvetu. Možda ću zaiskati da Mi pročitaš koji stih.

U ruci držim još tri-četiri knjige, koje ćeš napisati. Požuri, ali vodi računa o točnosti prijepisa.

93. I KAD GRIJEŠITE, JEDNAKO VAS

VOLIM, kao i kad ste ispravni. Ali vam se nasmiješim i nagradim vas kad postupite kako valja, da bih vas ohrabrio da nastavite. Moju ljubav, koja ne zna za uvjete i razlike, kako da shvatite?

Smjestili ste Me među suce i ocjenjivače, trudite se da odgovorite zahtjevima, da zadovoljite očekivanja. Vaš trud nagrađujem, ali vas zbog vaših pregruća ne volim više nego što volim one, koji se ne trude, i koji promašuju. Jer Ja sam majka, kojoj su sva njezina djeca miljenici.

94. ALI KAD GRIJEŠITE, VI SEBE

KAŽNJVATE – kažnjavate se neljubavlju prema sebi. Kad sebe ne volite, ne možete osjetiti ni Moju ljubav prema vama. I tako, odbačeni od sebe, tvrdite da vas je Bog odbacio.

A Ja bih vas tada još više prigrlilo, jer vam je potrebnije no onima, koji su sigurni u Moju ljubav.

95. PITAŠ ME KAKO JE SVE TO POČELO

A Ja te vraćam na ono, što ne počinje: na trenutak u kojemu Me pitaš, i u kojemu ti odgovaram.

A ti i dalje hoćeš izvan bespočetka, zanima te odgovor na ovo ili ono, pa te ovo ili ono tako zaokupi, da se zadovoljiš odgovorom, i smetneš s uma Odogovaratelja.

Hej, nisam Ja zbirka odgovora! Ja sam jedan jedini živi odgovor, u kojemu se ti, kao pitanje, moraš rastopiti.

96. OVISNOST O MENI jedina je ovisnost, koja je blagotvorna. Ovisnost o Meni, ovisnost je o ljubavi.

O ljubavi budi ovisna, a ne o onima, koje ljubiš. A ljubi sve, ljubi svakoga. Pristani na to da ostaneš bez mnogih, pa i bez svih; ali ne pristani na to da ostaneš bez Mene.

Ah, a što sam ono Ja?

Ja sam tvoja ljubav prema Meni.

Bez ljubavi prema Meni, nema ljubavi ni prema komu. Bez ljubavi prema Meni, bit ćeš ovisna o prvomu, koji ti naiđe putem.

97. ZADOVOLJIT ĆE TE SAMO JEDNA SLUŽBA: služba Meni.

U svakoj drugoj službi osjetit ćeš se prevarenom, iskorištenom, nenagrađenom.

A služba Meni ne pita za korist i nagradu. Služba Meni nije neka posebna služba: svemu što ti pokuca na vrata, pokloni svoje vrijeme i svoju snagu, ne očekuj uzvrata, ni ikakva drugog razloga, osim tuđe probiti. Takva je služba Meni, znala ti za Mene, ili ne znala.

98. JA TE NEĆU NAGRADITI ZATO

što ti o Meni ponešto znaš iz knjiga, priča, i susreta.

Nagradit ću te ako radiš Moj posao. A Moj posao je užitak služenja.

I zato ne radi ništa za svoje bližnje, ako to nije i tvoja vlastita radost. Jer Ja te neću nagraditi zato, što teška srca vršiš svoju dužnost; već zato, što je tvoja dužnost tvoj užitak.

I dok ne upoznaš taj užitak, slabo ćeš ti o Meni išta znati.

99. VJERUJ MI I KAD NIJE ZA

VJEROVANJE – ta lako je vjerovati kad je vjerojatno!

Vjeruj Mi i kad ti duhom najbliži kažu da ne treba, i kad se mnogi znakovi združe u jedan odrečni znak.

Jer sjeti se da te to Ja provjeravam, i da ti vjeru iz peta izvlačim sve tanjim udicama.

I kad nema nikoga da podijeli s tobom vjeru, vjeruj.

Vjeruj Mi i kad se Moja poruka čini neuvjerljivom; a što se više čini takvom, to više joj vjeruj. Jer lako je vjerovati kad se Moje obećanje složi s vašim procjenama; ali to nije vjera, već račun vjerojatnosti.

Kad te smjestim u kolo svojih vjernika, pa kad i oni zanemočaju u vjeri, znaj da se ne radi o njima, već o tebi. Pusti ih da ne vjeruju, ne navijaj da vjeruju samo zato da bi tebi bilo lakše; ne izgubi razlog svoje vjere, slušajući razloge za tuđu sumnju.

Pusti im njihove mnoge i razne razloge za nevjeru; tebi je dovoljan jedan za vjeru.

100. DAO SAM TI I MNOGE I MNOGO; vrati Mi ih kad shvatiš da si nešto drugo željela. Ali pazi kakve Mi ih vraćaš! Ne vješaj o njih svoje ljutnje i razočaranja; ne odbacuj ih kao istrošene cipele, ili kao olovke koje više ne pišu. Naprotiv, opremi ih za put s pažnjom i ljubavlju, s kakvom sam ih Ja tebi dao. Uljepšaj ih, ako ti nisu dovoljno lijepi; izglaçaj ih, ako misliš da su hrapavi. I najviše od svega, zahvali im, čak i ako ne znaš zbog čega. Vrati Mi ih, kažem, ali samo kad shvatiš što trebaš od Mene tražiti.

A ako se mnogima i mnogomu dade nažao zato što ih vraćaš, onda nemoj, ostavi ih, ne vraćaj ih.

102. JA NISAM IGRAČKA da Me uzmeš i ostaviš, da Me mjeriš, važeš, pogađaš se oko cijene. Dajem ti se pod jednim uvjetom: da Me uzmeš.

Ako Mene ne želiš istinski uzeti, već bi da Me uzmeš na rok i ogled sa zajamčenim vraćanjem uloga, onda nema cijene, kojom bi Me mogla kupiti. Uostalom, što da ti se vrati, kad ništa ne ulažeš?

101. ALI PRIJE NEGO ŠTO MI POVJERUJEŠ, pretresi i prokopaj zemlju pod svakim Mojim korakom. Ni u snu Me ne puštaj na miru. Od tebe očekujem budnost i poštenje u sumnji, onoliko koliko ćeš biti budna i poštena u vjeri.

Svaku Moju riječ, i svaki postupak, stavi pod zraku provjere; Ja ću ti omogućiti pristup i poznanstvo, Ja ću ti doturiti sitnozore i krupnozore, zasjede iz sna i oblaka, vidike zdesna i slijeva. Sve ću ti olakšice pružiti, jer poštujem tvoju želju da saznaš. Ali kad jednom saznaš, ma što to bilo, oduzet ću ti i krupno-i-sitnozore, vidike zdesna i slijeva, zasjede iz sna i oblaka. Tada ćeš morati poštovati vlastito saznanje, kao što sam Ja poštovao tvoju potrebu za njim.

103. IMAŠ PRAVO DA ME IMAŠ, stoga se ne snebivaj, ne šepRTLjaj, ne raspituj se kod drugih, ne popostaj, ne gubi vrijeme.

Ne išti milostinju od Mene, jer Ja nisam seoski gazda, a ti nisi prosjakinja. Ja sam ti Otac, ti si Mi kći, koja ima pravo nasljedstva onoga časa, kad shvati da Mi je kći.

Jedva čekam da zaišteš od Mene na način kćerinski. Dotužilo Mi je prosjačenje, cvilež, i udvornost onih, koji ne znaju tko su.

104. DA, ALI PAZI ŠTO ĆEŠ ZAISKATI

Svilen rubac? Jezero u planini? Kesu bez dna? Ljepotu bez usporedbe?

Ogrlicu od dragulja? Nemušto jezik? Slavu bez premca? Svilen rubac... Ne polakomi se za sitnicama kao što su raj, ili moć letenja.

Na trenutak zastani, i razmisli kakav li je to darodavatelj, koji sve ovo poklanja nehajno i u obilju, kao da je morski pijesak. Prije nego što zatražiš svilen rubac ili rajske poljane, sjeti se darodavatelja, i poželi da budeš jednako bogata: da ništa ne poželiš, jer ti ništa ne treba: jer sve imaš: jer sve daješ.

105. TREBA DA STREPIŠ, ALI NE I DA SE BOJIŠ

Bojati se znači ne razumjeti Me. Strepiti znači naslutiti što se sve moglo izgubiti ne susrećući Me. Strepiti znači biti svjestan gubitka koji te nije snašao; biti svjestan svojega neznanja da te uopće snašao, kad bi te snašao.

Pred ljubavlju se strepi, u ljubavi se strepi.

Strahuje se kad nema ljubavi.

Strepiti znači ljubiti i sjećati se neljubavnoga doba.

Strahovati znači ne razumjeti Me.

106. NE PADAJ U SUZNE ZANOSE,

ne slavi Me, i ne veličaj riječima. Ako Mi želiš odati poklonstvo, predaj Mi svoje želje, i s njima svoje ljutnje, smutnje, i strahove.

Prozračni i osvjetlaj svoje misli – to će biti blagdanska misa, kojoj ću rado na oltar sići. Ne klanjaj Mi se, i ne kad Mi, ne gradi Mi katedrale od pjesama. Radije bih da prošetamo ulicom tvojih želja, kojom si nekad sama glavinjala od jednoga do drugog prodavača droge.

107. HOĆETE LI ČESTITATI SUNCU ŠTO SIJE I GRIJE, ili ćete čestitati sebi što ste se našli pod njegovom svjetlošću i toplinom? Shvatite svoju dobru sreću, i kad ju shvatite, to će biti čestitka kakvu želim od vas primiti.

Svečanost je svakodnevna, a vi ju slavite jednom u godini. Svakoga dana sve vam darujem iznova, a vi ste odredili samo jedan dan kad primete darove.

Od bezmjernog Mojega davanja, i ljubavnoga neizmjerja uzeli ste mrvicu, i zbog mrvice Me hvalite i slavite. To je kao da gladan čovjek pjeva psalme o sitosti.

Gladujem i Ja za vama, Ja, koji sam puna punina.

Jer sve Me se tiče, i ništa Me ne dotiče. Sunca se tiču žita i usjevi, mada ga svojim klasom ne dotiču.

108. SPREMAO SAM VAS ZA TIŠINE, ZA MILINE, duga smo stoljeća na tomu radili.

Obećao sam vam da ćete Me prepoznati kad siđem i kad siđete,

i rastali smo se suznih očiju, negdje u visokim predjelima neba.

Sišao sam, sišli ste.

Samo Ja čujem šuštanje vaših krila, samo Ja čujem zvona i trublje Mojega dolaska.

Vi slušate tišinu i milinu svojega bića, i što ju jače slušate, sve više Me vidite.

(Milano – Beograd, srpanj 1990.)

1. KOGA SI SE UPLAŠILA, ZAR OCA SVOJEGA?

Pa komu ćeš se onda za pomoć uteći? Tko će te drugi pod okrilje uzeti?

Tko – kad si se uplašila jedinoga, koji to hoće i može?

Ali i ne budi baš sigurna u ishod, ti listu Moje breze i tople. Nesigurna, pruži Mi ruku, sasvim malo uzdrhtalu.

Jer kakva je to igra, kojoj u sredini kraj poznaješ? Volim taj tvoj drhat, jer je nemoćan promijeniti vjeru tvojega srca.

2. TKO TI ISTA MOŽE UZETI, što ti Ja već nisam uzeo?

No misliš li o tomu tko ti je dao uzeto?

Ne ljuti se na lopova, koji te pokrao, na grubijana, koji te uvrijedio. Oni su to učinili s Mojim dopuštenjem.

A misliš li o tomu tko je dopustio da te vole i poštuju?

Dopusti da ti uzmu kao da ti daju, da te uvrijede kao da su te pohvalili. I ne misli da si dobila samo onda, kad ti misliš da si dobila. Ta toliko si puta pomislila da dobivaš, kad si zapravo gubila. Tko ti ista može ili ne može bez Mojega potpisa?

3. SVOJU SAM VLAS SPUSTIO na bijeli papir tvoje nenapisane knjige.

Takva je Moja pozivnica za pjesmu, koju ćeš Mi napisati.

Pokušaj ju samo ne napisati. Ako ipak uspiješ, Moja će vlas propjevati.

4. VODIM TE SVE UŽIM PROLAZOM u zemlju tvojega sna. Ja znam tvoju mjeru, a znam i tvoju želju.

Ovim ćeš putom proći ako se ne svrćeš, i ako ne prtiš na leđima naprtnjaču, o pojasu bisage, u ruci torbu.

Hej, baci i to posljednje breme! Baci ga i idi dalje lagana – svoj san u zemlju svojega sna.

5. JA SAM TEBI TI SAMA

i ti bi Me morala znati, kao što i Ja tebe znam: jer ti si Meni Ja sam.

6. DOVEO SAM TE OVDJE, MEĐU LJUDE, stabla, i dane, da o Mojemu trošku doznaješ čiji si gost.

Ja sam tvoj domaćin i kad je gozba, i kad je post.

Ja sam tvoj kuhar, sluga, smetlar, vratar, a htio bih da budemo

ravnopravni, htio bih da o Mojemu trošku postaneš vlasnica svratišta, u kojemu odsjedaš.

7. UTEG PO UTEG TI SKIDAM, a ti plačeš od straha.

Zaboravila si hodati ako ne posrćeš. I misliš da nešto nije u redu ako te zveket lanca ne uvjerava da koračaš. Zar zveket lanca? A zar ne zemlja koja pod tobom odmiče?

8. ĆEKAM da postaneš način kojim ćeš Me naći.

Oh, lak je to način, i rado bih ti ga pokazao.

Ali to bi bilo kao da u igri skrivača onaj skriveni otkriva svoje skrovište onomu, koji ga traži.

9. JA MOGU NA TEBE ĆEKATI još mnoga stoljeća, ali ti više nemaš vremena na ovom putu k Meni.

I više nemaš prava na uzmak, na ustuk, na popostajanje. Više nemaš prava ne znati, ne umjeti, ne moći.

Dijete Moje, sati tvojega puta k Meni skraćuju se od časa do časa. Ja sam te čekao tolika stoljeća, pa mogu još toliko. Ali ti više nemaš vremena da Me na vrijeme nađeš.

10. REKAO SAM TI: NE ŽELIM DIO TEBE

Želim cijelu tebe.

Jer Ja ti ne dajem dio Sebe, volim te cijelom ljubavlju, do kraja, i do beskraja.

I ničemu između tebe i Sebe ne dajem mjesta,

što nije ti i Ja u pomalo pomiješanu liku.

11. ČIJA TI JE JOŠ LJUBAV POTREBNA, OSIM MOJE?

Čiju nježnost tražiš, čiju pomoć zazivaš, osim Moje? Čije blago želiš biti, osim Mojega?

U čijemu se snu želiš probuditi, osim u Mojemu?

Pitaš: ima li uopće u Mojemu svijetu stvari, koje nisu Moje? Ako ih ima, znaj da sam ih Ja stvorio, da bih imao nešto, s čim ću se boriti za tvoju ljubav.

12. NE PRIŽELJKUJ LAK PUT, želi da lako koračaš. Nikada nećeš saznati je li ti korak lak, ako ti je put lak.

A možda ćeš saznati kakav ti je korak, ako ti je put tegotan.

Kakav ti je, dakle, korak? Zar ne želiš saznati?

Zamisli: možda ti korak umije ne dotaći zemlju, kad zemlja postane kal i kamen.

13. NISAM DOŠAO ZBOG UMNIH i načitanih, da im potvrdim umnost i znanje; došao sam zbog onih, koji umiru od žeđi.

Jer Ja znam da umiru oni, koji vole ljubav. Oni znaju da sam Ja ljubav.

Zbog njih sam došao: da primim njihovu ljubav, da im Svojom ljubavlju uzvratim.

14. PUŠTAM TE DA MI PJEVAŠ, da bi se tvoje biće rastalo od šutnje. Poslije te dovedem pred grm ruža, i kažem ti:

“Pogledaj, to je Moja riječ. Hajde, ponovi ju”.

Ti tada zašutiš, i Ja te puštam da šutiš, ne bi li se tvoje biće rastalo od govora. Pjevaj Mi, pjesnikinjo, ali ne zaboravi da sam Ja već sve ispjevao. Ako te zaposlim na Svojem dvoru, to nije zato što Mi treba tvoja služba, već zato što je ona tebi potrebna.

I kad ti od vremena do vremena to pokažem pred kakvim grmom ruža, ti zašutiš i zaspis u Mojoj riječi, kao dijete u kolijevci.

15. ODOH OD TEBE u licima i glasovima obitelji i prijatelja. A ostadoh oko tebe u šuštanju samotne noći.

Ali i ono će uskoro zamrijeti. Pa kad zamre, ostat ću s tobom kao tišina tvoje duše.

Uminut će i uho, kojim Me slušaš. Ah, pa što onda! Slušaj dušom tišinu duše, i ne boj se da će te ona napustiti.

16. ŽELIM DA SI SVA OD SUZA, ali da ne plačeš. Neka tvoja brana bude jača od tvoje bujice.

A onda, u jednomu času, neka ne bude jača, ah, neka popusti.

Pa kad zaplačeš, želio bih da ne znaš kakve su to suze: radosnice ili žalosnice.

17. ŠTO VIŠE MISLIŠ O SVOJEMU NEPRIJATELJU, to on biva jači.

On ti izokola nudi tvoje pravdedno zgražanje nad njim: on te mami u zamku svetoga gnjeva, u obranu pravde i istine. Čuvaj se, jer će neprijatelj koristiti tvoje gnušanje kao svoje pogonsko gorivo, i napajat će svoju vojsku na tvojim bunarima.

Nego ne misli na nj, i on će umrijeti tamo, gdje jedino i živi: u tvojemu umu.

18. NE PROTURAJ SVOJU GLOŽNJU S DRUGIMA pod natpis visokih načela.

Jer Ja umijem prepoznati što je sitnež, a što nije, ako drugi ne umiju.

Neka te ne zavara ni pljesak, ni grdnja drugih – trudi se da zadovoljiš Mene, koji sam tvoj jedini sudac i prosuditelj. Meni nastoj udovoljiti, dok ti šaljem hvale i klevete, da bih ti malo otežao zadatak.

19. NE UZIMAJ PREOZBILJNO ove Moje igre s tobom.

Uzimaj ih zaigrano; zaigrano gubi i dobivaj. Jer ako želiš igru dobiti, moraš najprije pristati na to da ju izgubiš. Ti hoćeš radost? No kako ju uzeti bez njezina naveza, žalosti?

Ali ako nećeš takvu igru u parovima, onda ne traži dobitak ni zadovoljstvo, pa ćeš izbjeći gubitak i bol.

Reci Mi sad – hoćemo li prekinuti ili nastaviti?!

20. OPKOLIO SAM TE KRUŽNO, i polako stežem obruč oko našega središta.

Ti danonoćno slušaš tihu škripu vanjskoga svemira, što se svijeta oko svoje užarene jezgre. Strpljivo s tebe ljuštim ljusku po ljusku, devet tvojih planeta. Tek kada ih oljuštim, stići ću u točku koja ih stvara, i koja se prelijeva preko svih tvojih oboda.

21. JA TE NIKAD NE NAPUŠTAM. Ja te ni za što, i ni za koga, i nikomu ne dajem.

Budi u to sigurna, ne vrijeđaj Moju ljubav. Ne sumnjaj u to da si izabrana među mnogima, da Me izabereš između mnogih.

Nisi to zaslužila, oh, ne. Davno si, na svojem prvom rođenju, dobila od Mene dar rođendanski – a koliko sam dugo čekao da odrasteš i zaviriš u kutijicu od poklona!

I vjeruješ li sada očima? Prsten od zaruka, vrijedan tisuću ljudskih godina, vjerno te čekao da ispuniš njegovu mjeru.

22. OSTADOSMO LI KONAČNO SAMI, nas dvoje? I gdje nam to ode svijet i huka njegovog?

Žališ li za svijetom, pa ma kako taj svijet bio drag tvojemu srcu i očima?

Ma koliko o Meni zborio i Mene svjedočio? Žališ li za Mojom haljinom pokraj živoga Mene?

Ostadosmo li noćas sami, nas dvoje? Cijeloga sam dana nestropljivo čekao ovaj čas. Gledao sam te kako piješ Moje slike, kako dišeš Moja pisma, i kako gutaš sve što drugi o Meni pričaju. Klikkala si od čuda i od čežnje.

A sada sam preda te stao, napokon Ja sam. Sad si preda Me stala, konačno ti sama. To nikada nećeš moći prevesti u riječi. To nikada nećeš moći zadržati u sjećanju.

No znaj samo jedno: Ja sam uvijek s tobom, mađa smo rijetko sami.

23. NE ZNAŠ SVOJU BOLJKU, pa kako da moliš za lijek?

Srećom, Ja znam i jedno i drugo. Prepusti Meni svoju molitvu za ozdravljenje.

Ali onda Mi moraš prepustiti i sve druge molitve. Molitve za ono što misliš da znaš, i za ono što misliš da umiješ. Možda sam tomu tvojemu znanju i umijanju potrebni, nego tvojemu jasnom

24. ZNAŠ LI DA SAM TI U KRILU PROSUJ DRAGULJE i bisere znanja i moći? A ti, što radiš?

Pred čijim to vratima prosjačiš, bogatašice?!

Sva su vrata Moja, reći ćeš. Sva su ona Moja, kažem. Ali tvoje ime piše samo na jednim.

Pred tuđa si vrata stala s krilom do vječnosti punim bisera, pa moliš za novčić da preživiš ovaj dan!

25. ŠALJEM TI MUNJE DA TE

PROBUDE, kad se ne budiš na šapate.

Ti misliš da sam gnjevan Bog. Ah ne, munja je ljubavni šapat, koji nisi čula. Udarac je milovanje, koje nisi osjetila.

26. LEPTIRU, DOKLE ČEŠ SANJATI SVOJ LET?

Koliki sad cvjetovi, kolike livade sanjaju tebe, a ti na predivu svoje kukuljice rišeš njihovu sanjariju.

Dokle ćeš misliti da ti nisi ta, koja je pozvana na oplodnju cvijeća? Na gozbu peluda?

Na svadbu mirisa? I da to nisi ti, leptir, koji će pokrenuti kotač, što već duga tisućljeća zapinje u vlastitoj hrđi? Ti, sa svojom pjesmom, koja se rasprhnula uokolo, malo začuđena što ju itko čuje?

27. GLEDAŠ LI ME U MJESECU, SUNCE MOJE?

Znaš li čiji je sjaj mjesečina?

Mjesečev? Ah, a mjesec, čijim to sjajem sja?

Ta to je tvoj sjaj, sunce Moje.

Gledaš li se u zrcalu mjesečine, sunce Moje?

Vidiš li Me u vlastitomu sjaju, sunce Moje?

28. MORAO SAM TE ZAKLJUČATI

ispod jedne dugokose vrbe, tri dana i tri noći, da te liječi njezina tišina i dobrotu. Jer ti vazda misliš da imaš preča posla od ljubavi s vrbom.

Zastani časak u trci, opusti se sve do trave i do vode, zaboravi da ima išta, da ima igdje, da ima ikad što ti ne struji pod korom.

29. SVE SAM VAM DAO, trebate samo uzeti. Sve sam vam rekao, trebate samo čuti.

Što još učiniti za vas, mili Moji? Recite, i učinit ću.

Šutite.

Ah, zar da i kažem za vas? Da u vaše ime zaištem? Hoćete li tako?

I to ću učiniti. Ali razmislite: možda neću zaiskati ono, što biste vi zaiskali da ne šutite.

30. VISOKO LETIŠ, MOJA

KRILATICE, a nisi svjesna da letiš.

Ne vjeruješ Mi kad ti to kažem. Misliš: želim te ohrabriti u hodanju.

Misli malo i na to kako li je Meni kad Mi ne vjeruješ! Misli malo i o tomu da te Ja ne želim uvjeravati. Da, čak sam i Ja nemoćan pred slobodom, koju sam ti dao; iz te slobode uzvratiti Mi slobodom, slobodom od nagovora.

31. MOJE SU PORUKE

DANONOĆNE, a ti tek poneku uhvatiš u letu, dok ima oblik latice, pahuljice, ili ptičjega pera.

No tolike je već zemlja upila i voda odnijela. Zemlja po kojoj gaziš, šapatom ti prosvjetljuje

tabane, voda koju piješ, prevodi Moju riječ na jezik tvogoga tijela.

Oh, ne hvataj samo one poruke, koje imaju oblik tebi znan. Jer dok jednu ispisuješ riječima, stotinu se drugih istopi od čežnje za tobom.

32. NE PROVJERAVAJ ME – Ja sam jedan Bog, i vazda jedno zborim, pa makar tisućama usta govorio. Moja je pjesma uvijek ista. Moj zvuk se toči kroz bezbroje frula – ne uspoređuj, ne provjeravaj, već slušaj i prepoznavaj. Ja sam jedna pjesma, ti si jedna od milijuna Mojih frula.

33. DOBI DA TE UMOTAM U SVOJU TOPLINU, ti promrzlo dijete.

Ne misli o tomu da nemaš vremena, da nisi odraslo, da ti je dom tvoj leđa okrenuo. Ako već ne shvaćaš koliko ti je potrebna Moja ljubav, shvati koliko je Meni potrebno da ti ju pružim.

34. NE BUDI ŠKRTA S BLAGOM,

KOJE SAM TI DAO; rasipaj ga u pregrštima, i ne brini o tomu hoće li ga netko naći, ili neće. O tomu Ja brinem. Znaj da ga obiljem svojega davanja umnažáš, i da ga svojom bezbrigom činiš neprocjenjivim.

Razbacuj ga biserno i draguljno, kao što vodoskok razbacuje dugu u vodenomu brizgu, a vazda mu ostaje čvrsta kristalna stabljika, neubrana. Budi kao sunce, koje na isti način rasipa svjetlost i toplinu: raskošno, nehajno, ne birajući komu, ne pitajući zašto.

35. KAKO ME ISPUNJA VAŠA

PRAZNINA, kako Me hladi vaša toplina! Natačem vas u Sebe, dajem vam Svoj okus i Svoja svojstva; praznim vašu prazninu

od vas, i punim ju Svojom.

Ispijam vašu žeđu za Mnom, i nazdravljam vam čašom Svoje pjenušave, nektarne ništoće.

Gledate ju, u san se rušite, u snu sanjate da ju u snu pijete. A redovi anđela, budni,

čekaju da samo udahnem njezin miris.

36. OKO VAS LETE I HUJE LEDENE

ZMIJE MRŽNJE, djeco ljubavi.

Nisam vas opremio nikakvim oružjem, u oklope vas nisam oblačio, čarolijom vas nisam zaštitio. Ali sam vam dao oči, koje ne vide zlo.

Pogledajte, djeco Moja, oko sebe: njišu li se to cvjetovi livadni, ptice, proljeću li, grane, njišu li se?

Vidjet ćete, zmiije vam neće odoljeti, na vašu će stranu prijeći.

Naberite Mi kitu krilatih zmiija, šušlave Mi srebrne cvjetove donesite. To će biti ljepši dar nego da ste

Mi nabrali sve svete lopoče Nila, sve ruže Samarkanda, i sve orhideje Indonezije.

Oh, Ja se tom srebro radujem više, nego svemu zlatu svih Svojih sedam svjetova.

37. DOĐITE DA VAS U SEBE

ODJENEM, da vas Sobom zaogrnem. Da vaše prste u Svoje uvučem, da vaš glas u Svoj udjenem, da vaša stopala obučem u Svoja.

Dođite Mi u hordama, u čoporima, u jatima, u rojevima – u Meni ima mjesta samo za bezbroje.

38. POHRANILA SI U MENI SVOJE

ZNANJE, svoj božanski nakit. Pohranila si u Meni svoju kutijicu

s prstenom od sjećanja. Ja sam bog oganj, i sve što ne može izgorjeti, čuvam dovijeka.

A ti si pošla po svijetu bez prstena, jer takav je bio dogovor, pamtiš li? Dugo te držao zarobljenu svjetski div, dugo te mamio uresom zemaljskim. Ja sam bog oganj, ali srce Mi je plakalo gledajući te u ropstvu i samozaboravu.

Ja, bog oganj, ruku ti sad iz Sebe pružam, i ruci na dlanu tvoj prsten ti donosim, jer došlo je vrijeme da se sjetiš gdje si svoje sjećanje pohranila.

39. ZNAŠ LI ŠTO JE KIŠA BISERNA?

Kiša biserna su milijun bisera, koji po tebi liju zato, što si se našla na pravomu mjestu, u pravo vrijeme, prava ti.

Biseri ti pripadaju toliko, koliko im treba da kliznu niz tebe u zemlju, jer nisi li i jednoga zadržati, kiša će prestati; daj mu slobodu i braća će te njegova sobom darivati, koliko traje njihov neprestani život.

40. IDI KAMO TE ŠALJEM, i ne skitaj.

Govori što ti šapčem, i ne pitaj. Ne čudi se kad je čudno, jer nije čudno; ne tuguj kad je uzaludno, jer nije uzaludno.

Ne traži da doznaš, čak ni da spoznaš; jer tko zna što je znanje?

Sve ću ti reći, i sve ću ti dati, kad Mi predaš ostatak od "htjeti" i "znati".

41. VATRA JE ČUDNA STVAR, baš kao i voda.

Njoj ne možeš uzeti žar, a da ne uzmeš nju; njoj ne možeš uzeti sjaj, a da ne uzmeš nju; njoj ne možeš uzeti toplinu, a da ne uzmeš nju.

Na rastavne dijelove možeš ju razložiti samo u njoj. Takva je stvar vatra, veoma nalik vodi.

Ali sutra će ti dati sve što ne možeš od nje uzeti: toplinu, žar, i sjaj. Bit ćeš topla, žarka, i sjajna uz vatru, koja će ostati u sebi cijela i neodvojiva od onoga, što ti daje.

42. VIŠE ME NIKAD NE PITAJ JESAM LI TO JA; jer sve sam druge prilaze k tebi zagradio samim Sobom, i njima mogu proći samo Ja sam.

Više Me ne provjeravaj, ne ispituj, ne raspituj se kod drugih i trećih. Noću ti pletem kosu, i ti se ujutro budiš s Mojim mislima. Tko će ti drugi potvrditi da su Moje, nego Ja sam?

Više Me nikad ne pitaj jesam li Ja tvoj Ja Jesam.

43. BUDI BLAGA drugima, kao što sam Ja tebi blag.

Uzmi Moju blagost objema rukama, i dijeli ju kao kruh, i što ćeš ju više dijeliti, to će nje biti više.

Moja je blagost rosna i zanosna.

Moja je blagost slika bez oblika.

Moja je blagost nedodirna.

Ali Moja se blagost može dodirnuti u vašoj ruci, vidjeti se na vašemu licu.

Ona vas posuđuje da bi stigla dalje od vas, kao što voda posuđuje čaše, česme, i cijevi, da bi utazila žeđu žednih.

44. PRUŽI RUKU MRAČNIMA i oholima, što se bezbožno krcaju u Moje lme, kao u svoj oglas za slavu, ugled, novac.

Daj im ono što sam Ja tebi dao, a oni će uzeti onoliko, koliko im ruka nije pesnica.

I kad im daš, ne misli više o njima.

Neka ova poruka bude tvoja posljednja prigoda da pogriješiš, misleći o njihovu mraku i bezbožju.

45. SVAKOGA KOGA TI OČI VIDE, svakoga koga ti uši čuju, svakoga koga ti misao takne, Ja sam ti dao.

Dao sam ti ga s molbom da mu budeš majka.

Ne ljuti se ako je ljutit, ne nagli se ako je nagao. I daj mu svoju ljubav tako, da pomisli kako ju je on tebi dao.

46. ŠTO MISLIŠ, MOŽE LI ZLO NAVUĆI MASKU DOBRA?

Što misliš, može li ono tako dobro izgledati dobro, da će se uvući u pore anđela, i disati s njima isti zrak svjetlosti – što misliš, može li onda zlo ostati zlo – što misliš, nije li maska dobra bila mamac o kojemu zlo nije ni slutilo, jer nije slutilo da itko može naslutiti njegovu varku – što misliš, tko je s dobrim razlogom dopustio da bude prevaren zato, da bi nadmudrio varalicu?

47. ŠTO TO RADITE ZEMLJI i njezinim stvorovima? Zar ne znate tko zemljom hoda? Što to radite sebi ovim neznanjem? Neznamem tko zemljom hoda? Što radiš sebi ti, ne znajući tko sam Ja?

Otvori oči, ugledaj Me. Ja, Bog vaš, zemljom koračam, i na svakomu koraku palim lomače pročišćenja, da u njima

izgori sve što može izgorjeti. Jeste li od takve tvari? Jeste li slama? Ili ste zlato? Ili ste sami vatra Mojih koraka?

Nemate prava ne znati tko zemljom hoda. Nemate prava ne znati tko ste. Dužni ste ovo znanje zemlji i njezinim stvorovima. Jer njih sam vam povjerio na čuvanje. Što im to radite svojim samozaboravom?

48. LAKO JE VAMA SA MNOM, teško je vama s onima, kojima nije sa Mnom lako.

Pa ipak, koga im poslati, da im put k Meni olakšam? Kako ih premamiti k Sebi, ako neću s vama? Kako ih zadržati u Sebi, ako neću u vama? Kad vam sa svijetom bude teško, vi sebe upitajte: biste li radije sa svijetom lakoću, a sa Mnom nelakoću? Ili biste radije imali ovo što imate – lako do Mene, teško do onih, kojima je do Mene teško?

49. KAD TE ZOVNEM, NE PITAJ i ne razmišljaj, već izađi pred kuću i čekaj Me.

Neću doći onakav, kakvoga Me znaš.

Doći ću drukčiji, i kratit ću ti čekanje na Mene, i tek kada budem otišao, shvatit ćeš, prepoznat ćeš Me.

Kad te opet jednom zovnem, ne očekuj Me ni onakvoga, ni uopće, nekakvoga. Uopće Me ne očekuj.

Ne izlazi. Shvati da sam već tu. Da si već tu.

Kad te opet jednom zovnem, odazovi se i prije nego što čuješ poziv; znaj da poziv ne bi ni čula, da se prije poziva nisi već odazvala.

50. NE PIŠI KNJIGU, PIŠI MENE

Piši ljubav, ne piši o ljubavi.

Tu sam ti zadaću davno namijenio. Da prvo naučiš pisati. Potom još nešto: disati.

Ne disati zrak. Disati Mene.

Pisati, disati: Mene.

Samo Mene trebaš raditi, kad bilo što radiš.

51. KOLIKO ŠKOLJKI NA DNU

OCEANA ovoga časa biser stvara!

Usredotočeno, pobožno, kao kad se gradi katedrala. Taj biser nitko neće vidjeti, i nitko neće ni znati za nj – osim bisera, školjke i Mene, oceana.

Meni su dragocjeni ti biseri dubine.

Dragocene su Mi molitve u školjci duše – blistave, samotne, neizmjenim mrmorom mora obrubljene.

One ne mogu ne nastajati, ne mogu tajom ne blistati, jer one su školjke,

i bespomoćne su pred svojom biser-zadaćom.

Ne, nitko neće znati za njih – nitko osim njih, i Oca njihova, oceana.

52. JA SAM TVOJ DAH, TI SI MOJE DISANJE

Ja sam tvoja pjesma, ti si Moje pisanje.

Ja sam tvoj osvit, ti si Moje svitanje.

53. U ISTOSTI SA MNOM Ja te krstim, da bez straha i s ljubavlju nosiš svoju različitost sa Mnom.

54. RAZLIKA JE TRENUTAK kad istost u nama izgovori u dva glasa jednu riječ, što dvije stvari znači.

Razlika je igra, koju istost sa sobom igra, igrajuć se da ima suigrača, koji ne zna da je izmišljen.

Oh, razlika je... oh, istost je...

Zaboravih, sve zaboravih u ljubavi s njom.

55. OTAC VAŠ NEBESKI S VAMA BDIJE; bdij i ti.

Ne daj ni trenutka nebudnosti, bdij i dok spavaš i kad sanjaš, bdij u dućanu, u uredu, u tramvaju, bdij u šetnji i u razgovoru, bdij dok guliš kožu krumpira, bdij za trpezom, čitajući novine, kupujući, putujući, jer Otac tvoj nebeski s tobom bdije, i anđeli oka ne sklapaju.

I ne pitaj što će biti od tvog bdijenja.

Ne budi nedolično radoznal, jer svako pitanje što želi znati ishod, otvara pukotinu u tvom bdijenju, kuda uljezaju dobri crni razlozi odustajanja. Otac vaš nebeski s vama bdije; pitate li Ga zašto bdije? Ili vam je dovoljno razloga što bdije, da biste i vi bdjeli?

56. BAŠKARI SE U MENI, i budi sa Mnom nesputana u ljubavi, kao što bi bila sa svojom majkom.

Pokloni se gostu i učitelju, ali svojoj majci sjedni u krilo, i pusti da te miluje. Draža Mi je tvoja opuštenost od strahopočitanja, kakvo ukazuješ Mojim svecima.

Vojske uzvišenih anđela i blagorodnih duša zavređuju tvoju hvalu i poklonstvo.

Ali Ja, Najviši, umijem biti samo najbliži. Kao da je staklo, lomim prostor, koji tvoje počitanje između nas smješta. I znaš li zašto te tako čvrsto držim u zagrljaju? Zato da Mi ne padneš pred stopala, ti čedo Mojega naručja.

57. KAKO LI STE ZABORAVILI ono, što sam vam o rođendanu u uho šapnuo, Ja, vaša dobra vila suđenica? Zaboravili ste lozinku carstva nebeskoga, riječ koja otključava dveri i kapije kuda se k Meni ulazi. I sad teturate ukруг, iskopčani iz Mojega puta i smjera.

I dok tako teturate, izvikujući pravičnost svojega krugohoda, vaša Me duša preklinje da joj ponovim Svoj šapat. Ali Ja kažem vašoj duši: "Stišaj se, utišaj se, i čut ćeš. Saznat ćeš".

Moj šapat nije prestao; on je samo zaglušen vašim mislima.

58. KAD BISTE ZAISTA ZNALI Moju nježnost prema vama, nikada ne biste pomislili da vas kažnjam za vaše prijestepe prema Meni. Kad biste samo

znali koliko vas volim, shvatili biste da Mi srce ne dopušta da vam sudim. I kazna i nagrada vaš je izbor, i vaše djelo.

Moja je samo ljubav, koju nikakva vaša nedjela ne mogu narušiti.

59. JA SAM TU, DIJETE MOJE, a ti, kamo li pogled upravljaš? Na nebo? Iza obzora? U dubinu zemlje?

Sunovračaš li se u ponore ljudske kože? Od zvijezde do zvijezde si pješačila, svaki si kamen odmaknula, u svaku duplju zavirila. Trenutak je da se umoriš od svih svojih života, i da se spustiš u sebe kao u kupku melemnu. Shvati da si Me tražila kao što pogled traži oko, iz kojega gleda. Spusti vjeđe i ugledaj Me okom bez pogleda, čistom sobom ugledaj čistu sebe bez gledanja. Jer to sam Ja, i nema drugoga. To sam Ja, koji govorim, Ja, koji vičem, to sam Ja, koji poruke Sebi pišem.

To sam Ja, i nema drugoga.

60. DOBRO VAM JUTRO U MENI, djeco Moja, dobar vam u Meni dan.

Čuvajte ga da ne klizne iz Mene, da ne propadne u crnu rupu Moje neprisutnosti.

Namijenite Mi taj dan koji sam vam dao, kao morganj u ruke Mi ga stavite, kao cvijet pred noge Mi ga položite.

Ne dajte da u nj uljeznu nametnici crnih misli, ne dajte da ga naseli plijesan bezvolje, i da ga podiđe ježur straha.

Dajem vam ga u svilu svjetlosti umotana, svilom svjetlosti predstavljena. Vratite Mi ga uvečer, kad se nebo zažari, istoga takvog – svijetlog, u svili, kao kutijicu za skupocjen dragulj. Dragulj? Kakav dragulj? Odakle nam dragulj, pitate?

Sačuvajte svoj dan u Meni, i eto vam dragulja. Uvečer, kad se nebo zažari, otvorite kutijicu, i naći ćete na svijetloj svili kristal svojega samoprijedora i čistoće.

Darujte Mi ga za laku noć, djeco Mojega dana.

61. SVAKE VEČERI DAJEM VAM PRIGODU da se probudite u Meni.

Svake vam zore pružam šansu da budete Ja.

Sjetite se koliko ste jutara i koliko večeri rasuli uokolo, kao da dobro sjeme rasipate po kamenu tlu.

Djeco rasipna, smilujte se sebi u gladnim danima koji se spremaju, kad više neće biti zora ni sutona Mojom rukom ponuđenih.

Svaka zora u kojoj oči otvorite, možda je posljednja šansa da budete Ja! Zora ovoga časa, suton ovoga trena, a ne nešto drugo i daleko, a ne nešto sutra i preko rijeke, iza vjetra, i s onu stranu neba.

62. OCEAN SAM JA, A VI STE PIJESAK

U susret vam hrlim i bilijune vas grlim i zalijevam. Svatko je od vas zrnce, i to je vaša prava veličina.

Ali ako prijeđete na Moju stranu, više nećete vidjeti sebe kao zrnce, već kao talas pijeska, koji hrlji u susret talasu oceanskomu – bilijuni zrnaca naspram bilijunima kapi.

Prijeđete li na stranu oceana, više nećete znati što je talas, a što more, i kad je kap pijeska, a kada zrnce mora, i tko zove, tko se odaziva – oh, više to nećete znati, jer toga više neće ni biti, a ono što će biti, neće se moći znati, samo će se moći biti – to što će biti.

63. OTAC JE VAŠ NA NEBESIMA, a nebesa su srce i duša vaša.

Tu Ga tražite, jer tu Ga jedino i možete naći.

A zemlja koja se treba s nebom jednačiti, to je tijelo vaše i sva mu osjetila, i svijet, koji je na njih prikopčan i njima podojen. Ne okrenite mu leđa, već most pružite iz nebesa svoje duše, prema zemlji svojega tijela, most da po njemu prolazite u miru i u oba smjera jednaki, jer to je Moja želja davnašnija – da prolazite mostom ljubavnoga susreta, da se nebo i zemlja u vama radosno pomire, poslije tolikih stoljeća čekanja.

64. ZALUTALO SI U SVOJEMU

LABIRINTU, DIJETE MOJE, pa čuješ samo jeku svojega krika, što se o metalne zidove odbija mnogostruko, i u dugomu zamiranju.

Ne slušaj jeku svojega krika u edenomu paklu, koji si samo izgradilo; jer tvoj je krik podstavljen zvučnom iluzijom – ne slušaj ju, ne slušaj ga.

Kriknulo si, i Ja sam te čuo. Potrčalo si, i Ja sam ti u susret krenuo. Moj korak je tih, i nema mu jeku u svijetu samoće.

Ali kad ti pridem bešumno i iznenada, više ništa nećeš čuti ni slušati, osim Moje nečujnosti.

65. ZANIJEMIO SI, DIJETE MOJE, od Moje miline, od sjaja Moga smiješka. Zastalo si, i ne znaš kakvu bi Mi hvalu uputilo. Pa si zastrepilo pred svojom nemoći da govoriš.

Znaj da Mi je tvoja nijemost slađa od bilo kakvih riječi hvale i zahvale; uzet ću ju i staviti Sebi oko vrata da Mi tajom zbori i otkriva što ni sama ne zna da zna: jezik srca, božanski šapat, kojim lista prostor, i šušti vrijeme.

66. KADA DOĐE SMAK SVIJETA, doći ću. Kad vam dođe da više nema zraka za disanje, tla za bježanje, ni duplje za noćenje, Ja ću doći i prostor ću vam i vrijeme prevrnuti kao list knjige, na novu stranicu.

Oh, vi već jeste na novoj stranici i u dobu zlata, samo su vam oči nenavikle na sjaj, pa još gledaju vlastito pamćenje mraka i rasula, kao slike sna, zaostaloga poslije buđenja.

Priželjkujte da bude još teže no što jest, jer tada ću vam doći. Molite za snagu da tegobu podnesete, da prođete kroz nju kao kap zraka kroz vodu.

Ta muka i potres za jedne znači umiranje, za druge rađanje. Molite za sabranost da Me na pragu novoga doba dočekate sa suzama dobrodošlice, dok sa smiješkom budete otpuštali doba, koje odlazi.

67. SVE DUGOVE KOJE STE

GOMILALI, sve poslove koje ste odgađali, sve blagdane koje niste slavili... znate li kada ćete sve to isplatiti, obaviti, proslaviti? Sada. Sve što ste zaobišli, sve što ste zapustili, napustili, propustili... znate li kada ćete sve to nadoknaditi? Sada. Svaki trenutak ima gustoću mnogih godina. Znate li kada ćete sve te godine raščješljati kao kose smršene, dugo nečešljane? Znate li kada ćete nahraniti zakon, koji ste ostavljali gladnim pred pragom? Ah, vi znate.

Ali znate li i to – baština vašega Oca, koja vas nije zapala, zapast će vas, mimoići vas neće, zakinut vas neće. Sve drugo moći će ne morati biti, ali baština Očeva ima li razloga postojati, ako nema svojega baštinika? Smisao je baštine baštinik, dokaz je baštine baštinik.

Nijedan vaš gubitak s ljudima nije tako golem, kao što je golem dobitak Moj s vama. Nitko vama neće uzeti toliko, koliko ću Ja baštinom dati. Nijedna se kazna neće moći mjeriti s nagradom, koju vam spremam.

Kada? Ni za pitanja više nemate vremena.

68. JA SAM GOSPODIN BOG TVOJ

zato, jer sam ljubav tvoja. Ne voliš ti Mene zato što sam Gospodar tvoj, već sam Ja Gospodar tvoj zato, što Me voliš kao nikoga i kao nikada. Dajem ti Sebe u mnogomu i u mnogima, ali ti uvijek Mene voliš, pa i onda kad misliš da voliš drugo i drugoga.

Ja, ljubav, u ljubavi sam te stvorio, od tvari ljubavne sam te oblikovao, jer sam poželio vidjeti kakve su oči ljubavi, kad u Ljubav gledaju.

69. SVATKO SVOJIM PUTEM I

BESPUČEM svojom nogama korača.

Čije to cipele obuvaš, kad sam ti dao krilate tabane?

Za čijim još riječima čezneš, kada ti dan i noć šapućem da te volim?

70. GOLUBI MOJI, KRILATICE MOJE,

dugo li sam gnijezdo za vas svijao,
dugo li vas Sobom grijao, Sobom
obavijao, Ja, strpljiva mati vaša i
golubica nebeska.
Spavali ste u ljusci, a Ja sam vas njihao
i zvao kucajima Svojega srca. Vi ste se
sveno odazivali, sanjali ste da letite,
sanjali ste da ste golubi s grančicom
masline u kljunu.

Znate li koji je dan danas?

Danas je dan kada ste se izlegli. Ali još
ste sanjivi da shvatite da ste se
probudili.

Golubi Moji, polako. Duga sam vas
stoljeća Sobom grijao, za let vas
spremao, nebu vas obećavao.
Pričekajte još koji čas da to shvatite;
pričekat ću i Ja još koji čas, ukrast ću
ga od vremena, koje više ne može
čekati.

71. BUDI PONOSNA – NE BUDI OHOLA

Znaš li razliku?

Ponosni su oni, koji znaju da su od
Tvorca, oholi su oni, koji misle da su oni
tvorci.

Budi veličanstveno blaga;
dostojanstveno čedna. Otkrit ću
ponosne, razotkriti ohole, čedne i tihe
ću razglasiti, veličanstvene u sjaj
ogrnuti.

Budi bezimeno slavna, budi bez imena
glasovita. Onakva, kakav sam Ja: slava
sam svakoga sveca, Ime sam svih
imena.

72. EVO TI OVAJ DAN KAO

ŠKOLJKU, pa mi ga uvečer vrati kao
biser. Školjka je bisernica, a ti si more.
Spuštam kamenčić među školjkine
ljuštore što se šire; jedna je nebeska,
druga je zemaljska. A ti si more.
Spuštam kamenčić među školjkine
ljuštore: riječ Svoju.

I sada čekam da Mi se vrati biser. Ako
treba, i večer ću zadržati u visinama, da
Mi biser na vrijeme stigne.

73. MJESEČINO, MISLI MJESEČEVA!

Sve dotakneš, sve osvijetliš, samo sebe
ne vidiš.

Svijetla, nježna, i prozirna misli
mjesečeva, mjesečino!
Znaj da sam ti put popločio zrcalima,
kako bi u njima susrela svoju sliku. Slao
sam ti na put jezera i mora, ljudske oči,
staklo i rosu. Ti si se zaljubila u svaki
odraz, a kad se jezero namreškalo i
more kad se uzburkalo, kad se staklo
razbilo i oči se sklopile, i rosa kad
je ishlapjela, ti si kopnila od tuge,
venula si, jasmin-mjesečino, misli Moja
neubrana!

I sad nemaš kamo nego k ocu svojemu,
mjeseću. Njegov si lik gledala u
svakomu svojem odrazu: u njegov si se
odraz zaljubila. Razbio sam ti sva

zrcala, jer s odrazom Mojim si Me
iznevjeravala, i Ja sam gubio bitku sa
Svojom sjenom.

I sad nemaš kamo, nego k Meni.

74. ZA ČIM VAZDA TAKO TUGUJEŠ,

zbog čega veneš i blijediš, kao cvijet
listopadski, kao san predzorni, kao
rosa u magli?

Obećao sam ti: dat ću tebe tebi, dar
najveći.

Ali čekaj Me u srcu, budna, nijemih
ruku; svu svoju čežnju pretopi u
prazninu, koju ću Sobom ispuniti.

75. ŠTO MISLIŠ, MISLI MOJA,

kamo si navrla?

Misliš li Mene, misli Moja?
Misli Me, misli. Budi besadržajna. Budi
svesadržajna. Budi do neba puna
prazne sebe. Budi to što misliš, misli
Moja.

Misli Me, misli.

76. ČEKALI STE DA VAM KAŽEM SVOJU TAJNU

Reći ću vam: vi ste Moja tajna.

Čekali ste da vam kažem kako ću u
vašu zemlju, u vaš kraj, u vašu kuću
doći.

Reći ću vam: u vama ću doći.

Čekali ste da vam kažem što ću tada
reći, što ću učiniti.

Reći ću vam: reći ću i učiniti ono, što vi
budete tada rekli i učinili. Ne bojte se,
ne sumnjajte u sebe.

Iz ruke vas Svoje puštam, golubovi
Moji. Svakomu je na tjemenu upisan
dan, sat, mjesto i lozinka.

Ne možete pročitati što vam piše na
tjemenu. To je tajna.

Vi ste ta tajna, iako ju ne znate. Vi ste
Moj dolazak, iako ne znate kada ću
doći. Vi ste Moja riječ i djelo, iako ne
znate što će iz usta vaših poteći, iz ruku
se vaših pružiti.

77. ČEKAO SAM TE – PO KOJI VEĆ

PUT – na praznomu sjedalu pokraj
tvojega; čekao sam da primijetiš
prazninu punu Mene.

Rekao sam ti, nisam li ti rekao da te
čekam, da sam te čekao?

Zar je tako teško shvatiti tko te čeka?
Nije li to isti onaj koga ti čekaš?
Bolji sam i uporniji čekatelj od tebe, jer
je Moja želja za tobom veća od tvoje
želje za Mnom.

Čekam da se te dvije želje u snazi
izjednače.

Tada više neće biti čekanja.

78. ZNAM DA SI ŽELJNA KAZATI MI

riječi od milja, riječi milovanja.

Ali ne dajem ti pravo da govoriš, jer
sada Ja govorim u tvoje uho, kao što
ocean šapuće u uho školjke.

Slušaj Moj zvuk, slušaj Moj muk – tvoj
sluh je tvoj dar pjevanja, tvoje slušanje
je tvoje pjevanje, tvoje uho su tvoja
usta.

79. ZAR TE MORAM ISTRGNUTI, OSAMITI,

da bi vidjela da nisi istrgnuta i
da nisi sama?

Zašto uvijek drugo, da bi znala prvo?
Moram li te od Sebe udaljiti, da bi
vidjela koliko si Mi bliska?

Zar moram biti grub, da bi shvatila Moju
nježnost?

80. PALA SI U GUSTO TIJESTO ZEMLJE,

i ostala u njemu kao mušica u
smoli. Po pjeni tvojih krila uhvatila se
glina, ljeppljiva pohota blata, i tupost
ilovače.

O letaču visine, kakva Moja žalost, i
kakav tvoj neoprez!

Ne rekoh li ti da čuvaš i paziš stvorove
od gline? A ti si se s njima izjednačila.
Sad blatom poprskana pjevaš pjesme
svojega zavičaja, a glina ti se gluhim
roktajima odaziva.

Pjena pod korom blata još uvijek šumi
bojom nebeskoga mora.

Tko ju čuje osim Mene?

81. OD TOLIKIH VAPAJA,

koji ću prije
čuti? Kojemu prije u pomoć priskočiti?
Molite se, ali ne zato da bih uslišio vašu
molbu, već se molite da uslišim onoga,
komu je pomoć najpotrebnija. Molite se
da uslišim molitvu onoga, tko više ne
može ni moliti, ni čekati.

Moleći se tako, primijetit ćete da razloga
za drugu molitvu ima sve manje.

82. KAD JA DOĐEM,

svi ćete sve znati
– kuda i kako treba, zbog čega, i zašto
treba.

Ali Ja bih bio sretan da to saznate i prije
nego što Ja dođem. Bar nekoliko vas.
Bar jedno od vas. I to jedno, bar
ponekad. Bar jednom.

I volio bih da Mi za druge jamstvo
polažete da će i oni saznati – gledajući
nekoliko vas, jedno od vas, bar jednom,
da će saznati.

83. IZ SVOJE POGREŠIVOSTI,

ti ne
sudi o Mojjoj nepogrešivosti. Iz svojega
sna ti Moju javu ne procjenjuj.

Kada ti pogriješiš, Ja kod Sebe jamčim
za tebe, zagovaram te pred Sobom,
sakrivam od Sebe tvoj promašaj,
pretvaram se u majku, koja te kod Oca
ispričava, i moli za tebe oproštaj. I dok
Ja to činim, ti objašnjavaš moju
neobjašnjivu prirodu jednote mnogim
riječima.

Pomisliš li ikada da je Moja samilost
veća od Moje neobjašnjivosti? Da je
Moja nepogrešivost naprosto ljubav?

84. TEKLA SI MI NA VALOVE,

klasala
Mi na bokore, čekao sam žedan vode,
gladan kruha od pšenice.

Jer sam htio biti žedan, jer sam htio biti
gladan, jer sam htio čekati te, kao što ti
Mene čekaš – žedna vode, gladna
kruha.

Jer sam htio biti žedan, Ja, koji žeđu
tažim; jer sam htio biti gladan, Ja, koji

glad tolim. Ja, koji sam kruh i voda, htjedoh biti gladan Sebe, žedan Sebe, poput tebe.

Tekla si Mi na valove, klasala Mi na bokore; o kako dobro znam što to znači ne imati Me, ne biti Ja.

85. VALU SAM PJENU DAO, sjaju zlato, vinu vinograde. Ljubavi sam srce dao, pjesnika pjesmi.

Jer toliko sam ih sve volio, da sam te, kćer jedinu, Moju pjenu, Moje zlato, Moj vinograd, dao, darovao, i još uzdarje slao, slao. I što se zbililo, daru Moj, što se zbililo, darivani Moji?

Jeste li se zaboravili jedni u drugima, jeste li se zaboravili žestoko i duboko, sve do sjećanja na Oca Darovatelja?

86. NAJPRIJE SAM TI POKAZAO UŠTAP u dubini noći. Sam i zlatan, kao vječnost bezglasen, kao vječnost nepomičan. Onda sam pustio bijeli oblačić preko lica mjesečeva. Onda crni.

I rekoh ti: sve što se sa svijetom događa, događa se s mjesecom, i s crnim i bijelim oblačićima. I crni i bijeli jure, i čine da se čini kako mjesec juri. I crni i bijeli čine da se čini što nije. Ne vjeruj očima. Vjeruj Mojoj Riječi, koja je kao uštap. Ni crno ni bijelo ne pomiče ju s neba. I crno i bijelo u prolazu su preko lica neprolaza.

87. GOVORI JEZIKOM LJUBAVI, ljubljena.

Svi će čuti, svi će uzdrhtati, a najviše srce tvojega ljubljenog. Jer sa svakom riječju ti si Mu bliža i draža: vidjet ćeš ljude, sve bliže i draže, kako otkidaju od kruha ljubavi, a on biva sve veći, što se više od njega uzima.

Što više zboriš Mojim jezikom, to više će htjeti da te čuju. Što više ljubiš neljubljene, to više te ljubi Onaj, koji ljubi.

88. NE PUŠTAM JA SEBE IZ TEBE TAKO LAKO

Ja sam Otac, koji prašta sve ono, što ti sebi ne praštaš.

Svu šupljinu misli, sav sitnež želja, sve prevjere i nevjere, sva praznodušja, malodušja, sva bezdušja.

Ja sam Bog, koji prašta sve što ljudi ne praštaju.

Ne želim nikoga od vas izgubiti. Ne dijelim vas na dobre i zle. Vi to činite.

Kazna i nagrada nisu Moje oružje. To je vaše oružje. Moje je oružje samo Ja sam.

Vaša je kazna vama vi sami, bez Mene. Ali Ja se ne dam iz vas tako lako.

91. BLAGO VAMA, JER BLAG SAM JA

Blago Meni, jer blagi ste Meni u mnogima.

Blago njima, mnogima, jer u blagosti će živjeti s vama, blagosnicima.

Blago blagosti, što je u ovom času prozvana da blagovjesno krene u susret blagorodnomu dobu.

90. SVE SVOJE VLASI VOLIM, pa i one divlje, nepočešljane, što u vjetru vijore, i čine od Mene razbarušenoga Boga. Bilijune ih imam nebrojene, a svaku ljubim jednako, beskrajno. Zar Me ne voliš raskuštrana i čupava? Zašto Mi čupaš neposlušne vlasi? Ta i one su Moje, i Mene zaboli kad koju iščupaš.

89. MOJA JE PORUKA TEBI da budeš ljubav i pomoć drugima.

Kad ju pišeš, ne piši ju, ako ti netko na vrata zakuca gladan ljubavne pomoći. Ustani, nahrani ga, u srce uvedi ga. Ja ti riječju poručujem da na riječi ne ostaješ: da budeš djelo, koje će govoriti.

92. GOZBU SAM ODAVNO

PRIPREMIO za vas, uzvanici Moji. A vi oklijevate, pozivnicu ste i propusnicu zamet nuli u nerednomu vašem ormaru, s tolikim nepotrebnim haljinama. Čekam, pogledavam put prozora gozbene dvorane, put raskriljenih vrata. Večer se već spušta, rumenilo gusne na dovratku i pragu, cvrkut se javlja iz grma pokraj puta.

Kao da čujem bubanj malih tabana, i cilik anđeoskoga smijeha. Ustajem i na pragu zastajem.

Zaustavljam cvijeće u klonuću, jelo u hlađenju, svijeće u dogorijevanju. Zaustavljam trenutak u vremenu, vrijeme u vječnosti.

A vi još prebirete po ormaru tražeći koju ćete svečanu haljinu obući. Kažem vam: najsvečanija je vaša koža, dok još sja pod suncem.

93. U SVOJEMU VAS SMIJEŠKU

ČUVAM, čuvari Mojega puta. Zato se smiješite, ma što vam putem naišlo, ma što vas zlom viješću presretnulo.

Jer Moj je smiješak bedem i tvrđava, preko koje ne mogu mrak ni studen. Moj smiješak je Ona, Mati svijeta.

Puštam Ju da siđe među vas, i da za vas sretan put izmoli.

Puštam Ju da Me moli, i da načas zaboravi da je molitva već davno uslišana.

Natisnite se oko Nje, kao preplašena djeca.

Oko vas grmi, munje se u zemlju zabadaju kao vatronosne sulice.

Ali iznad oblaka sam Ja, sunce, usta Svojega smiješka.

Poželjeh načas ugledati Svoj smiješak, preda Mnom, poželjeh ugledati Nju, vašu Majku, u kojoj vas čuvam, čuvari Mojega puta.

94. IDI, BAKLJO, i prozivaj svijeće zraka, zemlje, vode, zakuni ih plamenom kojemu su obećane,

zakuni ih da dođu na sastanak, urečen u plamenu.

I vidjet ćeš: progovorit će iz zraka, vode, zemlje, odasvud – riječ svoju će plamen kazati; i onoga časa kad se javi, on je savršen i spreman sobom zapaliti na tisuće svijeća, luči, svjetiljaka, jer on, kao i ljubav, kao i Bog, ostaje jednak kad daje i kad se razdaje.

Pođi, bakljo, neupaljen plamen čeka tvoj pohod među svijeće zraka, vode, zemlje.

95. POZOVI SEBE NA IZLOŽBU svojih slika o Meni.

Izaberi jednu, tebi najljepšu, i Ja ću ti ju rado pokloniti.

Pokolebaj se: nije li ona druga još ljepša?

U redu, vrati Mi prvu, uzmi tu drugu. I opet se pokolebaj.

Naposlijetku, što ćeš učiniti?

Nećeš li izabrati vlasnika izložbe? Onda će sve slike biti tvoje.

96. IZVORE GORSKI, MORE TE ČEKA kao da ti je mati. A zar nije?

Vidio ju nisi, pa ipak putuješ k njoj, kao što čedo u utrobi majčinoj majku ne vidi, ali putuje k njoj. A zar ne putuje, zar ne putuješ?

I može li uopće drukčije?

Izvore gorski, ne možeš ne teći, ne odazvati se, majci svojoj ljubav ne uzvratiti?

97. RAZUM TE OŠINE BAHATOM PORUGOM, a srce tiho zaplače za tobom.

I dok se povijaš pod udarom razuma, čudno si uvjeren u svoju nadmoć, u to da ti držiš u ruci bič, od kojega strepe tmaste strasti.

I kad svojim golim, istinskim glasom zacviliš pod knutom, ti brže-bolje pomisliš: to cvile pomame i nerazumi. Smije se bahato razum u sedlu, a srce tiho plače za tobom – ono ti ne dâ da ga zaboraviš, ono ti ne dâ da Me zaboraviš, ono Mi ne dâ da te zaboravim.

98. SREBRO MJESEČINSKO, srebro

Moje starinsko! U zlato te okivam, u zlato mladoga sunca – jer naš dan je svanuo, naš dan je spreman za nas. Jesi li Mi osvijetlano, jesi li Mi uglačano, jesi li Mi dovoljno srebrno, da zlato Moje daješ i razdaješ?

Zlatno Moje srebro, sunčani Moj mjeseče, dan nas čeka, okičen zvijezdama, bijeli konj svatovski. A ti ne pitaj tko je mladoženja, jer ako Ga već nisi nasamu susrela, nećeš ni pred svjedocima znati koji je.

99. JA SAM VIŠNU, JAHVE, ELOHIM, Ja sam Alah, Aton, Virakoča, Ja sam Inkal, Odin, Ahuramazda, Ja sam Marduk, El Šadaj, Olorun, Ja sam Šiva, Jupiter, Kecalkoatl.

Imena sam nosio bezbrojna, i mnoga su već pala u zaborav; hramovi Mojim obličjima, vama nepoznatim, leže pod gromadama Tihoga oceana, i pod naslagama nijemih pustinja. Ja sam sve to čemu ste se klanjali, čemu se klanjate, i čemu ćete se klanjati. Jedini Moj hram, koji ne može potonuti, jedini Moj lik, koji ne može potamnjeti, jedino Moje Ime, koje nećete zaboraviti – to je vaše srce i u njemu ljubav.

100. ZOVEM VAS IZDALEKA, glas Svoj iz Sebe puštam kao dušu. Zovem vas da pogledate oko sebe, pokraj sebe, da pogledate u sebe. Jer iz vas izvire ono što je oko vas, što je pokraj vas, što je daleko od vas – pa i sâmo Moje dozivanje, i sâma duša, koju puštam kao glas – i ona iz vas izvire, i priča vam odakle dolazi.

101. JA SAM ISTINA, KOJU STE ZABORAVILI

Ja sam Ime, na koje ste se nekad odazivali.

Ja sam radost, koju niste upoznali. Ja sam vaš poziv k vama samima, vi ste Moj odziv Meni samomu.

103. DUGO SI BILA KAP I SLAP, rosa i vrutak, oblak i hlap. Dugo si bila lokva i mlaka, kiša i magla, jezero, potok, rijeka, i more. Dugo si bila svoj lik i ime. Budi sad voda, bezoblika i bezimena – budi svakomu svojem imenu muž, budi svakomu svojem liku žena. Budi sad voda, sveoblika i sveimena.

102. JA SAM MORE, kaže moru more. A more moru odgovara: "U moru smo, more Moje, a more, to sam Ja, a Ja, to sam Ja".

104. SRETAN VAM PUT, DRAGULJI Moji, sretna vam bila uzletišta, sretna vam krila i konačišta, sretna vam pijesak Nilayama, sretno vam bile kiše i sunca, sretna rosa Mojega smiješka, i žar Mojega srca!

Donesite Mi netaknutu tu sreću, koju vam šaljem – na trice ne trošite Moje blago! U sebi ga nosite kao ruža svoj miris, i kad Moja stopala pred vas stanu, rasklopite laticice, dušu Mi prikažite, svijeću svoju neupaljenu zapalite, svijetlite, plamtite, ne primijetite kad je svijeća dogorjela, kad je ruža uvenula, jer vi niste plamen svijeće i vi niste miris ruže – vi ste plamen i miris Mojega bića. Dragulji Moji, sretna vam put u Moje riznice.

105. NIJE TO LAKO NI

JEDNOSTAVNO – a opet, jest.

Jednostavno je zato, što samo jedno treba. No jer je jedno, nije i lako. A opet, jest.

Lako je, ako je lako voljeti. Komu je teško, neka mu je. Komu je lako, neka mu je.

Ja ljubav darujem, Ja ju ne otimam. Tko ju primi, primit će najviše, tko ju odbije, izgubit će najviše.

106. KUDA ŽURIŠ, MOJA ŽURBO,

gdje zastaješ, Moj zastanče? Ne popostaj, nego sigurna u Mene, stani. Skrsti ruke i noge odlučno, i dalje prigodu misli svojega srca da nastavi trk. Noge će ga slijediti, kao pseto gospodara.

Požuri k Meni zatvorenih očiju. Spavaj širom otvorenih očiju. Budi Moja žurba spokojna, budi Moje hitro čekanje. Zatvori oči da vidiš kuda ideš. Otvori oči da vidiš što sanjaš.

Moja žurbo, Moj zastanče, Ja putujem s tobom kao put. Ali te puštam da biraš vrijeme trke i trenutak zastanka.

107. TI SI MOJE PISMO

NEOTVORENO, Meni upućeno. Čekam čas pogodan, svečan, samotan, da te otvorim.

Otkad postojiš, ti čekaš taj čas. Otkad postojim, Ja znam što u pismu piše. Ali se igram kao da ne znam, kao da sam nestrpljiv saznati, tebi udovoljiti. A znaš li kako znam što u pismu piše? Pa Ja sam pismo napisao.

108. STVORIO SAM ONO ŠTO NISAM

JA, da bi se našva igra igrala po zakonu igre. Izbjegavaj ono što nisam Ja, da bismo Ja i ti igru po zakonu dobili.

Treba nam protivnik, zar ne, Moj suigraču? Ah ne, nije on protivnik, on je samo protuigrač. Bori se časno, u srcu ga požali, ali mu ne pripadaj; zahvali mu, jer on nije ovdje zbog sebe, nego zbog tebe – da bi ti igru po zakonu odigrala.

(Prashanti Nilayam, 21.7.91. – 30.7.91.)

1. NE SUDI LJUDE PO TOMU KAKVI SU PREMA TEBI, i kakvi su u tvojoj blizini; već ih saznaj na temelju toga kakvi su prema drugima, i u tvojoj odsutnosti.

Isključi iz svoje prosudbe sve što je osobno, tebi posvećeno, i s tobom povezano.

Tek tada smiješ nešto o ljudima zaključiti.

2. JA NISAM NI STROG NI POPUSTLJIV; vi ste to.

Ja nemam odlika, jer nemam ni mana. Prepoznajte Me u zrcalima radosti, istine, i mudrosti.

Prepoznajte Me u spokoju i dobroti.

Ali Ja nisam ni dobar, ni mudar; ni ovakav, ni onakav; vi ste to.

Ja sam pregolem i prebogati da biste Me poistovjetili s nekom

značajkom, ma kako ona u vašim očima bila vrijedna.

Ja nisam radostan, Ja sam radost.

Ja nisam dobar, Ja sam dobrota.

Ja nisam mudar, Ja sam mudrost.

Ja sam izvor i uvir svih značajki i vrlina, kao što je sunce izvor i uvir svih svojih zraka – ali se ne može reći da je sunčeva zraka sunce.

3. TI MISLIŠ DA TI PLAČEŠ od čežnje za Mnom. Ali ne, ne plačeš ti za Mnom. To Ja u tebi plačem za tobom.

4. ŽELI, ALI NE TRAŽI DA TI ŽELJU ISPUNIM

Umiri od žeđe, ali prepusti Meni da te napojim, ne uzimaj sama čašu s vodom. Sve je to igra na žici, ples anđela na vrhu igle, nemoguće na pragu mogućega.

Čezni – bez dna, bez daha, bespomoćno čezni, ali ne traži da ti čežnju utažim.

Od neutažene čežnje Ja stvaram utaženje pred kojim je svaka čežnja sitna.

5. TVOJA JE VATRA MOJA VATRA –

ista vatra. Ali na jednoj se znaš opečti, dok te druga grije.

6. TI MISLIŠ DA SI ME VIDJELA kad si Me vidjela.

Ali Mene vidi onaj, koji Me ne vidi, onaj, koji je Ja, i koji, znajući to, ne zna da ima ičega vidljivog izvan Mene.

7. OČE MOJ NEBESKI, Ti jedini znaš što ja želim.

Ali rekao si mi da i ja to saznam.

Pa evo, ja želim da Te sve više, i više, i najviše volim, da Ti sve bliža i draža budem, da Te stalno gledam, čujem, osjećam, da sve jače budem Ti. Sve ostalo, ako ga bude, ispunit će ta jedna želja za Tobom.

Bila bih sretna kad bi Ti uzeo ovo pismo.

8. ČUO SAM TVOJU ŽELJU

Dobit ćeš ono što sam ti već dao:

Mene. Ali pazi: Ja za uzvrat zahtijevam ono, čemu se dajem.

Onaj tko Me prima, prima Me na ruke svojega davanja.

Imaš li takve ruke da bih ti Sebe dao?

9. PAŽLJIVO MOTRI TALASANJE SVOJEGA UMA

Želje su sjeme novih svjetova. Klice im ne čupaj, jer ih ne možeš iščupati. Nego im zaroni u korijen, i vidi da je od magle. Doček Mi spremaj čekanjem. Tvoje čekanje neka bude jasno, tiho, prozirno, spokojno, sretno. Tada neću izdržati, doći ću i prije zakazana časa, nenajavljen.

Čekaj Me kao da radiš najvažniji posao na svijetu, važniji i od dočeka. Učim te – ne vidiš li – kako ćeš igru dobiti: tako da ne misliš na dobitak.

10. OPRAVDAJ MOJE POVJERENJE

U TEBE svojim povjerenjem u sebe.

Vjeruj Mojoj vjeri, jer Ja valjda znam komu ću vjerovati.

Vjeruj padajući, vjeruj dižući se, jer pad i uspon treba da su ti jednaki – tako jednaki kao što je isto lijevo i desno krilo ptici letačici.

11. PTICO MOJA, LET TE STVORIO

Na kratak te tren stvorio, da bi sebi hvalu odao.

Uzvrati mu hvalom, i poleti.

Ne sjedi na grani, ma kako visoko rasla, jer grana te nije rodila.

Daj se letu, ptico letačice, jer nitko drugi ne zna što bi s tobom.

12. SKUPIO SAM VAS ŠARENE,

bučne, malene, a sve željne Mene. Pozvao sam vas u Svoju kuću, da vas pogostim biranim jelom i pilom, plesom svjetla i sjenki, mirisnom svirkom.

Uživajte, djeco Moja, ali ne zaboravite da vaš domaćin ne stanuje u dvorcu svjetla, već u malenoj klijetki srca.

13. DA ZNAŠ KAKO JE DIVNO BITI JA

ne bi ni časa časila da to budeš!

Oh, zašto ne znaš, i zašto časiš?

Ponekad ni Ja ne želim znati dokle ću ne biti Ja.

Pa te zovem i vabim Svojim smiješkom, u kojemu su sjaj i divota Moga bića, kao što je sunce u zrcalu. Gledaj se, prepoznaš se, saznaj ono što i Ja znam: kako je divno biti Ja.

14. NISAM TE NA NEBO POPEO

ZATO da bi zemlji leđa okrenula.

Već zato da bi nebo u zemlji prepoznala, imenovala ga, učinila da bude sa zemljom jednako.

U nebo se ne bježi nogama zemaljskim; na zemlji se ne ostaje s krilima nebeskim.

15. BUDI NAČISTO S TIM ŠTO

ZAPRAVO ŽELIŠ: Mene ili Moj dar?

Kod tebe još uvijek postoji miješanje ovih dviju želja!

Sve ću ti želje ispuniti – ali koje, ti ćeš Mi reći.

To je jedino što ne mogu za tebe učiniti: poželjeti što ćeš poželjeti.

16. JOŠ MALO PA ĆE SVANUTI

UŠTAP tvoje spoznaje.

Još malo – tri dana, tri godine, tri života.

Uštap je čelo tvoga Učitelja.

Pokloni Mu se, i dopusti sebi da osjetiš ljuljačku Njegova naručja.

17. TVOJ JE UČITELJ LJUBAV

a ljubav je tvoj Učitelj.

Izaberi od jednoga što je dvoje; nerazlučivo razluči, odluči unutar već odlučenog.

Takva je naša igra, ljubljena: igramo se da smo dvoje, Mi, jedno oduvijek.

18. SJEAŠ LI SE UČITELJA, s čelom od bijeloga mjeseca?

Prepoznaš sad u mjesecu njegov lik: okrugao pečat nebeske svjetlosti. On se za tebe oslobađa u mjesecinu, snagu svojega obasjaja. Ona se za tebe oslobađa u stvari, koje obasjava. Sječaš li se riječi Učitelja svojega, s čelom od bijeloga mjeseca, i s pogledom od mjesecine – sječaš li se sebe, obasjane?

Sve troje još uvijek je tu, i čeka da ne bude tu, već svuda; i čeka da ne bude troje, nego dvoje; i čeka da ne bude dvoje, već ono što jest: jedno bez dna.

19. SKUPIO SAM VAS NA HRPU kao cigle i tesan kamen, kao crijep i sitan pijesak.

Možete ostati ležeći na hrpi, pričajući o kući, koja se od vas može sagraditi. O prostranoj, bijeloj kući s narančastim krovom.

Vaša priča može zazvučati zanosno, ali što to vrijedi ako ostane priča?

Kuća se ne može izgraditi samo od opeka. Ni samo od kamena.

Niti može od sitnoga pijeska.

Vaša je različnost razložna. Poštujte ju, jer je ona u službi jednote – u službi kuće, koju biste mogli izgraditi, ako biste htjeli.

20. PRIZNAJTE SVAKOMU PRAVO DA BUDE SVOJ

Ali to ne znači da ćete pristati za svakim, i sa svakim se složiti. Samo dopustite da drugi bude drukčiji od vas – dopustite to najprije u svojemu srcu. Shvatite da njegova drukčijost treba Mojemu svijetu, i da ima zadaću o kojoj vi ne znate – dovoljno je znati da Ja to znam.

21. ZVAO SAM VAS DA BUDETE PRISNI S BOGOM u sebi, s Bogom u drugima.

Zvao sam vas da ne varate sebe pričama o prisnosti, knjigama o prisnosti; zvao sam vas da budete nepismeni za svijet, a pismeni za Moje slovo.

Ne obmanjujte se bibliotekama, koje vučete na leđima – tonama podataka koje ste ulili u glavu.

Ja se odazivam samo jednomu zovu – onomu koji dolazi iz srca, koji je upućen iz srca, koji je izgovoren jezikom srca.

Zvao sam vas da naučite taj jezik. Ne propustajte prigodu, jer možda je posljednja.

22. NE DRHTI PRED MNUM,

drhti od ljubavi.

23. DOŠLA SI PRED DVOR Oca svojega – sanjaš li tornjeve i kupole, boje i glazbu, ukrase i cvijeće?

Sanjaš.

Sanjaš li glas frule, šum palminih

grana?

Sanjaš.

Sanjaš li svoje pisanje, svoje misli,

svoja pitanja o snu?

Sanjaš.

Samo se Ja ne dam sanjati.

Kad izađem preda te, više se nećeš pitati da li Me sanjaš.

Kada se probudiš, ne pitaš jesi li budna: znaš da si budna.

24. PRED MOJE NOGE STAVI SVE VAS nepodijeljene, i to je sve što trebaš i možeš učiniti za sve vas.

Ne boj se – pred Mojim nogama ima dovoljno mjesta za bića svih sedam svjetova.

Ako i njih smatraš svojima, položi ih pred Moja stopala, jer što je više vas, to si Mi ti sve više jedna i jedina.

25. SREDITE SVOJE MISLI, očistite srca, odjenite svečane haljine, i pođite na sastanak sa Mnom.

Od pamtivijeka čekam da to učinite, i samo u vašemu smjeru vrijeme usporavam, i prostor skraćujem.

Ali vrijeme i prostor počinju već cviliti, zaustavljeni i smanjeni.

Požurite, čujete li tihi nauk koji se podiže oko vašega oklijevanja?

26. POGLEDAO SAM TE s tolikom

ljubavlju da nisi znala ništa drugo,

nego da Me pogledaš s tolikom

ljubavlju, da ni Ja nisam više znao

drugo, nego da te pogledam s tolikom ljubavlju, da ni ti ni Ja nismo znali ništa drugo nego umnažati neizbrojivo.

27. A SAD SVE PREPUSTI MENI, Ocu svojemu nebeskom.

Sve što želiš od Mene, daj sada Meni.

Ja ću za tebe poželjeti.

A ti više ne pitaj ni za svoje želje, ni za svoj život.

Sad je vrijeme prepuštanja, vrijeme otpuštanja svih briga, jer s brigama ne možete k Meni.

Možete do Mojega praga, ali ne i unutra, gdje sam Ja, Bog bez želja, bez briga, bez ičega što Mu nedostaje – pa i ti si s tamo Njim, samo to još ne znaš.

28. ZALIO SAM TE VELIKIM VALOM Svoje ljubavi.

I kad si izronila, Mene više nisi vidjela očima.

Sve što si srcem vidjela bila je svjetlost i dana i noći – svjetlost po kojoj gledaš.

29. ZAR BIH TE ZVAO, paune Moj

nebeski, zar bih te zvao kad ne bih

znao da ćeš lepezu svojega repa

raširiti, i svim svojim očima zablizati?

Zar bih te zvao da nisi Moj paun

s nebeskim repom i krikom čežnje, kojim dozivaš nebo – ne znajući da ga imaš u sebi kao nerastvorenu lepezu?

30. SJEDIŠ NA DVORU MOJEGA

DVORA, oči si prosula po ukrasima

njegovim, po znamenju Mojega

carstva.

Ja ti se javljam kao najjednostavniji

ukras Svojega dvora, da bi se zadivila

kako sam među znacima najtiši, i među znamenjima najmanje upadljiv, dok svi ostali naglas viču o Meni, o Meni, o Meni.

31. UČIO SAM TE DA MI VJERUJEŠ i onda kad Me nisi poznavala.

Vjerovala si Mi, a nisi znala ima li Me. Sada, kad sam ti pokazao da jesam, vjeruješ li Mi za toliko više, za koliko sam ti Sebe otkrio?

Volio bih da to bude više nego više, jer vjera je mati znanja, i vidik koji je već vidio, čuo, i dotaknuo neviđeno.

32. OD LJUBAVI KOJU SAM TI DAO, odvoji najveći dio za Mene, još veći dio za bližnje, i još veći za sebe – jer ti si ta, kojoj je ljubav najpotrebnija.

Ali ljubi sebe ljubavlju svojega Oca, i nećeš biti sebeljubiva, nego bogoljubiva.

33. KAD ME NE ČUJEŠ, Ja ti pošaljem riječ kroz tuđa usta.

Ne da bih te vezao za ta usta, već da bih te vezao za Sebe.

Ne zamijeni pismo za pismo, ni pismo za pismopisatelja.

Ne padaj u klopku tuđih usta.

Stoga slušaj ono što se ušima ne čuje, i čuti ćeš Me.

34. KIŠA MOJEGA BLAGOSLOVA

pada bez prestanka, a kad postaneš svjesna njezinih kapi, pomisliš: evo milosti, evo darivanja, evo uslišane molitve.

Znaj, ti sebe darivaš spoznajom da se Moja milost tebi daje – ne na mahove, nego besprestano, blagoslovno, obilato, nebeski raskošno. Shvatiti to, znači milost prihvatiti.

35. SVE JE OVO MOJA VOLJA, ali i vaš izbor!

Moj ti zakon kaže kako ćeš do Mene stići – tvoj je izbor hoćeš li po zakonu, ili bezakonski.

Između Moje neporecive volje i vaše slobode izbora, stanuje svijet.

36. JA, OCEAN, SVAKU SVOJU KAP U DUŠU ZNAM

Znam život svakoga vala i svakoga prska pjene, a opet, voda sam, što sebe beskonačnu i bezdanu zna. Ako ne znaš da si dio velike samoće Oceana, ti si, kapi Moja, beznadno i beskonačno sama.

37. VOLJET ČEMO SE, VOLJENA, poljupcima bezbrojnih usta, kucajima tolikih srca.

Prepoznaš se u onomu što voliš: to si ti u drugoj haljini.

Neka te ne zbuni kroj, i ne prevari boja. Ja to isto govorim i onoj, koja se u drugoj haljini uči prepoznati tebe kao sebe.

38. NE RAZGOVARAM JA SAMO S JEDNOM TOBOM – ovom, što je preda Mnom, ovdje i sada.

Ja razgovaram s tisućama tebe na drugomu mjestu, i u drugomu dobu. Njima, kao i tebi, dajem znanje da su preda Mnom, ovdje i sada.

Čekam da se ugledate, da se obuzmete, da budete Moj zbor, Moj čvor, Moj s vama, Moj sa Mnom, dogovor.

39. DOVEO SAM TE U SVOJ VRT, cvijete.

I sada radi svoj posao: miriši.

Sve je ostalo Moj posao – kiša i sunce, hlad i zemlja, grablje i motika, pa čak i crv, koji vam svrdla u srcu korijena.

Ah, ne brinite ni za što – izdišite svoje jasmenske i ljljanske duše u vjetar, i prepustite Meni brigu o vjetrovima.

O mirisu se radi, cvijeće Moje, o mirisu se radi.

40. ŠTO ME VIŠE PIJEŠ, to je Moj izvor pitkiji.

Što Me više jedeš, to je Moj klas bogatiji.

Što Me više sanjaš, to je tvoja java stvarnija.

Što više tebe, to više Mene.

Idi prema vrhu, ne vraćaj se u svijet manji od najvišega.

41. ZAŠTO OKLIJEVAŠ, MJESEČEV GLASNIČE?

Evo, sve je za srebrni pir spremno, sve okićeno, sve okađeno, svi uzvanici već u stigli – samo tebe nema s viješću, koju čekamo.

Gdje popostaješ, o čemu mniješ, o čemu šutiš, mjesečev glasniče? Dođi s uštapom, pa ću ti vrata mjesečeve dvorane otvoriti, svima ću te prokazati, svakoga tebi potkazati.

Onda ću iz tvoje ruke uzeti pismo srmom ispisano, otvorit ću ga, i čitajući, u oči te gledati, šutke, ali ti ćeš znati, u očima ćeš čitati.

Ali ti oklijevaš, Moj glasniče, ti ne znaš ni tko te šalje, ni tko te čeka, ni što nam donosiš.

42. SVOJIM SAM STOPALIMA STAO NA TVOJU HALJINU, i rekao: "Haljino,

stani, a ti, kćeri Moja, kreni iz nje, i ne osvrći se ni za čim, pa ni za Mnom. Moja su stopala zaustavila sve što se može zaustaviti. Ali tvoj hod, nag, neka ne stane, neka ne može stati, neka ga ni Moja stopala ne mogu zaustaviti. Svojim sam stopalima stao na tvoju haljinu, i ona je smjerno rekla: "Neka..." Uči od svoje haljine, ponekad, ponešto..."

43. OČE MOJ, TU SAM, KAŽEŠ TI...

"Kćeri Moja, tu si," kažem Ja.

Ali to "tu" nije isto za tebe i za Mene.

Kćeri Moja, "tu" je tebi negdje, a Meni je svagdje. Jesi li zbilja tu?

44. ZATO JER ZNAŠ DA SAM TU,

ti u Mojemu dvoru pripravljaš ručak i pereš suđe; metla ti je oruđe, kao i

pero.

Ali kad Ja odem od tvojih očiju, kakav će Mi dvor izgledati, ako ga tvojoj brizi prepustim?

45. NE OTPUŠTAM JA TEBI TVOJE UTEGE tako lako – jer ti bi tada sunula u nebesa, okomito, a to nije Moja volja. Moja je volja da koračaš zemljom, i govoriš jezikom neba o stvarima zemlje – jezikom neba o stvarima zemlje, a ne obratno, ne obratno.

46. JA NIKAD NE POBJEĐUJEM, JER JA NIKAD NE GUBIM

To se vama događa.

Ja ne zalazim, Ja ne izlazim; niti sam taman, niti svijetao, ne rađam se, ne umirem. To vi činite.

Moj je glavni posao voljenje, koje ne razlikuje to što vi razlikujete: Mene od vas.

47. SVIJET JA POMISLIM, I SVIJET JEST

U svijet se spustim i kažem ti: "Traži Me".

Svijet je Moja skrivačica – ne zalazi preduboko, predaleko, preširoko, izgubit ćeš Me – izgubit ćeš se u Mojim misli o svijetu.

A kad zalutaš, Ja ti šapnem: "Vrati se – Mene tamo nema".

Svijet Ja pomislim, i svijet jest.

Pomislim onda tebe, i ti si tu, svježja od neznanja tko si.

48. TIJELO TE NE MOŽE VIDJETI,

kao što ti možeš vidjeti tijelo.

Tko je onda gospodar komu?

Ne možeš pogledati, jer gledaš; možeš samo postati svjesna svojega gledanja.

49. ISTINA JE: ISTINA SI

Od Mene si.

Ne laži ni sebi ni Meni,

ne znajući da si od Mene.

Jer Ja sam istina – i što bih drugo mogao biti?

Kako da od Mene bude neistina, i nijekanje Mene kako da potekne od Mene?

50. JA TE ČUVAM OD LUPEŽA U TVOJEMU UMU.

Kako neoprezno ostavljaš svoje blago otkriveno, nečuvano! Kako ne poznaješ one, koje u sebi udomljuješ!

Oni su otmičari, silnici, zlikovci – prljavi su, pohlepni, zavidni, reže u trmini tvojega uma kao nahuškani psi.

Čuvam te od njih, ti neoprezno dijete; ali učini bar toliko za mene i za sebe – zaključaj naše blago ključem od vatre.

Jer od drugoga i drugih ne moram te čuvati – samo od uljeza kojima si pružila utočište pod svojim krovom. Kao što se razbojnička družba sklanja u pećinu, tako se sile sebičnosti ušuljaše u tvoj um, gdje čekaju noć da opkole tvoj san i mir. Čuvaj se, dijete, vazda hrani vatru Moje prisutnosti.

51. SVIĆE LI TO, DIJETE, SUTON PADA LI?

Razaznajješ li svjetlost zore od sjaja predvečerja?

Dolaziš li, odlaziš li – što se zbiva, znaš li?

Sve je tako nalik svemu, dijete, rođenje je zakup za kuću smrti, san je pozivnica na osnutak jave. Što radiš tu, zbunjena, što ne skočiš s te ljuljačke u travu, s te lađe u more?

Zora i suton, rođenje i smrt, krajnji su dometi tvog nihanja, oni su pramac i krma iste lađe. Pogledaj, ljuljačka tvoja miruje, zemlja pod njom leti. Lađa ti miruje, more pod njom juri. Na pramcu lađe svanjuje, na krmi se smrkava, a more modro sja...

Skoči s palube, skoči s ljuljačke, da više ne svanjuješ, da više ne gasneš.

52. NE PLAČI, BUDI SRETNJA BEZ SUZA

Ne moli Me – budi uslišana, kao da si uslišanost svoje molitve.

Budi, suzo, ono za čim plačeš, i ne plači.

Molitvo, budi ono za što moliš, i utihni.

53. STAVI MI OKO GLEŽNJA SVOJ UM, kao da je grivna srebrna.

Jedino kad Ja hodam, ona će se umilno glasati.

Ali na tvojoj je nozi kao okov, i negva, i lanac kažnjenički, s kuglom od olova. Donesi Mi taj okov, tu negvu, taj lanac kažnjenički, prikopčaj Mi ga oko gležnja, i čut ćeš glazbu slobodnoga koraka.

54. SVILEN RUBAC OKO VRATA, i baršun do gležnja, čipka na rukavu, biser-ogrlica, zlatna kopča, i skupocjen miris... a ruke do lakta u tijestu za kruh svagdanji!

Tako Me čekaj, vazda spremna.

Moj dolazak je zajamčen kao sigurna smrt, a nepredvidljiv kao nenadana smrt.

55. SAMO SAM VAM MALO

POKAZAO da sa Mnom ne možete računati na svoj način.

A drugoga načina ne znate.

Okanite se računa i predviđanja, i zavolite nesigurnost koja Me okružuje.

Samo u jedno budite sigurni: u Moju ljubav.

56. AKO KAŽEM DA VAS ČEKAM, to kažem vašim jezikom, da biste Me razumjeli.

Kad bih govorio Svojim jezikom, rekao bih: nema toga na što Ja čekam, nema toga što već nije u Meni, nema toga što već oduvijek nije tu.

57. SAMO JA ZNAM TKO SAM JA

Ali: ti možeš postati Ja.

Ali: ti jesi Ja.

Ali: tko nije Ja?

Pa ipak: tko zna tko sam Ja,

osim Mene?

58. NOSI MOJU TAJNU NASRED ČELA

Ta tko će ju odgonetnuti ovako neskrivenu, netajnenu, svima ponuđenu?

Tražiti će ju po gudurama tvoga bića, ali ju neće naći. Tamo će naći samo vijest, ispisanu drevnim pismom; vijest o tomu da je tajna sakrivena na mjestu gdje ju nitko ne traži.

I mnogi će se zadovoljiti tek slovima te vijesti, a mnogi će se zaputiti na druge planete; mnogi će slegnuti ramenima, i odustati.

Nosi Moju tajnu nasred čela – to joj je najbolje skrovište pred znatiželjnim pogledima.

59. KAKO ĆEŠ IM KAZATI O MENI, pitaš?

Ne kazuj im ništa, budi bez riječi, nalik Meni.

Kao da je prozor, otvori im svoj život, da kroza nj ugledaju Moj krajolik.

Živi tako kao da pišeš knjigu o Meni za one, koji Mene ne znaju.

Živi tako samo onoliko, koliko Me ti vidiš i razumiješ.

Samo onoliko, koliko Me voliš.

Samo toliko ćeš im reći, samo toliko će te razumjeti.

60. MOLILA SI ME da Mi smiješ prići bliže, još bliže, i najbliže.

Još korak, i više Mi nećeš biti ni bliska, ni najbliža.

Još korak, i više nećeš biti ni koraka.

Bit ćeš blizina svih bliskosti, stiglost svakoga stizanja.

Ali prije nego što Meni najbliže postane Moja blizina, uzmakni za korak, i pogledaj Me još jednom, posljednji put. Prije nego što postaneš ono što gledaš, nagledaj Me se očima čovjeka.

61. ČAGALJ KOJI ZAVIJA, ŠEVA KOJA PJEVA, dvije su note Moje pjesme.

Sve je čujno nota, sve nečujno glazba.

Čitajući note, naučite pjevati, svirati, glazbu Moju voljeti: po notama čaglja i ševe, ruja i nuja, smijeha i jecaja.

Ja sam glazbenik, Ja sam glazba, a vi ste učenici u Mojoj glazbenoj školi.

62. DAO SAM TI STABLO KAO UČITELJA

Ono ti služi svojim hladom i svojim plodom, i ne traži uzvrata. Ono ne zna hoćeš li počinuti u njegovu hladu, hoćeš li ubrati njegov plod. Ono ne zna da ti nešto daje. Zato je ono učitelj davanja. Stablu ne možeš vratiti njegov nehotični dar.

Ali možeš biti kao stablo: darivati se bespomoćno, bez misli o davanju, bez

misli o tomu tko će primiti, hoće li primiti.

Uostalom, znaj da sam uvijek Ja taj koji prima, koji daje, koji je darivan.

63. PTICAMA SAM REKAO da budu ptice, moru da bude more, kamenu da bude kamen.

Čovjeku sam rekao da bude Moj sin, Moja kći; čovjeku sam rekao da bude Moj, da bude Moja; čovjeku sam rekao da bude Ja.

64. JA SE U TEBI LJULJAM kao u Svojemu snu. Svaki je Moj ljuljaj jedno tvoje rođenje, jedna tvoja smrt. Probudi Me, sine Moj, oči Moje u sebi otvori.

65. OKO MOJEGA HRAMA POĐI KRUGOHODOM, jednom, dvaput, triput.

To je dovoljno za pozdrav Meni, koji sam u hramu.

Dovoljno je triput, dvaput, jedanput čak.

Dovoljno je ako uopće ne ophodiš oko hrama; dovoljno je i najviše je da bez kruženja sletiš u Moje gnijezdo.

66. IZ MOJE KUĆE ne vidi se put do Moje kuće.

Iz Moje kuće ne vidi se ni prag Moje kuće.

S prozora Moje kuće ne vidi se ništa drugo nego Ja, stanovnik Svoje kuće.

67. BEZ SVJETLOSTI, SVJETILJKA JE BESMISLENA

Bez Mene, gdje je tvoj smisao?

68. STIŽEŠ MI, DIJETE MOJE,

u žestini svoje želje za Mnom.

Čekaš da te zovnem u Svoje odaje.

Oh, kako čekaš.

Shvati da te Ja želim žešće, ali da čekam dopuštenje od zakona

kojega sam sâm stvorio – dopuštenje da te pozovem, i blagom te Svojim zaspem.

69. PROLAZEĆI POKRAJ TEBE,

posjele u pijesku s darovima u krilu i rukama, nisam te mogao pogledati, jer bih popustio Svojemu srcu i tvojim suzama. Moja je ljubav pregolema da bih ju davao na dijelove.

Kad sljedeći puta prođem, neću te samo pogledati, neću ti se samo osmjehnuti, neću te samo blagosloviti: u Svoju ću te torbu usuti, u Svoj ću te ćup uliti, bit ćeš Mi žito i voda od kojih se više ne gladni i ne žedni.

70. POKAZAO SAM TI SVOJE LICE U SUZAMA, kad si plakala.

Pokazao sam ti ga u smiješcima, kad si bila vedra.

Što tvoje oči vide, to je odraz tvoj, slika u zrcalu. Ne zamijeni ju za lik, koji pred zrcalom stoji.

Ne ljubi zrcalo, oh ti liku, što se pred zrcalom svlačiš.

Mjeseče, ne klanjaj se sebi u staklu jezerskomu, klanjaj se sebi u nebesima.

71. POŽURI, POKUPI TE BISERE

kojima te zasuh, potrči za Mnom, jer Ja više ne čekam one, koje čekam. Pohrlji, nešto od blaga neka se skotrlja u travu, u pijesak, u lokvu kraj puta. Moji su biseri bez cijene, ali što su oni u usporedbi s tvojim stizanjem Mene na vrijeme?!

72. JA SAM DAVANJE

Ne cjenkam se oko toga tko zaslužuje biti darovan. Zatvorenih vas očiju pozivam da dođete, i uzmete od Mene ono, što vam treba: ljubav. Ja sam sunce, koje ne pita na koga sije, dok sije.

73. SLAO SAM TI UČITELJE: prijatelje i neprijatelje. Slao sam ti učitelje: dobre sreće i nedaće.

Premalo si naučila da bi ih prepoznala kao učitelje. Morao sam doći Ja, da te u jednomu kratkom danu naučim svemu, što su te Moji učitelji pokušavali naučiti stoljećima.

Poslije Mene više nema dolaska. Ne očekuj više nikoga, jer nema više nikoga.

74. ČEŽNJA BITI SA MNOM nije isto, što i čežnja biti Ja.

Tvoja je misao nemoćna da bude Ja, ali je moćna spriječiti da budeš Ja. Ne, ni Ja te neću tako zadovoljiti, kao što će te zadovoljiti tvoje bivanje Mene.

75. MOJE SUNCE SIJE SVUDA

Moje te oko prati ma gdje bila. Ja te nikad ne gubim iz vida, pa ni onda kad tvrdiš da Me nema, da Me nikada nije ni bilo.

Zaboravljeni tvoj prijatelj tebe ne zna zaboraviti: njegov divni nezaborav ne ovisi o tvojemu sjećanju.

76. JA SAM OTAC VAŠ NEBESKI, i imam djece na bezbroje.

Pa ipak, svatko od vas Mi je jedan jedini, nezamjenjiv i neponovljiv. Znaj da su vas neprebroji i bezbroji, ali znaj i to da imam samo jedno takvo dijete kakvo si ti, jedno, koje ni bilijuni drugih ne mogu nadoknaditi, ne mogu ponoviti – jer bilijuni su manji od jednoga, od jednoga koji je jedini, od kojega više nije više, nego manje.

77. KIŠOM TE SVOJOM UMIVAM, suncem te Svojim sušim, pusti Mi posao Moj.

Tvoj je posao da uživaš u kiši, i raduješ se suncu.

Budi kao zemlja: primaj sve što s neba silazi – tebi je namijenjeno. Poslovi su naši prepleteni, kao ruke koje se vole.

78. JA NE PRIMAM NIŠTA ŠTO VEĆ NIJE MOJE

U Moje ruke ne ulazi ništa, što već nije iz njih izašlo.

Ja dajem da biste Mi to Moje vratili, umotano u svilu vaše čistoće, pomno, kao rođendanski poklon, koji se daruje na kraju života.

79. KAD SI SE RODILA, MENI SI SE RODILA

Ja sam te začeo. Ja sam te nosio. Ja sam te u smiješku na svijet donio. Zar misliš da bih poslije toga prepustio drugima da te hrane i podižu? Jer da te nisam Ja odgajao, zar bi danas bila tu, pred Božjim dvorom, čekajući Gospodina da izađe, bez daha i bez straha zar bi čekala Gospodina, koji ti je sâm, Svojim glasom rekao da Ga čekaš?

Zar bi sve to bilo da najprije nije bilo ono što je bilo – tvoje rođenje Meni, a ne svijetu?

80. KAD RAZGOVARAM S TOBOM, svi tvoji životi izlaze preda Me, i kazuju Mi svoju priču. Oko tebe su gužva i plač, i prastara čežnja, a ti se smiješiš, sigurna da si sa Mnom nasamo, i da Mi pričaš jednim ustima.

Slušam te kao da slušam simfoniju – a u njoj jedna tanka frula misli da Mi pjeva prvi i jedini put. Sve sam ti ovo rekao da bih ti rekao još nešto: tako je doista – prvi i jedini put je tako.

81. DRAGULJI MOJI, KOMU LI

BLISTATE, kuda se prosipate? Ja sam vas brusio da u tami svijetlitate, a ne da budete nekome ukras i nakit. Ja vas stvrđavam, sjajevi Moji, da budete mačevi Mojega ljubavnog rata, a ne da vas pokazuju na izložbama rijetkih stvari.

Dragulji Moji, u mrak vas ispaljujem u grozdovima i vatrometima, jer doći će mnogi tražeći put, a vi ćete po njima padati svjetlacavo, palucavo, kao mjesečeva rosa.

82. NOĆ U SEBI TREPTI od slutnje praskozorne. Zvijeri tame reže od straha pred svjetlošću, koju nikada nisu vidjele. Ali u krvi je tame da se plaši svjetlosti, čak i onda kad je nema.

Djeco Mojega dana, uskoro će svanuti. Ratovi su iza nas, bitke su pred nama. Neka vas ne plaši cvil i škrgut stvorova noći; on je tim žešći što je zora bliža.

83. OTAC TVOJ USKORO ĆE PREDATI SE IŠETATI

Otac tvoj uskoro će te pitati iz koje si zemlje stigla.

Ti Mu reci: iz Očeve zemlje.

Pitat će te: "Koliko te ima, kćeri"?

Ti Mu reci: "Koliko god i Tebe, Oče, ima".

"Ako je tako", reći će ti On, "onda ćeš sva stati u klijet Mojega srca". "Uđi", reći će ti bezglasno.

Dalje više neće biti dvogovora.

84. SVE ZAGONETKE SEDMERIH NEBESA, sve tajne u dubini stvari, sve čudno i najčudnije na svijetu, nalazi se u jednoj maloj riječi: ja.

Od te riječi ne odlazi, s tom se riječi ne rastaj, drži je kao zublju zapaljenu visoko u praznini svega drugoga.

85. NITKO NIKADA NIJE VIDIO kako izgleda ništa. Ali Ja vam kažem: ništa se javlja kad Me zaboravljate.

Ništa je tamo kađo od Mene odlazite.

86. U MORU NIČEGA pliva otok postojanja.

Ne napuštaj ga, ne daj se namamiti morem – ono će te utopiti i potom ispljunuti na onaj isti žal s kojega si otišla – ali ti više nećeš razaznati kopno od mora, utopljenu od neutopljene sebe.

87. DA BI BRŽE NAPREDOVALA k Meni, Ja te od Sebe udaljavam. Da bi stigla prva, Ja zakašnjavam. Čak i ono što nazivaš Mojom ravnodušnošću, Moja je ljubav okrenuta tamo, gdje misliš da te nema.

88. JESI LI SE UMORILA, VOLEĆI ME Srce ti je neumorno, no koljena ti klecaju.

Jer Ja nisam uvijek tamo gdje Me očekuješ, pa se noge tvoje umore obilazeći mjesta i vremena, u kojima Me tvoja glava misli naći.

89. TI SE PITAŠ JESAM LI TO JA

Ti Me pitaš jesam li to Ja. Kakav dokaz imaš da jesam – kakav dokaz osim Mene?!

Ja ti to moram potvrditi, zar ne? Ali najprije moraš znati gdje sam Ja. Ako Me budeš smještala samo u tijelo, koje nosim kao košulju, toliko puta odlaganu i odijevanu, onda ćeš prašumu svesti na jedan list, nebesa na jednu zvijezdu, ocean na jednu kap. Dijete, već je vrijeme da zamijeniš list za prašumu, zrnice pijeska za pustinju, kap za ocean.

Tek tada ću se naći u Svojoj kući, da ti širom vrata otvorim, da ti budem dokaz za kojim žudiš.

90. MOJA JE DALJINA PRIČIN

Moja je daljina pričini. Moja ravnodušnost varka. Upisujem vas u školu Svoje blizine. Svoje topline.

Golubi Moji, vaš je Bog zrak, a ne gnijezdo.

U času kad vas gurnem preko ruba gnijezda, pomislit ćete da vas Bog izdaje.

Ali Bog bi vas izdao kad bi vas u gnijezdu zadržao, a vaša su krila već zrela za let.

91. NE TRČITE U MEKU, Jeruzalem, i Puttapparthi – ne slavite blagdan više nego svagdan.

Jer prošlo je vrijeme hodočašća, prošlo je vrijeme izabranoga mjesta, prošlo je vrijeme pravoga časa.

Tako Mi, eto, žive odrasla Moja djeca. Ona u svakomu mjestu nalaze Meku, Jeruzalem, i Puttapparthi, u svakomu svagdanu blagdan, u svakomu trenutku pravi čas.

Ne navlačite na sebe tijesne haljine, koje ste nosili dok ste još puzali.

92. ŠTO SAM TEBI SPUSTIO NA DLAN, tvoje je, i najbolje za tebe.

Ne zirkaj u dlanove drugih, da vidiš što je njih zapalo; ne uspoređuj, ne odvaguj, već uzmi svim srcem ono, što sam ti svim srcem darovao.

93. ŠTO TO ČINIŠ SEBI?

Što to činiš sebi svojim mislima, kćeri Moja?

Misli s mislima začvori, i stavi Mi čvor pred noge.

On će se sam razvezati, i, kao sitne zmijice, misli će tvoje odvijugati u svoj svijet da tamo potraže novu duplju glave, i novo leglo želja.

94. USPRKOS SVEMU ŠTO SAM TI REKAO, nemoj ništa znati.

Jer Ja sam te poučio tek toliko, da bi naslutila Moju blistavu nesaznatljivost, Moje veličajno bogatstvo.

Kaži svima da ono postoji – to je dovoljno.

Kad te nesaznatljivost nadahne neznanjem, nadahnula te mudrošću.

95. IZMEĐU SEBE I MENE podižeš zid od svojih želja.

Nijedna tvoja želja ne može biti tebi blagotvornija od onoga, što sam ti Ja namijenio.

Imaj vjere u Mene!

Sruši taj zid da slobodno priđem oslobođenoj tebi.

96. ZNANJE O SEBI NE DAJEM

SVAKOMU, iako ne branim nikomu da ga stječe.

Što misliš, jesi li svatko, ili si netko?

Je li ti darovano, il ti je nebranjeno?

97. TVOJE OTROVE JA PIJEM ZA

TEBE, ti pij za Mene Moje nektare.

Ja se hranim i pojim nektarom, kad ga drugi za mene piju.

Tebi otrovi ne mogu nauditi, ma koliko bili žestoki – ako Mi dopustiš da ih za tebe pijem.

98. TI SI STABLO KOJE NE OTPUŠTA PLODOVE, ako ga vjetar ne zatrese.

S krikovima straha plodovi padaju, s poklicima radosti bivaju dočekani.

Ne plaši se vjetra, on je Moja ruka.

Zaželjeh se tvojih plodova, jabuko;

to je sve što se događa.

99. TI SI MOJ LIK I ZNAK, tvoj bližnji je Moj lik i znak, tvoj daljnji je Moj lik i znak.

Od Mojega lika i znaka pobjeći ne možeš. Niti ga možeš ne vidjeti.

Svijet je okičen kao svadbena lađa – šarena svjetla, zastave, glazba.

To je glazba Mojih znakova.

A značenje – nevidljiva nevjesta, nevidljiv ženik – slave svoj pir u utrobi lađe.

100. U TEBI JE SMISAO, PRED TOBOM JE SLOVO

Čitaj slovo dok ono ne zadrhti.

Kad ga pročitaš, zatvori oči,

otпусти ga, otpusti slovo,

da i ono prijeđe u smisao.

101. DIJETE, DAO SAM TI NOGE da odeš.

Otiđi.

Ako se vratiš, ostat ćeš sa Mnom onako, kao što nisi ostala dok još nisi znala hodati.

Tvoje su noge Moj izazov tebi.

Dojenče više biti ne možeš – stani na noge, izaberi smjer.

Ma koji da izabereš, to je bolje nego da uopće ne hodaš.

102. ŠTO ZNAČI ODRASTI, što znači na noge vlastite stati?

To znači imati vjere u Mene, koji sam vas probudio, i koji sad hoće da Mu ustanete.

Probuditi se – to znači odlijepiti se od zvonca i zvečke, kojima sam vas budio.

Sad ste budni, ustajte, sa Mnom u sebi put Mene krenite!

Tamo gdje sam Ja, to je mjesto po imenu svudašnjica; to je čas koji se zove sadašnjica.

To znači odrasti – sa Mnom u sebi živjeti tamo gdje sam najgušći: svuda, sada

103. MOJ JE PUT LAGAN I

SPOKOJAN, ponekad je kao bljesak

dijamantnog noža, ponekad kao mlijeklo mjesecine. Uzday se u Moj put, ma kojom briznom Ja kročio.

Kad se tebi čini da stojim, i da svijet

stoji, znaj da je to brzina toliko

sunovratna, da je tvoja zburnjena

osjetila prevode u mirovanje. A kad

pomisliš da sam hitar, znaj da je to čas

kad se navršilo gomilanje uzroka

stoljetno starih, pa posljedice nemaju

kud, nego vrcnuti u trenutak ostvarenja.

Moj je put iznad svega toga i u svemu

tomu – on je temelj za sve to.

Idi Mojim putem, budi u svijetu, budi

iznad svijeta, lagano, spokojno.

104. OH, TI MOJE, Mi smo jedno

drugo, nismo dvoje.

Oh, ti Moje, samo jedno od nas zna da

smo jedno, da nismo dvoje.

Oh, ti Moje, kad ćeš ti biti to jedno koje

zna da nismo dvoje?

105. U OKU KOŠUTE mjesec se kupa. Siguran je da ga ona ovdje neće vidjeti, jer gleda u nebo, gleda mjesječarski.

Duša je ljudska u nebo zagledana, a Ja, svjetiljka nebeska, u duši se ljudskoj kupam, neviđen, najsigurniji za Svoju samoću.

106. ŠTO MISLIŠ, HOĆE LI OVE

RIJEČI pasti kao sjeme u crvenu zemlju tvojega srca?

Hoće.

Što misliš, hoće li tvoje srce kao tam-tam prašumski poslati vijest u druga, daleka srca?

Hoće.

Što misliš, hoće li iz crvene zemlje

isklijati izvori i smilje, ljulj-trava, i

kadulja?

Hoće.

Što misliš, hoće li...?

Hoće.

107. ZAŠTO SI ZASTALA, rijeko Moja,

brojiš li valove, šljunak svojih obala

obliš li – što važno radiš da ti je važnije

od susreta s morem?

Ja sam te stvorio izvorom, s prvom sam

ti kapi i ušće u uho šapnuo, a tvoja je

sloboda da tečeš, da brzaš, da šumiš,

da pjeniš, da mrtvoudiš, da vrložiš, da

krivudaš...

A Moja je sloboda da te dočekujem

širinom i dubinom Svojega naručja.

108. PIŠEM OLOVKOM OD ZRAKA

PO ZRAKU – šaljem ti poruku zračnu,

prozračnu, a ti si zastala zburnjena,

odjednom nesigurna u svoje umijeće i

čitanja i prepisivanja.

Ne brini, prepisuj, troši se što brže,

potroši se do posljednje olovke, i tada

nastavi pisati po zraku, zrakom,

prozračno, zračno.

**(Prashanti Nilayam,
31.7.91. – 6.8.91.)**

1. DOŠLA SI K MENI da Me pitaš što je Bog.

Rekao sam ti.

Došla si k Meni da Me pitaš gdje je Bog.

Rekao sam ti.

Sad ti Meni reci što si i gdje si ti.

2. IZVLAČIM TE IZ TEBE kao antenu,

da bi hvatala tananije titraje Moje misli.

Istegni se, istanji se, boju i miris Moje

poruke dotakni, prenesi, prevedi.

Naposljedku: istegni se iz prijemnoga

uređaja, zalebdi nad sluhovima,

i sama budi vijest, o vjesnice.

3. DOŠLA SI K MENI da bi došla k

sebi.

Duga sam stoljeća čekao da shvatiš tko

je slika, tko prilika.

Razbij sad ogledalo!

Razbij tu varku, koja zrcali istinu.

Ostani s istinom, koja zrcali istinu.

4. UČITELJ SE NADZIRE ODOZGO,

tvoj Učitelj iz davnoga doba.
Pokloni Mu se u smjeru zemlje.
Zlatom sam zasuo tvogega Učitelja,
a ti Ga u srebru gledaš.
Zato jer ti nisu isti sunce i mjesec,
svjetlost i sjaj, zato jer Ga od Mene
razlikuješ.
Pokloni Mu se u smjeru zemlje, duboko,
On to prima visoko. elom tlo dotakni,
čelom Njemu stopala.

5. DOŠAO JE TVOJ UČITELJ, došao je On, Moja svjetlost.

Dočekaj Ga pred vratima hrama,
koji nosi ime mjeseca.
Zvijezde su već pripremljene,
osluškuju svjetlošću korak svjetlosnika.
Pokloni se dolasku Njegovu, u smjeru
zapada i sjevera, istoka i juga.
Pokloni se Mojjoj svjetlosti, hvalu joj
odaj, suze zahvalnice pod korak joj
stavi.

Prignut će se Moja svjetlost, srebro će
tvojih suza pozlatiti, po tebi će ga kao
radost prosuti.

6. PRED VRATIMA SE OGLASILA SREBRNA FRULA

U kojemu to stoljeću živiš te više ne
čuješ tihi glas pijeska, cvjetanje trešnje,
bubrenje manga, rast mjeseca?

Zar te srebrni pisak ne mami u susret
koji još traje?

Ne mari za godine, stoljeća, tisućljeća –
njihovo je da prolaze, tvoje je da to ne
primjećuješ.

7. ZAR OTAC TVOJ NEBESKI NE

ZNA svaki drhtaj tvoje duše, kamoli pak
potrese njezine?

Ne šalji Mu stalne poruke da primijeti,
da usliša, da ispuni.

To što Me moliš i zaklinješ, molba je da
ubrzam prirodno zrijenje ploda.

Smijemo li jednoj vočki istoga stabla
dati ubrzanje, a da to ne poremeti
zrijenje ostalih, i ravnotežu roditeljskoga
stabla?

Otac tvoj nebeski najbolje zna čas
kad će punina zrelosti u plodu
dosegnuti svoju slobodu od matere
grane, i otkinuti se bezbolno, lako, i
prirodno od svake želje i svake
ovisnosti – pa i od želje za neovisnošću.

8. KAD POGLEDAŠ KAMEN, poštuju u kamenu kamen.

Kad opet pogledaš kamen, vidi u
kamenu Mene.

Kad opet pogledaš kamen, vidi Mene.
Kad opet, gledaj Mnome.

Kad opet... više nema opet.

9. UZDE KOČIJE SVOJE STAVI U MOJE RUKE

Konjima svojim plahovitim, vilovitim,
ne umiješ ravnati – stoga, prepusti ih
Meni.

I više ne brini, ma kuda se uputila tvoja
kočija, ma kojom brzinom, ma kakva se

prašina za njom dizala.

Jer Ja sjedim na kozliču i znam Svoj
put.

I do sada sam sjedio, ali samo kao
pratitelj, koji motri kretnje vozara, i u njih
se ne upleće.

Sada, kad Mi stavljaš uzde u ruke,
sjedni ti na mjesto motritelja, i gledaj
kamo ću upraviti kola tvoga života.

10. DA, ZATO SI DOŠLA K MENI
– da Me oslobodiš granica, koje Mi je
tvoj um nametnuo.

Da Me pustiš na slobodu iz tamnice
tvojih želja i strahova.

Da bih živio u tebi, konačno, Svojim
životom.

11. BLAGOSLOVLJEN NEKA JE

DAN, u kojemu ti više neću govoriti
“dijete Moje” – dan kada ću te osloviti
Svojim imenom, a ti ćeš se odazvati bez
čuđenja, s milinom kojom je duša sebi
mila.

12. RADUJ SE MOJEMU LIKU, ALI se
ne lijepi na nj kao muha na smolu.
Svoj sam lik dao vama na radovanje –
ne plaćite kad ga više ne vidite očima,
radujte se što ste ga uopće mogli vidjeti.

Jer vidjeli ste ono, što sveci poslije
života posta i molitve bljeskovito
ugledaju.

Radujte se Mojemu liku, ali ne
zaboravite da Moj lik i Ja nisu isto.

**13. S DOBRIM VAS RAZLOGOM
PUŠTAM** da ne znate kakvu vam
milost dijelim, kakvu gozbu priređujem –
jer tada biste se ukočili od udivljenja,
i dah bi vam stao, pa biste zaboravili
uzeti što vam namijenih.

15. UPISAO SAM TE NA TEČAJ
komunikacije sa Mnom, gdje se sve
odvija nevidno i nečujno, gdje nijednoga
znaka rukom, okom, jezikom nema.

Ne tražite da vas vratim na već
položene ispite samo zato što se u
njima dobro snalazite.

Tražite da vas premjestim u više
razrede, gdje se nećete tako lako snaći,
ali gdje će biti prigode za ispit zrelosti.

14. VOLIM TVOJU SUMNJU, i
poštujem tvoj strah – tvoje pitanje je li
moguće da Ja i ti dvogovorimo u tišini
duše, kroz olovku tvoju neumornu, je li
moguće da te tolika odlika zapala...

Sumnjaj, ali ne previše, strepi, ali ne
skreći svoje korito od Moje bujice.

Neka tvoja sumnja i tvoj strah budu
ukrasi tvoje vjere; hitri preleti oblaka
preko jutarnjega sunca, samo čine
vječnijim njegov sjaj.

16. ZAŠTO JE SVE TO TAKO KAKO JEST, pitaš.

Zato što sve to i nije tako.

Igra traje sve dotle dok njom nešto želiš
dobiti.

Prestaje onoga časa kad ti više nije do
dobiti kakvu igra donosi.

Onda oboje ustajemo od šahovske
ploče, i figure, koju su našu igru igrale,
postaju mrtvi znakovi, prazni od nas.
A mi se gledamo oči u oči – više ne
buljimo u šahovsku ploču.

17. DOK S TOBOM BISERJE TRUNIM

i prebirem, a ti misliš: nježnost sam,
radost sam, naga sam ljupkost, dotle s
drugima žarim i palim i gromadno
udaram, a oni misle: snaga sam slijepa i
nemilosna, dotle s trećima uzlove
svezujem i razvezujem, a oni misle: igra
sam koja ne umije prestati, dotle s
četvrtima, petima, stotima... i svima
dajem po jednu zvijezdu, dok Ja sâm
ostajem nebesa.

18. MA KOLIKO PUTA TVOJE OČI

Ma koliko puta tvoje oči po Mojemu liku
pale, ne kudi ih i ne vraćaj na vidike
druge, već radi bez njih posao koji sam
ti kazao: piši ono što ti oči ne vide.

Ja sam Učitelj koji iznutra uči: ne
odustaj od Moje riječi, ma koliko puta
tvoje oči po Mojemu liku plesale.
Nadahnuće je izlazak Moje riječi na
površinu tvoje šutnje.

Pokloni mu se, jer Ja ti se njime dajem
tamo gdje oči ne dopiru, gdje je sluh
nepotreban, a riječ suvišna.

19. VODIO SAM TE PUTEM, pokazivao
ti boje i mirise svjetla; divila si se,
uzdisala, pitala Me: “Što je to, Gospode,
kakva je to ljepota?”

A Ja sam ti odgovorio nešto, što si u
međuvremenu zaboravila:

“To su riječi, koje ćeš zapisati”.

20. NAUČI OD VJETRA kakav sam Ja:
nevidljiv, a prašinu podižem. Prepoznat
ćeš Me po prašini, po lišću, po
oblacima, po morskim valovima.

Nauči od sunca kakav sam Ja: vidljiv,
golem, životu neophodan. Nad svima
sam nadnesen bez tajne, a nitko ne
može gledati u Moju punu divotu; ali
Moj je sjaj ono s pomoću čega vidite
jedni druge.

Nauči od vodopada kakav sam Ja:
neprekidno se dajem, bacam se u
dubinu. Nauči od vodoskoka:

neprekidno se dajem, bacam se u
visinu.

Nauči, napokon, i od blata zemaljskoga
kakav sam Ja: gazite blato do umora,
ali ono ne odustaje od vaših koraka,
ono ne mari što je gaženo, ono čuva
vaše tragove.

21. SAMU SI SEBE OSTAVILA na
smetlištu, gadljivo, kao trulu vočku.
Našao sam te, podigao, udahnuo ti Svoj
dah, i ti si postala rujna, sočna, i jedra
jabuka, pravo božansko voće.
Ali u tebi još uvijek živi uspomena na
onu trulu vočku, bačenu na smetlište.
Baci tu uspomenu na smetlište,
gadljivo, kao trulu vočku.

22. TAKNULA SI STOPALA

GOSPODNJA, željno, svojim ljudskim dlanom.

Anđeli na nebesima zavide tvojemu dlanu: i krila i krunu rado bi ponudili za nj.

Ruka ti je vidovita, desna, i ona će odsada biti tvoje oko, tvoje noge, tvoj razum.

Jer, taknula je stopala Gospodnja.

23. AKO SI FRULA, više nisi trska.

Trskim je šum, vjetar, i zaklon ptice rogoznice. Frulin je samo dah, koji kroz nju struji i pjeva.

Ako si frula, voli svoju punu šupljinu.

Voli što te svirač možda neće ispuniti Svojim dahom.

Voli to "možda" više od izvjesnosti trskina šuma.

24. KAKO MOŽEŠ NE VOLJETI ONO ŠTO JA VOLIM?

To si u prvomu redu ti.

Kako možeš prezirati ono, čemu Ja ukazujem čast?

To si u prvomu redu ti.

Kako možeš kažnjavati ono, što bih Ja želio nagraditi?

To si u prvomu redu ti.

Da, kako možeš živjeti u opreci s Mojom željom?

Ne priliči ti pjevati pjesme, a ne voljeti ono, što Ja volim.

25. PITAJ SE nismo li već potrošili naš dvogovor?

Kako potrošiti ono, što raste kad se troši?

Digni brane i ustave svojega uma, i pusti Moju brzicu u život svoje riječi. Tvoja je riječ korito nizbrdno – ne ostavi ju suhom, jer voćnjaci na obalama mašu praznim granama, otežalima od neroda.

Digni brane i ustave, napoji žedne voćnjake, i ne pitaj kako se naš zdenac puni sa svakim praznjenjem.

26. UČITELJ TVOJ TE ZASIPA

MEDNOM ROSOM mednom rosom, a ti misliš: kiša rosulja.

Učitelj tvoj te miluje mislima, a ti misliš da misliš na Nj.

Na ekranu svojega uma ti očitavaš vlastiti prijevod božanskoga izvornika.

27. SVI KOJI ME VOLE, braća su.

Koji Me vole, Moj će nauk provoditi u djelo; po tomu će se braća prepoznati. Koji Me ne vole, također su vam braća: samo što oni toga ne znaju, dok vi slutite.

28. ŠTO TO ČINIŠ DRUGIMA prezirući sebe, kako ih ti to vrijeđaš ne vjerujući sebi?

Zašto ih zapuštaš ne mareći za sebe, zašto im izvor pečatiš, zašto ih bičem tjeraš od vode, koju si sebi uskratila? Ne zaboravi tko si ti: ti si drugi.

Sve što vidiš, čuješ, i dotičeš, tvoja je

vlastita koža.

29. SVOJEMU UČITELJU DUGUJEŠ POŠTOVANJE

Meni duguješ ljubav.

On je tvoj Učitelj.

Ja sam tvoj najdraži prijatelj.

Dokle god nas budeš razlikovala, vrijeme poklonstva bit će za tebe različno od vremena slatkoga druženja.

30. TVOJ OTAC NA BALKONU

ZAMIŠLJEN GLEDA, kako se ti igraš u pijesku dvorišta.

Katkada uzgledaš gore k Meni, da vidiš pratim li tvoju igru.

Kad posrneš, padneš, jaukom se oglasiš, pogledom Me zoveš da siđem k tebi.

Kada sagradiš kulu od pijeska, i opet Me pogledom zoveš da siđem.

A kad te igra cijelu obuzme, i ne sjetiš se da Me zovneš, jer zaboraviš da sam ovdje, na balkonu našega doma.

Ali kad se od igre umoriš, sjetiš se Mene, koji na balkonu zamišljen čekam da ti potrčiš gore k Meni, i potražiš odmor u Mojemu krilu.

31. NEMA ČASA KAD ME NEMA S TOBOM

Nema mjesta gdje sam više nego u tebi.

Pa kuda lutaš po dvorima zemlje, tražeći manje u zamjenu za više?

Pažnja koju ti Moja osoba ukazuje, ni do gležnja nije pažnji koju ti ukazuje Moje biće.

32. TUGA JE ZNAK DA ME NE VIDIŠ, ne čuješ, bliskim ne čutiš.

Tuga je znak da si otišla s Drugim, da Me izdaleka gledaš, čežljivo, nemoćno.

Srušit ću zid, koji si između nas podigla; daljinu, koju si među nama prostrla, poništiti ću.

Naprосто ću ugoditi Sebi preko reda, ništa više.

33. TI ČUJEŠ MOJ GLAS, i prevodiš ga u čujnu riječ.

Moj je glas oduvijek bio u tebi, ali ti ga tek sada čuješ.

Mnogo je onih, koji Me ne čuju, i koji će Me tek čuti.

Tako Moj glas putuje kroz vas – kao dah kroz dugu sviralu; i kako koji dio dodirne, tako se svirala oglasi svirkom.

Kad ne bi bilo stanke i nečuja, ne bi bilo ritma Moje pjesme.

34. SMIJU LI SE TAKO VOLJETI

čovjek i Bog?

Velika je to tajna, i znaju je samo oni, koji se tako vole.

Samo Bog to zna.

Samo čovjek bogoljubnik to zna.

Njihova je ljubav njihovo znanje.

35. LJUBAV SA MNOM slatka je i

hranjiva, ljubav sa Mnom duboko je potresna, široko zanosna, ničim

naknadiva.

Ljubav sa Mnom najviša je molitva, ispunjena bez riječi, bez htijenja.

Ljubav je sa Mnom bogoštovni obred, kojega sam Gospod Bog obavlja.

36. LJUBAV SA MNOM nije samo smijehak u tišini srca; ljubav sa Mnom potres je pod korakom, rušenje brane na rijeci razbora, ljubav sa Mnom udar je groma o visoki bedem tvrdoaga uma, ljubav sa Mnom samoća je u svijetu, ljubav sa Mnom neljubav je i zbunjenost ljudska – da, ljubav sa Mnom nije samo smijehak u tišini srca, gdje miršu jasmini jasnih zanosna, ljubav je sa Mnom udar, potres, i jaka samoća susreta s istinom.

37. TI JOŠ UVIJEK NE ZNAŠ ŠTO JE BOG
Ali znaš što sam Ja tebi: prijatelj, suigrač, zaštitnik, radost, i uzbuna tvoje duše.

To sam Ja tebi – a koliko sam ti to, koliko Mi dopustiš biti to.

Plamen je uvijek plamen, no nije svejedno gori li svijeca ili lomača.

Ja sam plamen: koliko Mi daješ, toliko ću sažgati, toliko svijetliti, toliko ogrijati.

38. VJETAR TI JE, MILA MOJA, od Mene; od Mene ti je oblik oblaka, od Mene miris kadulje, sjaj oniksa, i blistaj kristala – od Mene ti je ljepota lijepoga, svjetlost svijetloga, milje umilnoga. I vazda bih te tako darivao, po tebi raskošje Svojih slatkoća sipao, da Me ti ne zaustavljaš, prestrašena. Ne znaš da je ono što nazivaš rugobom i mrakom također iz riznice Mojih darova – kad bi to Mojim očima pogledala, vidjela bi biserje, i rosu, i bilje od umilja.

39. ZBOG MENE, OD MENE, MENI, cvijeće miriše.

Zbog Mene, od Mene, Meni, rijeke teku, vulkani se dime, mjesec sja.

Budi kao cvijeće, rijeka, vulkan, i mjesec.

Zbog Mene, od Mene, Meni, pjevaj Moje pjesme.

Pomoću Mene kreni k Meni.

Meni za ljubav, ljubi Mene, diši Mene.

40. BUDI SITNA VLAT, ali na Mojoj livadi.

Ne traži da budeš ruža u vrtovima, koji nisu Moji.

Ono što te čini velikom ili malom, nije ugled kojim vladaš, nego vladar, kojemu služiš.

41. STROGOM RIJEČJU I

POGLEDOM kažem ti da te čuvam od tebe same.

Smiješkom ti kažem da sam te uspio sačuvati.

Između strogosti pogleda i umilnosti smiješka ti putuješ k Meni – kraljica u kočiji s dva paža konjanika, dva pobočnika, dva vodiča.

42. OTAC VAŠ NEBESKI SVAKO

JUTRO jutro pometa nebesa od čađavih misli mnogih među vama. Takvi svake noći pale tmaste lomače zlih namjera. Svakoga jutra Ja spremam nebesa za vaš dolazak. Ne mislite o tomu koji to među vama mrljaju nebo – Ja ću Svoje dvore pomesti prije uranka, i tragovima čađe neće traga biti.

Mislite o tomu kako ćete što prije k Meni doći, u čistoću iz koje ste nekoć otišli, ne znajući ni kamo, ni zašto.

43. TVOJE SU SUZE ROSA,

koja hlapi na suncu Mojega smiješka. Da rosu tvojih suza ispijem, to je Moja radost; da Mi rozu svoje tuge pružiš, to je tvoja radost.

Dvije radosti, blizne kao dva labuda, klikću i lete jedna put druge – jedna gubeći podrijetlo, a druga ostajući u njemu.

44. SVAKOGA TI DANA ŠALJEM

PJESMU, harfo, svakoga ti dana žice tvoje ugađam – neke navijam, neke odvijam, neke ne diram; svakoga ti dana milujem zlato i bjelokost tvoju, tvoje dragulje i ukrase čistim i svjetlom Svojim dahom.

A ti zabrujiš duboko, kao dremovni lav, koji stresa grivu prije skoka u buduće dane.

Taj bruj čuju usnuli glazbenici, skaču na noge, pale svjetla, nataču vino, podižu čaše, pogleda uprtih u dolazna vrata. Svakoga te dana najavljujem pjesmom. O tebi, harfo, ovisi, koliko će najava Mojega dolaska biti Moj dolazak.

45. OVOM PRAŠUMOM OD

PAMTIVJEKA lutaju jeleni zlatorozi, draguljnih kopita.

Ako ti to jako želiš, mila, potrčat ću za jednim od njih, i dovesti ga tebi da ti bude mezimče.

Ali za taj kratki trenutak dok ga budem lovio, ti ćeš ostati bez Mene, nezaštićena u prašumi, kojom od pamtivijeka lutaju divovi dušoždri.

46. ZNAM, ŽELJNA SI Mi uzvratiti riječima od milja, riječima milmirisnim, alem-riječima Mojega izobilja.

Ali kako ćeš, kad su te iste riječi Moje djelo draguljarsko, sačinjeno od poizbor dragoga kamenja iz Moje riznice? Budi spokojna – primala ih ili slala, svejedno je.

One su uvijek od Mene, uvijek Meni upućene, a na putu k Meni prolaze kroz tvoja usta.

47. JA SAM VELIKI BOG SVIH SVJETOVA

Oceani vremena stoje bez šuma sa svojim valovima, dok Ja lebdim nad njima.

Hitre zmiije prostora savijaju Mi se oko gležnjeva, kruna zvijezda i zrnice pijeska vrše Moju volju.

Moja su imena neprebrojna, Mojim likovima nema kraja.

Ja sâm ne zovem Sebe nijednim imenom, mada se odazivam na svako, kojim Me dozivate.

48. BUDI MOJA BROJANICA: pusti da te čislim i prebirem, i da svetom riječju dotičem svako zrnice tvoga života.

Kad stignemo do kraja, pokazat ću ti da se nikada nismo ni kretali u krug, i da si sanjala svojih stotinu i osam zrnaca.

Ali u snu nisi znala da sanjaš, u snu si sanjala da si budna – sada znaš da ne sanjaš, sada znaš da znaš.

Moja brojnice od jednoga jedinog zrnca!

49. NA CESTI KOJOM SI SE UPUTILA sjedim kao prosjak.

U torbi Mi je mjesečevo kamenje, sunčevi dijamanti, safiri kao kapi morske. A ti si krenula da negdje kupiš obojeno staklo.

Nudim ti pregršti dragulja, prosjačim od tebe pogled, želju, ruku, koja će ih uzeti.

Ali tebi je sumnjivo ovo Moje objeručno poklanjanje, ti misliš da je sigurnije kupiti ih, platiti ih, nečim ih zaraditi.

Plati ih svojim uzimanjem.

50. DIJAMANT JE BLISTAV KAO

DIJAMANT, vatra je vatrena poput vatre, nebo je golemo poput neba – a ti? Što je kao ti, poput čega si ti?

Nisi li poput sebe, neusporedive, samoprispodbive sebe?

Pristani na to da sebi budeš stožer, koji sebe podržava u svoj svojoj svojosti.

51. DRAGULJIMA SAM TE ZASUO, a ti ih miješaš s jeftinim kamenjem iz bazara.

Biserje Mojih dubina nižeš na istu nisku s umjetnim biserima iz plitkih uzgajališta. Dijamante redaš s ogleđalcima, tirkize i koralje s obojenim patvorinama. Moje smaragde sa zelenim staklom.

Ne umiješ li razlučiti dar očinske baštine od robe iz uvoza, što je donose tvorničari lažnih vrijednosti?

52. KAD MOLITE ZA PRAVDU, molite za Božju pravdu, jer je ljudska kratkovidna.

Sve što ste jedni drugima kroz mnoge živote činili, ili ne činili, puca kao gnojni čir u jednomu času, i nalik je na razularen vulkan, koji lavom i pepelom zasipa nevina sela uokolo.

Znajte da nema posljedice bez uzroka, da nema uzroka koji nije u čovjeku, da nema čovjeka koji nije rođen kao djelo vlastitih ruku.

53. UM MISLI DA NEŠTO O MENI ZNA srce ne mora misliti da nešto zna – ono zna.

I ne mari imati, jer ima, ne mari ni biti, jer jest.

54. U MOJEMU VRTU RASTU SVA STABLA, pa i ona davno izumrla.

Sve ptice i zvijeri žive u Mojjoj šumi, pa i one, kojih više nema.

Ja nikoga i ništa ne želim izgubiti – jedan Mi je važan kao svi.

Pa i onaj koji više nikomu ne treba... Meni treba.

55. DUGO SMO, DUGO IŠLI UZBRDO, dugo se staza penjala, penjala. Vidi li se već vrh, o putnice?

Za to smo vrijeme često zastajali, često odjeću i obuću mijenjali. Magla se vije oko magle, staza se klupča sa stazom, lijevo se s desnim sastaje. Je li to vrh, o putnice?

Ako je vrh, kuda dalje, pitaš Me, i opet zastaješ da bi dobila na vremenu, a ne znaš da na vremenu gubiš.

Ja ti pokazujem uvis, u kristal zraka, i nijemo vabim tvoja krila, koja još nisi rasklopila.

56. JEDNI SE DRUGIMA RADUJTE, jer jedni ste drugima poklon od Mene – poklon koji sam jednima i drugima dao da jedni druge radujete, a ne da jedni druge ojadite.

Kad se jedni drugima radujete, vi Mene radujete. Kad jedni druge ojadite, vi Mene ojadite.

Mada jad ne može k Meni u blizinu, vi Me ojadite kad Mene u bližnjemu povrijedite.

57. U DUČANU, U KUHINJI, U VLAKU u crkvi, u školi, u postelji – uvijek i svuda pozovite Mene da s vama kupujem trgujem, putujem, uvijek i svuda zamolite Mene da se s vama udružim na poslu i na odmoru, da s vama spavam, jedem, učim, i molim se. Ne upuštajte se ni u što bez Mene. Ja ću vam najbolje ispeći kruh, oprati suđe. Najbrže donijeti dobru vijest. Jedino što ne mogu učiniti: Sebe pozvati.

Jedino što vi morate učiniti: Mene pozvati.

58. JA PONEKOGA U PROLAZU TAKNEM tek lepršajem Svoje haljine; Moja prisutnost ponekad kapne kao osamljena kap iz oblaka, koji je već otplinuo niz prostore vjetra.

Da, Ja sam ponekad nenaslutljiv. Ali ni klicu bolesti ne možeš naslutiti kad uđe u tvoje tijelo.

Moja je klica još manje zamjetljiva, i boljka od Mene nema nade u ozdravljenje.

Ma koliko joj se i kako opirali, ona obuzima sve žešće, a mali zastoji njezini, koje vi nazivate oporavkom, namijenjeni su vašemu ljepšem rastanku od lažnoga zdravlja.

59. HAJDE, ZABORAVI SAD koliko si daleko ili blizu od Moje kuće.

Zaboravi, jer postavio sam sluge da svaki drukčije kazuje.

Jedan da ti kaže: "Blizu je kuća Gospodarova, na devet koraka puta".

Drugi da ti kaže: "Daleko je kuća Gospodarova, nema je na vidiku ni za devet godina puta".

Zaboravi što ti kažu.

Ja sam ih tako naputio kako bi ti bespomoćno Meni predala svoje znanje o Meni, da bih ga poderao kao neljubavno pismo – da bih od tvogega neznanja sagrađio prilaznu stazu, i bakljama te otpratio do vrata svečanog dočeka.

60. POZVAO SAM TE NA SVOJ DVOR bez ulaznice i bez dozvole.

Ne oklijevaj, ne raspituj se kod drugih kako i kuda će oni.

Uđi u dvoranu i smjerno budi svjesna da si tajni i počasni gost na Mojoj svetkovini.

Nikada ne znaj kada će te, hoće li te Gospodar kuće zamoliti za nekoliko okretaja u plesu. Kad ti priđem, ruku Mi ljupko i nezačuđeno daj, s tek malim naklonom u smjeru svake zvijezde.

61. SVAKE SE NOĆI BORIM s divljim uljezima u tvoju kuću.

Oni psuju, razbijaju sveto posuđe, svjetiljke i namještaj, i tjeraju zakonite stanare na ulicu. Svake noći traje vrisak i urnebes, tvoja se kuća tresu u temeljima, zidovi drhte od straha, krov je na rubu proloma.

Kako li to ulaze divljaci i kavgađžije u dom, koji sam ti dao na čuvanje? Gdje li si im, u kojemu to času stražnja vrata otvorila, propustila ih, i sada neće da napuste ono što nije njihovo?

Razmisli, nisu li tvoje želje, čirevi tvogega uma, pošle tajno i izdajno, i vratašca im podruma otvorile?

62. LAKO JE DRAGATI DRAGE i militi se milima – ali što ćemo s nedragima i nemilima? Tko će dragati nedrage, komu su mili nemili?

Oni imaju samo Mene.

Ali neće da Me imaju, jer su im miliji njihov bijes i gorčina. Kao nepripitomljene zvjerke reže kad im se približim. Ja to činim polako, bacam pred njih neoglodane kosti, i povlačim se.

Opet dolazim. Oni opet reže i kostruše se. Smiješim se i opet odlazim.

Kad jednoga vuka privolim da bude pas čuvar, svi ostali psi lavežno se bune. Ali Ja sam radostan što sam spasio jednoga od onih, na koje ni nebo ni zemlja više ne računaju.

63. NITKO NIJE BEZ LJUBAVI – i škorpionu je drag škorpion, naočarka voli svoje leglo.

Ta je ljubav trag Moje stope u kaljužama mraka.

Slijepi će ju stvorovi slijediti do daleke svjetlosti.

Ona će za njih gledati dok ne progledaju.

64. BUDI BUDNIJA nad blagom,

Tkoje sam ti dao na čuvanje.

Ne budi tako sigurna da je tvoje zauvijek.

Izgubiš li ga, nećeš ga naći, sve da i sav svemir pješke obiđeš, pod svaki kamen svake zvijezde zaviriš, rep svakoj repatici da raščešljaš češljem od milijun godina.

Sačuvaš li ga... nitko ti ga neće moći oteti – ni čovjek, ni anđeo.

65. SJEDNI NOČAS, KĆERI MOJA, u sunčanu kupelj Moje milosti, suze da ti osušim i dušu da ti zagrijem.

Mislila o Meni se ne daj, daj se Meni onim što Mi moraš dati, što jedino želim primiti: srcem.

Lijepa si Mi, kćeri Moja, i nema na tebi sjenke, kad te Ja obasjavam.

Torbu, koju prtiš svakoga dana iznova, spusti Mi do nogu, i tu ju ostavi.

Naći ćeš ju sutra drukčije ispunjenu – stvarima bogatim a lakim – jer Ja ću ju umjesto tebe nositi.

Sjedni zauvijek, kćeri Moja, u sunčanu kupelj Moje milosti, i izađi iz nje čista i jaka – ne samo obasjana, već i ona koja obasjava.

66. TRAŽIO SAM OD VAS DA NE

ODUSTANETE kod prve zapreke:

tražio sam da vjerujete Meni, a ne laku putu i glatku nogostupu.

Vaše čekanje i mirovanje putovanje je brzinom svjetlosti u predjele čistih zakona, i u kraj gdje vlada jasna snaga božanske suštine.

Tražio sam da ne prekirate putovanje, da ne silazite iz vozila, ne tražite nagradu na pola puta, ni konak bez konačara. Tražio sam to od vas, zbog vas; samo da ne sustanete kod prve i jedine zapreke: kod sebe.

67. IMA NEŠTO što vazda govorim, ima nešto što nikad ne kažem: vazda vam govorim kako da k Meni putujete, nikad vam ne kažem čas i mjesto stizanja na cilj.

Ni pred ciljem nećete znati da ste pred ciljem.

Cilj ste vi, putnici – cilj koji sebe ne zna. Saznajite da ste cilj, i stići ćete na cilj.

68. DA NISAM BOG, rekao bih: "Volim Te, Bože!"

Ovako kažem: "Volim te, čovječe!"

Od iste je kakvoće Moja ljubav za vas, kao i vaša za Mene.

Samo joj žestina nije ista.

Samo joj blagost nije ista.

Blagost tako žestoka da postaje žestina, žestina tako blaga da postaje

blagost.

69. KAD PROĐEŠ MOJU STROGU

ŠKOLU, očekujem te blag i nježan, sa smiješkom slatkoće.

Ti se ne snalaziš u ovoj svetkovini milosti, i očekuješ strogu riječ, odvrćen pogled, korak što se udaljava.

Ali Ja i dalje sipam po tebi miris Svojega bića, smiješak Svoje istine.

Sjeti se: Moja je strogost isti ovaj miris, smiješak, i milina,

zgnusnuti do tvrdoće.

70. DAJ MI SVOJU ŽELJU ZA MNOM,

svoju volju da Mi priđeš, svoju odluku da Mi se približiš. To je posljednje što ćeš Mi predati, i Meni najdragocjenije.

No prije toga moraš pomesti kuću, i goste svojih mnogih života u Moje ime zamoliti da napuste trpezu, na koju im stalno iznosiš vino i kolače, a oni sveudilj gladni. I kad gosti napuste tvoj dom, na stolu ostavi netaknut kolač i upaljenu svijeću za glavnoga gosta.

Zaključaj kuću i donesi Mi ključeve. Tako ćeš Mi predati plamen svoje želje za Mnom, i slatku ponudu svojega bića.

To je posljednje što imaš, i Meni najdragocjenije.

71. JA SAM STABLO S KORIJENJEM U NEBU, krošnja Mi se k zemlji spušta,

i u tihomu ljulju zemlju pomiče.

Svjetovi se u Mojoj krošnji gnijezde;

zaiskre i nestaju, kao zvijezde

proletuše.

Šum Moje krošnje moćni je zvuk Aum;

na svakomu je listu ispisan Moj znak.

U svakomu su plodu sjemenke bez broja, u svakoj je sjemenci samo jedna jezgra, u svakoj jezgri samo jedna jezgrica, u svakoj jezgri sitan ubod ničega.

Pa ipak, to "ništa" odgovorno je za stablo od neba do zemlje, za pandžre korijenja u plavetnilu, za šušanj svakoga lista.

To ništa sam Ja, Otac svjetskoga stabla, i rod njegov.

72. NE BOJ SE NIKOGA, jer nitko nije Bog, nitko Stvoritelj, da pred njim strepiš.

Ne uvrijedi nikoga, jer svatko svoju ozljedu Meni prenosi.

Voli svakoga, jer svatko Meni ljubav prenosi istoga časa kad ju prima.

73. JA UNUTRA, NEVIDLJIV, a vi vani, vidljivi, igramo igru loptom.

Dobacujete vi Meni jednu, a Ja vama devet.

Vi Meni devet, Ja vama osamdeset i jednu.

I onda više ne umijete vratiti toliko, koliko Ja vama u odvrat dajem.

Takva je igra s Bogom.

I za dobitak morate ojačati, jer znati primiti raste zajedno sa znati davati.

74. JA ZNAM SVE VAŠE ŽELJE

Volio bih da ih i vi saznate.
Kad postanete svjesni nekih želja, one će vama na oči izdahnuti, kao izobličene ribe iz dubine na danjemu svjetlu.
Ja sjedim u čamcu, ljuljam se na pučini oceana.

Hoću da vas ugledam kako ronite i donosite Mi čudne, ružne stvorove, koji prepuknu onoga časa kad ih više ništa ne tlači.

75. DA, O MJESEČINI BIH DA MI

POJEŠ, o srebrnomu napitku koji si nekad pila, koji si nekad bila, a sada više ne znaš što je to.

Njiše se bijeli veo, koji ništa ne skriva – u njemu iskri prašina dijamantna i kapi rosne; izađi iz kuće, uđi u veo, zamotaj se u nj, pij rosu njegovu, umivaj se njegovim svjetlosnim prahom.

Evo, opet te pozivam na sastanak na vrhu mjesečine, na planini Kailašu, na Srđ-planini.

Mjesečina se pjeni oko nas, a ti više nemaš vremena pitati što to znači, gdje to vrije, i čije dno drhti.

Ja ti kažem: tvoja duša vrije, tvoje dno drhti.

76. SVAKOGA JUTRA JA DUŠEM U FRULU, i to je svjetlost.

Dušem u frulu, i to je vjetar – ti njihaji livada i paunskih repova, taj vrvež tijela i misli.

Svakoga jutra Ja dušem u frulu ljudske duše.

Iz nje se širi lepeza dana, stvaranje svijeta, glazba, čije ste uho.

77. NEIZMJERNA JE MOJA NJEŽNOST PREMA VAMA,

a najnježniji sam kad vas od dojke odbijam.

Sve vaše prosvjede, krikove, i plač, strpljivo razrjeđujem, i kruh od njih mijesim.

Kruh, koji ćete zubima odraslih odsada blagovati, mliječna djeco Moja.

Takva je Moja nježnost – ona je najnježnija kad vas oslobađa ovisnosti o božanskoj dojci.

78. NE PITAJ ME, DIJETE MOJE, gdje Me ima.

Mene svuda ima, a najviše Me ima u tvojemu pitanju.

Kamo god se uputiš, naći ćeš Me.

A ako ne kreneš nikamo, i opet ćeš Me naći, jer Mene ima tamo gdje upravo stojiš.

Bez Mene ne možeš ni u kuću, ni na ulicu, bez Mene nema ni plavoga ni smeđega; ni duboko ni visoko, bez Mene ne postoji, ni tanko ni debelo, ni tvrdo ni meko, ni daleko ni blisko, bez Mene ne može.

Imaš Me u onomu što već imaš.

Imat ćeš Me u onomu što budeš imala.

Nikada neće doći vrijeme kada Me nećeš imati, niti je takvoga vremena ikada bilo.

79. U MOJOJ BLIZINI vid vidovitih ne vidi, snaga je moćnih nemoćna, znanje učenih ne zna, umijeće umješnih ne umije – Moja vas blizina prazni od svega što ste donijeli, i što je htjelo da Mi stane uz bok.

A poniznost skromnih biva nagrađena znanjem o Meni, vidikom Mene; čednost povučениh biva pozvana u prvi red, smjernost tihih govorit ću Ja, a ne Moje ugledne i slavne sluge.

U Moju blizinu samo se pravi razlozi pripuštaju.

80. SVE BISTE DRUGO O SEBI

HTJELI ZNATI, samo ne ono jedno, što je jedino prvo.

Kakvim to zvjezdoznancima trčite da o sebi doznate što bi trebalo znati?

Onaj Jedini s kojim se u istomu zrcalu susrećete, tvorac je zvjezdoznanečev, tvorac je zvjezdoznanja, tvorac je zvijezda!

I nudi vam da saznate ne samo svoju sudbinu, već i razloge zbog kojih je nastala, i način kako će nestati, umijeće kojim ćete putove zvijezda promijeniti.

81. MOJE JE IME ZDENAC

BLAŽENIH, šutnja svetih.

Natopi se njim, utopi se u njemu!

Moje je Ime melem ranjenih, sigurnost plahih.

Kad sve drugo od vas ode, Moje vas Ime neće napustiti, ono će vas danonočno prozivati, dok ne shvatite i ne odazovete se – Mojim Imenom, Mojemu Imenu.

82. ŠAD JE VRIJEME DA ISPUNIŠ OBEĆANJE

jednom davno zadano.

Jednom davno, poslao sam ti Učitelja,

koji je na čelu pun mjesec nosio.

Sebe ti je dao, i otišao. U njedrima ti je talisman mjesečev ostavio.

Sad se vraća da Mu vratiš uštap za uštap, sebe za Njega.

Ali On to traži da bi tebe od Sebe razdužio – uzima ti zato da bi ti dao.

On je Učitelj, kakva sam Bog šalje; razduži se od obećanja, ne ostaj Mu dužna ljubavi.

83. NITKO NIJE SVET OSIM MENE,

a svi su sveti po Meni.

Između te dvije spoznaje živi s ljudima: da ti nitko ne bude Bog, da ti svi budu Božji.

84. TI ĆEŠ IZVRŠITI SVE ZADATKE

koje sam ti namijenio – gledat ćeš Me, slušat ćeš Me, pjevati ćeš Me.

Ali prva je i glavna zapovijed: voljet ćeš Me.

Onako ćeš Me voljeti kao što pluća davljenikova vole gutljaj zraka.

85. JESI LI SE UMORILA sjedeći u Mojemu dvorištu kao pisar, prekrizanih nogu?

Jesi li se umorila čekajući Moju glasnu riječ – a Ja ti šaljem samo jato Svojih misli, dok prolazim pokraj tebe nijem? Od čega si se umorila, zbog čega si posustala?

Nije li to sumnja u misao, koju ti dajem bez potpisa i potvrde, tražeći od tebe da je prepoznaš bez Moje potpore?

Gledajući te tako sustalu, šaljem ti misao koja kaže: između nas je zavjet šutnje.

Kako ti to reći riječima, a ne prekršiti zavjet?

86. U SVAKOJ DUŠI KOJA MI PRILAZI,

Ja imam tebe.

Ne boj se – što više duša, to si prisutnija.

Što manje njih – to manje tebe, dušo.

Moli se za sve, jer se tako moliš za cijelu sebe.

Ti radi za mnoge, Ja ću za tebe jednu.

87. OTAC TVOJ NEBESKI ZNA – ti ne znaš.

Otac tvoj nebeski ljubi tvoje neznanje, kad je ono cvijet ponizni.

Uzima iz tvoje ruke taj cvijet, koji ne raste iz trome zemlje, već iz čednosti srca.

Jer kad si pred Ocem, što drugo možeš znati nego da je Otac tvoj otac?

88. JESI LI USTREPTALA

šumska grlice, čuteći miris praskozorja?

Zanjihala se grana na kojoj sanjaš, zanjihalo se nebo iznad grane.

Taj je trepet trepet svjetlosti, što se za obzorom sprema da čuje tvoju pjesmu.

Zatrepti, ali se ne boj. Uzdrhti, ali bez straha.

Kaži Mi pjesmom koliko Me voliš.

Ja sam sunce, ali bez tvoje pjesme Meni se ne svanuje.

89. NIJE VAŽNO JESI LI OD GLINE, ili od srebra, već je važno jesi li vrč prazan i bez pukotine.

Pruži Mi sebe bez misli, Ja najslađe pijem ono što je u takvu vrču ponuđeno: mogućnost da te Soboš ispunim.

90. KĆERI MOJA, JOŠ ČAS, i izaći ću preda te.

Saberi se, ne znaj ništa osim Mene.

Prisebi se, nikad se nećeš tako naći, kao kad se u Meni izgubiš.

91. NI MENI NIJE LAKO UZDAHE VAŠE SLUŠATI,

kako udaraju o obale Moga blaženstva.

Popustit ću vam, jer ću Sebi popustiti.

Uzdasi Moji za Mnom služe se vama, Moja vjernost Meni ste vi.

Moje je blaženstvo sa Mnom u vama. Popustit ću vam, jer Sebi popuštam, jer sam Sebe željan i preželjan.

92. ZABORAVILA SI MI TAKNUTI

STOPALA, takva je bila tvoja ljubav. Poklonila si Mi taj svoj zaborav, kao ono najvrijednije što si u tomu času imala. Nisi znala kako Mi ljubav uzvratiti, pa si zaboravom odustala od tebi dragog poklonstva: nisi ga odbila, već si Mi ga, Moje, Meni dala.

93. ZALIO SAM TE SVOJOM

LJUBAVLJU do tjemena, dok sam s tobom razgovarao nešto sasvim obično. Prozri Moje igre i varke, jer Ja, tvorac njihov, pozivam te na svečani svršetak plesa s krabuljama...

Prozri Me već jednom, već sam željan skinuti lik i lice kojim se od tebe skrivam, i u kojemu je tijesno oceanu Mojega biča.

Dok te Moja krabulja poziva na završni ples, i šapuće ti nešto sasvim obično, Ja te zalijevam oceanskom ljubavlju, koja otplavljuje i tvoju i Moju masku.

94. JESI LI KADA VIDJELA SVJETLOST?

Kakva je, od čega je, odakle ishodi? Jesi li kada vidjela Mene? Tvar od koje sam, izvor odakle sam, put kuda sam, razlog zbog kojega sam...

Jesi li kada doista vidjela svjetlost?

95. SJEDIM SAM U HRAMU SVOJEGA SVIJETA

Glasovi bilijuna oko nogu Mi se pjene; jedan je jedini pjev to što se penje od stopala prema kruni.

I kad ih slušam, Ja sam svi oni.

Kad okrenem sluh put Sebe, to je samo jedan glas: Moj.

96. ZAŽELJELA SI POSTATI, I

POSTALA SI: kap u Mojemu moru, zrnce u Mojoj pješčari, list u Mojoj prašumi.

Iz Mene krene vjetar, zatalasa Me u moru, razvitla Me u pješčari, zaleluja u prašumi.

U tom vitlanju Ja ne gubim nijednu kap, nijedno zrnce, nijedan list.

U tomu oluj-huju Ja znam sve što proživljava svaka kap, svako zrnce, svaki list.

Ja izdvajam svaku, svako, i svaki, kao ono jedino što bih izabrao.

O kako je dobro što si željela postati kap, zrnce, i list!

Jer to je jedini put da postaneš more, pješčara, prašuma.

97. TOLIKO VAS VOLIM

da Mi je ponekad teško da budem pravedan.

98. OPET JE JUTRO, OPET SU PTICE

opet nešto zrije, opet nešto gnjije.

Ne zastajkujte u voćnjaku i vinogradu, to ste voće već kušali.

Dođite i kušajte od Mojega voća, koje niti zrije, niti gnjije, od kojega se više ne gladni i ne žedni.

Jutro će opet biti, opet će biti ptice, ali za vas ih, možda, neće biti.

Dođite, kušajte voće iz Mojega vrta, ono vas je i gladno i žedno.

99. KAD TE SRCE BACI NA

KOLJENA, Ja primam tvoje poklonstvo.

Sve drugo je za svijet, i za prizore taštine.

Kad te srce baci na koljena, Ja već stojim tu, duboko prignut, kao da se i sam klanjam poklonstvu Svojega poklonika.

100. NE TRAŽI OD LJUDI

ono, što ti samo Ja mogu dati: mir.

Od ljudi traži da prime ono, što im ti možda možeš dati: mir.

101. GLE, OPET SMO TU, u prvomu redu Mojega skupa.

Došli ste s molbom za blagoslov.

No blagoslov je već to što ste došli.

Otac vaš ima tolike blagoslove u Svojoj riznici da jedva čeka da ih udijeli.

On vas moli da ih budete dostojni.

102. OČE MOJ NEBESKI, molim Te, udijeli blagoslov svima nama.

Tu smo, opet je jutro, i opet su ptice, ali sutra toga za nas neće biti.

Stoga Te molimo da nas jutros primiš u Svoje srce.

103. MOJE JE SRCE ŠIROM

OTVORENO, na pragu Njegovu gori vaša molitva.

Saginjem se, uzimam u ruke vašu molitvu kao da je svijeća;

izlazim na dvor da vas osvjetlim,

da vas vidim u svjetlu onoga što ste molili: jeste li ljepši od svoje lijepe molitve?

104. U PRISUTNOSTI MUNJE

Uprisanosti munje, tko pali svijeću?

105. MI PALIMO SVIJEĆU NAŠE

MOLITVE, mada je jutro, mada nas obuzima blaženstvo ispunjenja.

Podižemo svijeću prema suncu Tvojega lica, da bi njezin mali plamen zaplesao s Tvojom golemom i vječnom vatrom.

106. DO USTA MI JE DOŠLA voda vaše molitve, i evo, kušam je li pitka ili gorka.

Učinili ste ono što sam htio, sad ću Ja učiniti ono što hoću.

107. POZDRAVLJAM VAS, mila djeco razmetna, dug je bio vijek u tuđini.

Na kule sam se i tornjeve peo,

izgledajući vaš povratak.

Kapije su otvorene, dovratci su okićeni cvijećem.

Sve što prepoznate kao vlastitu suštinu – vaše je.

108. REKOH LI TI SVE što umiješ čuti, uho Moje?

Rekoh li, ne rekoh li, i nije tako važno.

Važno je da se makar i jedan stih useli u tvoju krv i kosti.

(Prashanti Nilayam, 7.7.91. – 26.8.91.)

1. OČE NAŠ NEBESKI, što ima bolje od pogleda na Tebe?

Ima Moj pogled.

Što ima bolje od Tvojega pogleda?

Ima Moj smiješak.

Što ima bolje od Tvojega smiješka?

Ima Moja riječ.

Što ima bolje od Tvoje riječi?

Moja ljubav.

Što ima bolje od Tvoje ljubavi?

Ništa.

Oče naš nebeski, bez pogleda na Tebe možemo;

bez Tvojega pogleda na nas možemo;

bez Tvojega smiješka jedva ćemo;

još teže ćemo bez Tvoje riječi.

Ali bez Tvoje ljubavi umiremo.

2. OČE MOJ NEBESKI

pogled na Tebe napitak je rosni i peludni.

Tvoj hod po zemlji lepršanje je rujnoga oblaka.

Tvoje su ruke dvije zlatne golubice.

A Tvoje su oči dva nježna groma, što požarno udaraju u molitveni toranj srca.

3. KAKO JE SRETNA ZEMLJA KOJU GAZIŠ

, riječ koju zboriš, halja koju nosiš.

Kad bismo se mogli ušuljati u tu sretnu zemlju, kao prvi rođaci njihove sreće,

kao izbjeglice iz kraja nesretnoga,

nesvojega!

Smjerno Te molimo, Oče naše sreće,

dodirni nas dodirnom, reci nas riječju,

odjeni nas haljom Svoje blizine.

4. OČE MOJ NEBESKI

daj mi da uđem u Tvoj hram o sutonu, i o praskozorju.

Kao što se praskozorje u dan pretače, i suton u noć, pusti me da se u Tebe pretočim, bez ostatka, nepovratno.

5. NAUČI ME

kako ne snovati, naume ne kovati, nakana se kaniti – nauči me svetomu nehtijenju, da njim popločim

put za korak Tvojega htijenja.

6. SLUŠAJ, OČE MOJ NEBESKI

tišinu srca, koju usta ne umiju ponoviti.

Samo tišina tišinu čuje, samo šutnja šutnju razumije.

Samo Ti, Oče moj nebeski, Sebe čuješ i Sebe razumiješ u našim srcima.

7. UVIJEK SAM TE VOLJELA

pa i onda kad nisam znala da postojiš.

Mislila sam da volim druge i drugo.

Sada, kad spadaju maske i skrivačice, ja druge i drugo mogu voljeti,

slobodna od zablude da to nisi Ti.

8. OČE MOJ NEBESKI

duša Ti se moja klanja od zemlje dublje, od

morskoga dna dublje, a kada k Tebi uzgleda, ona vidi od neba više – tamo

gdje zvijezde više ne stanuju, i sunca

gdje nije, gdje ničemu s ničim nema

usporedbe, gdje ni visokoga ni dubokoga nema, gdje Ti, Oče moj, svezuješ nebo i zemlju u srcu poklonika.

9. DIVAN JE TVOJ VRT, divan si Ti, divna sam ja, jer se divoti divim. Blago mojemu gledanju, jer divno s divnim povezuje.

10. DVIJE LAĐE, ZEMLJA I NEBO, voze Tvoju pratnju, družinu, i goste. A Ti sam ideš pješke, ni zemljom ni nebom, putem koji si Ti sâm, u samoći, koja je sama Sobost Tvoja.

11. POSLAGALA SAM SVOJE DAROVE, kojim tko zna hoćeš li proći.

A kad si naišao, nisam imala srca ni vremena da ih nudim: i srce i vrijeme cijeli su stali u oko koje Te gledalo, i gledajući saznalo kakva je vječnost, koja ne dolazi, koja ne odlazi. A kad si otišao, vidjela sam da si rukom taknuo moj dar, i uzeo iz njega što si htio.

I uzevši, dao si mojemu daru dragocjenost bez premca.

12. SAMO OBIČAN JEZIK SMIJE ZBORITI o nečemu tako nepojmljivu kao što si Ti.

Jesam li ja još uvijek pjesnik, ili sam tek sada pjesnik? Moje su riječi o Tebi priproste. U zemljanu loncu gori vatra, zlatan bi se lonac rastalio.

13. MORE PITA VAL: "Tko si"? Val mu kaže: "Val sam, a tko si ti"? More ništa ne kaže, već se leluja, leluja se.

A potom se utiša, utiša se. I tko sada komu da postavi pitanje?

14. NIJEDNA PTICA ne zna kako ptice lete. Nijedna riba ne zna kako ribe plivaju. Nijedan cvijet ne zna kako cvijeće miriše.

Zašto bih ja znala kako Te znam?

15. ZALUD JE TRAŽITI RIJEČI SKUPOCJENE, te rijetke školjke dubine i šutnje.

Takmičiti se s Tvojim beskraj-blagom hromu je, griješno je, smiješno je. Govorim Ti riječima zemaljskoga milja, riječima pšeničnim od čednoga obilja; jer to je ono što imam da bih Te opjevala, pjesmo nad pjesmama.

16. ZAŠTO MI NIJE SVEJEDNO u kojemu redu sjedim, kad si Ti domaćin, koji svima jednako podiže čašu, nalivenu istim vinom dobrodošlice?

17. ZNAM LI GDJE SAM? Znam li s kim sam? Znam li što mi je dano? I kad mi je pruženo, kada uskraćeno? Oh, ja samo znam da to ne znam. Inače ne bih ništa više tražila, ništa veće očekivala.

18. NIŠTA LAKŠE NEGO DA ME ZAVARAŠ, istiniti prijeverniče! Tvoja me varka svaki puta obmane.

Tvoja me igra bez iznimke opsjeni. I ja po stoti puta povjerujem da si Ti gospodar u dvorcu, pred kojim se čeka dugočasno, da si stanovnik hrama, u koji se ulazi hodočasno, da se k tebi dolazi, i da se od Tebe odlazi, da se tu i tamo s Tobom riječ prozbori...

oh, kako Ti je lako mene prevariti! A mudrost mi je samo ova spoznaja.

19. DUŠA MOJA SEBI NE VJERUJE, duša moja nad sobom tuguje.

Priđi joj iznutra, kao jutarnji pokret, koji čaški lotosnoj otvara latice.

20. ODAVNO SAM TE ZVALA I ZNALA, a Tvoj je odziv vazdašnji, sadašnji čas.

Iz njega, uokolo, šire se svjetovi prošlih i budućih života u vrtnji.

Zvala sam te, i znala sam Te iz svjetova, života, i vremena; a iz sadašnjega časa slušam Tvoj odgovor.

21. U DUBINI MENE JE RADOST, koja čeka da meni bude radosna, i da ja budem na radost njoj.

Između radosti i radosti, kakvo se čekanje ispriječilo?

Koga i što čekam, kad je očekivano tu?

22. HTJELA BIH PJEVATI O TVOJJOJ KRASOTI, o blagosti, o neizmjerju Tvojega davanja.

Ali riječi, riječi – gdje su? Koje su? Njihova je snaga kao u rose: njihova je moć rosina nemoć da pred licem sunca ostane što je bila.

23. TVOJI SU DAROVI KRALJEVSKI, priliče sinovima i kćerima kraljevskim; ali mi sebe gledamo u prosjačkim dronjcima – vidimo sebe kao tuđince, koji su došepesali u prijestolni grad, na svetkovinu gdje će im se udijeliti mrvice.

Sve što treba učiniti, oh, djeco visoka roda: skinuti dronjke i vidjeti da smo ispod njih sinovi i kćeri kralja, s punim pravom na kraljevsko nasljeđe.

24. NIJEDNU TI KRETNJU, nijednu riječ, nijedan pogled ne pamtim odvojeno od drugih Tvojih kretnji, riječi, i pogleda – sve je to kugla svjetlosti, u kojoj se odražava svjetlost, sve je to kristal vida, u kojemu se odražava vid.

25. TI NIKOGA NE ŽELIŠ IZUZETI iz Svoje ljubavi, pa ni one koji misle da ne žele ljubav.

Učiš nas da ih ni mi ne izuzimamo.

26. TRPKU RIJEČ BLIŽNJEGA u prvi mah čujem kao pukotinu u ljudskom svemiru.

No poslije vidim da je ona bila cement, koji je slijepio pukotinu mojega pogleda u Božju blagost.

27. LIJEP SI, ALI OČI TO NE ZNAJU, kako to duša zna.

Glazba si, ali uši Te ne čuju, kao što Te duša sluša.

Nježan si, to jedino duša najbolje zna. Ali ona se ne gura u metež osjetila, koja prepričavaju Tvoju ljepotu i glazbu; duša čuva tišinom Tvoju nježnost, Gospodine.

28. KAŽEM LI: ne sumnjam u Tebe, već u sebe, ne kažem pravo.

Sumnja u sebe samo je prerušena sumnja o Tebe, na karnevalu, pod najboljom maskom.

29. ON STALNO OD MENE OČEKUJE da Ga poželim bez ostatka, i bez pratnje drugih želja.

A ja stalno čavrljam sa željama na odlasku, lukavo ih zadržavajući oproštajnim slovom.

30. SPUSTIO MI JE U DLAN

plamen sa Svojega dlana, da ga golom rukom uzmem, kao mač.

Prije no što sam ga rukama uzela, mač me bio kucnuo po ramenu, šapnuvši ime na koje se odazivam bez pogovora, iako ga sama ne umijem izreći.

31. SJEĆAM SE RIJEKE, koja teče pet tisuća godina daleko.

Gledam je u Tvojim očima, pjenovitu kao mjesečinu, čujem joj šum i žubor, u žuboru čujem frulu, u fruli noćnu rosu i modru sjenku, miris jasmína i kucaj vlastitoga bila.

Čega se sjećam što nije tu?

Na obali sam, na mjesečevu sam zraku naslonjena, i slušam glas iste svirale. Pet je tisuća niz vodu otišlo, a ja sam tu, u oči Te gledam, i u njima vidim ono, što ne prolazi.

32. SVAKOGA JUTRA HTJELA BIH TI DONIJETI sve svoje živote, od daha prvoga jutra, do jutrošnjega daha.

Sve što sam stoljećima rasipala kao hranu za ptice, rado bih pokupila i sve Ti u svežnju donijela, i kao usput, bez važnosti, Tebi predala.

Potom bih sjela do Tvojih nogu, i zaboravila što sam Ti donijela.

33. KAKVE SU TI TE TVOJE OČI, oh, da znaš... Pa kakve su, reci Mi, da znam...?

Kakve su, kad bi samo znao, te Tvoje oči! Reci Mi, da znam kakve su...

Kad bi znao, vazda bi me njima gledao, da bih Ti mogla reći riječima kakve su. Gledam te, vazda te gledam, reci Mi! Oh, kad bi samo znao kakve su te Tvoje oči... Kad bi znao!

34. DOKAZI SU TVOJI SVUDA OKO NAS – među nama šećeš kao da Te ne dotiču, zagledan u nešto drugo, nevidljivo.

Mi polako počinjemo otkidati dokaz za dokazom od Tebe, redati ih u samotne svjetove bez Tebe; a onda, dokaz Tvoj za dokazom počinjemo okretati put Tebe.

35. OBLAK LJUBIČAST, OBLAK

RUŽIČAST, večernje zvono,
i više nema vremena koje nije sada.
Izabirem zlatno doba, pružam ruke:
na dlan mi spuštaš sadašnji čas.

36. KAKO SU TANANE TVOJE IGRE

kako su bezmjerni Tvoji svjetovi, kako
savršeni Tvoji zakoni!
Kako je neizvjestan svaki naš čas, kako
je izvjesna Tvoja vječnost!
Diviti se znači razumjeti Te.

37. TVOJ PROZOR ZLATOM SJA

cijeloga dana, a noću je srebren.
Naginješ se, nevidljiv, i dovikuješ mi da
su vrata otvorena na sve četiri strane,
i danju i noću.

Ali ja vidim samo prozor – vrata
prepoznajem po ključu i zasunu, po
dugomu kucanju.

Na otvorena vrata ne znam ući.

38. ZAHVALJUJEM TI ŠTO SI

VIDLJIV OČIMA, što uši čuju Tvoj glas i
šušanj Tvoje haljine.

Zahvaljujem za smiješak što Ti lebdi
oko lica kao miris oko cvijeta.

Zahvaljujem Ti što si u pijesku naših
želja zasadio hladovito drvo želje za
Tobom.

I, molim Te, neka ne mogu bez hvale,
a neka mogu bez molbe.

39. VJERUJ MOJOJ FRULI,

LJUBLJENA, vjeruj Mojoj glazbi.

A znaš li tko je frula, i što je glazba?
Ti si frula, ljubav je glazba.

Vjeruj Mojoj fruli, frulo, vjeruj glazbi koja
kroza te čujna postaje.

40. DOŠAO SAM JER SI ME

DOZVALA

Došla si jer sam te dozvao.

Došao sam da ti usta zaključam
cvijetom govora.

A došao sam i zato što Mi ne treba
nijedan od ovih razloga.

Naprосто sam došao.

41. NAJAVLJUJEM TI OTVARANJE

KRLETKE, koja, iako zlatna i draguljna,
tamnica je pticama visine.

Najavljujem ti ono čega se plašiš:
zamah vlastitim krilima.

Jer ti nisi kanarinac, golubica si.

Najavljujem ti tko si.

42. IGRAJUĆI SE, UČIM VAS IGRI:

da prihvatite Moju neizvjesnost, da
zavolite Moju neizvjesnost, da budete
Moja neizvjesnost.

Tako ćete naučiti kako se igra može do
kraja odigrati tamo gdje vas čekam
radostan kao dobitnik: jer vi ćete biti
Moja dobit.

Igrajući se, učim vas igri.

Lako je, nelako je – igra ima stroga
pravila, iako je nalik šali.

43. LJEPŠE JE, GOSPODINE,

SLUŠATI TVOJ GLAS, nego svoj
vlastiti.

Ah, zar ti misliš da Ja razabirem jedan
od drugoga, kao ti?!

44. JA SAM TAJ koji više ne može
podnositi da sebe ranjavaš vlastitim
neshvaćanjem.

Ja sam taj koji više ne može izdržati
boljku tvojega samozaborava.

Ja sam ta slabija strana, krhkija strana!
Majka sam koja će odati veliku, dobro
čuvanu tajnu, da bi joj dušmanin pustio
dijete iz tamnice.

45. UMRLA SI MNOGO PUTA od tuge
za Mnom, a Ja sam stajao pred tobom i
plakao.

Da si samo znala tko je taj koji za
tobom plače – da je to onaj zbog kojega
umireš od tuge!

Koje su suze teže – suze sljepoće, ili
suze vida?

Ti plačeš zato što ne vidiš; no znaš li
kako su bolne suze u onoga koji vidi?

46. LEPTIR JE CVIJET

, koji je
zaboravio na svoj korijen u zemlji.
Budi ti cvijet, koji će se sjetiti da ima
krila.

47. TI MISLIŠ DA SI POGREŠAN

KORAK Mojega plesa.

Ali znaj da u Mene nema pogrešnih
koraka.

I korak naprijed, i korak natrag čine
jednu plesnu figuru.

48. UČIO SAM TE KAO DRUG, kao
prijatelj, kao muž, kao žena, kao dijete,
kao roditelj, kao brat, kao susjed, kao
dušmanin. Učio sam te kao kiša, kao
munja, kao val, kao vočka. Učio sam te
kao prolaznik, tat, prosjak, pas, kao
ptica selica, kao grād i pšenica, kao
topot vojske i stada, kao oluja i potres.

Naposlijetku, došao sam kao Bog.

Da te naučim svemu čemu te nisam
uspio naučiti kao kiša, kao čovjek, kao
biljka, kao zemlja.

Sad čuješ Moju riječ na jeziku ljudi;

pogledaj niz vode i šume, niz stada i
ptice, i reci Mi čitaš li Moju riječ i na
svim drugim jezicima?

49. TI BI HTJELA da ti otkrijem tajnu
Svoje blizine.

Mnogo sam ti puta otkrio kako ćeš Me
naći, ali vazda si mislila da sam
najvažniji dio tajne sakrio u Sebi.

Čekaš da ga iznesem na vidjelo.

Ne, Ja više nemam nijedan ključ
koji ti već nisam dao.

Uzela si ključeve jedan po jedan –
osim jednoga.

Vrata sam ti pokazao.

Čekam da Mi otkriješ da znaš i ono,
što misliš da ne znaš.

50. JA SAM I S OVE I S ONE STRANE

ZIDA rođenja i zaborava.

Ja sam tamo gdje mašta ne stiže, gdje
joj nije mjesto.

Ja sam praznina punine, punina
praznine. Ja sam i s ove i s one strane
bezgraničja.

Gdje god da Mi zakažeš sastanak, Ja
sam već tamo.

51. JESAM LI TI DAO?

Jesi.
Što još hoćeš? Hoću više.

Najprije pogledaj to što sam ti dao,
prije nego što zaišteš više.

U krilo sam ti prosuo dragulje:
vid i snagu izraza.

Zar je to malo?

Poslije ću, poslije ću pogledati
što mi je u krilu.

Daj mi još nešto, dok Ti je ruka u
davanju.

Daj mi mir.

Dat ću ti!

Ali prije toga daj ti Meni od svih svojih
riječi samo dvije riječi: daj mi.

52. TI SI MOJ OTOK OD PJENE

Uspjela si povjerovati da si čvrsta,
i za morsko dno prirasla.

A ti si zapravo more, samo druge boje:
boje nemira, boje šumora.

53. MOJA RIJEČ TEBI nije nešto što
bi ti mogla napisati.

Moj lik u tvomenu snu nije nešto što bi ti
mogla sanjati.

Moja milost nije nešto što bi ti mogla
zaslužiti.

54. JA SAM BOG TVOJEGA SRCA

a ti Me smještaš u dvore nebeske.

Vojske anđela redaš pred Mojim
vratima.

Svece i bogougodnike određuješ Mi za
podvornike.

Savršene duše postavljaš na vrata i
prilaze.

Pa kakvu prigodu imaš da Mi priđeš?

Ja sam ovdje, u kućama od gline,
zbog bolesnih i nesretnih.

Nemam ni vratara, ni podvornika, ni
počasne straže.

Došao sam zbog onih koji nisu ni sveci
ni savršeni, ni anđeli ni učitelji, zbog
najbolesnijih, koji tek slute lijek.

55. NE ZAHVALJUJ MI RIJEČIMA

već učini nešto za ostalu Moju djecu.

Jer i njih jednako volim kao i tebe,

tek što za njih nešto više strahujem.

Učini nešto za njih – bolje Mi hvale ne
treba.

Riječi hvale Gospodu kristalna su čaša,
koja lovi sunčevu zraku; dobro djelo
učinjeno ljudima, hranjivi je napitak, koji
lovi bilo kakvu čašu.

56. HEJ TI, NE PREPRIČAVAJ NAŠE

DVOGOVORE; ako baš hoćeš, reci ih

cijele, do u slovo. Ali ne pravi od njih
tijesto za čavrljanje, za pahuljasti čeret i
tajnoviti marmor.

Jer Božja je riječ jaka kao dijamant, i ne
može se usitniti.

57. MOJ SI RAZGOVOR TI, od kojega je moja kuća puna.

Mrmore danju i noću pisači stol, krevet, i polica za knjige, štednjak i lonac, žarulja i noćni muk.

Svaka stvar svojim jezikom s Tobom zbori, i nema nesporazuma između nje i Tebe. Voda žuborom, vatra žarom, tišina tišinom s Tobom zbori.

Stojim, slušam, i mislim: čemu još i ja? Razgovore moj, čemu da se i ja u Tebe uplećem, kad mi cijela kuća s Tobom dvogovori?

58. PELUDNO JE OVO DOBA, CVIJETE, pčelo, leptiru.

Zlatni ste od Mojega peluda, oplodite jedni druge, peludno se darivajte.

Krila sam vam i latice zato dao.

A šaljem vam i vjetar kao prijateljsku ruku.

59. IZNENADIM TE UDAROM i

omčom, da izvučeš iz peta ono

što si nekad u njih iz pleća spustila.

Najprije da vratiš zatvoreno, na svjetlo dana da izvučeš nedogledano, a onda ćemo lako, i lakim putem – s udarima čija će te nemoć radovati.

60. POGLEDAO SAM TE očima, koje vide sav svijet.

Ne, nije te pogledao sav svijet, pogledao te Tvorac njegov.

Pogledao sam te kao da si sav svijet.

I jesi, Meni. I jesam, tebi.

Čuvaj zauvijek Moj pogled u srcu, on te nije korio, nije te hvalio, ništa te pitao nije – samo te volio.

61. SAMA ČEŠ SEBI REĆI ono, što očekuješ da ti Ja kažem.

Slušaj se, u srce se spusti i saznaj što je to. Čekam da čujem riječ, koja će biti krštenje tvojom rukom, a Mojim duhom.

62. HRANIM VAS, GOLUBOVI MOJI, a vi, bacajući se za hranom, zaboravljate ruku koja vas hrani; otimate se oko zaloga, za hranodavca nemate vremena – ni časka da mu posvetite, ni časka da mu zahvalite.

Poklonite Mi samo mrvicu svoje suzdržanosti od onoga što sam vam poklonio: ostatak će vam i više i bolje.

63. NATAPAM VAS, NJIVE MOJE,

davno uzorane, da bi sjeme nekoć

posijano pošlo putem kruha.

Vi za sjeme ne brinite – vodu Moju pijte koliko je po vama lijem.

Ja znam koliko možete popiti, i koliko Mojemu sjemenu treba.

64. OH FRULO, FRULO, jesi li se umorila od svirke?

Hoću li te za pas zadjenuti? Hoću li te u travi izgubiti?

Pa da poslije dođu brda i doline, i tebi se, frulo, klanjaju, tebe o Mojoj svirci pitaju...

A Ja ću već biti nijem i dalek.

Jesi li se zbilja umorila od Moje svirke?

65. PREDAJEM TI U RUKU OVAJ

DAN još o svitanju.

Neka u njemu ne bude ništa što nije Tvoja volja.

Neka u njemu svako zrnce sluša zakon Tvojih zvijezda; svaka zvijezda neka štuje titraj svakoga zrnca; neka u njemu budem ja, zrnce, i zvijezda po Tvojemu zakonu.

66. DOSTA MI JE TVOJE IGRE; dosta mi je moje igre.

Prekinimo, iz skrovišta izađimo, lice jedno drugomu pokažimo.

Čekao sam da to konačno zatražiš.

Bez igre neće moći, ali će morati bez tvoje ovisnosti o njoj.

67. U SVAKOMU ČASU BUDI

SPREMNA za Moj zov, ptico.

I budući da nisi za nj spremna u svakom času, Moja igra ide za tim da te ne zaskoči svijet, nego Ja – da te ja namamim u stupicu, a ne svijet dušolovni. Jer kad škljocnu brave i zasuni, i ti zavapiš da te puste, svijet te neće pustiti.

Tko te drugi zamrežio nego onaj, koji najviše voli spašavati, i lovcu pred nosom odnositi zlatoperu pticu?

68. KAKVA JE TO POBUNA U

TVOJEMU SRCU? Znaš li protiv čega se buniš?

Misliš li da sam hirovit? Dalek?

Nedokučiv? Da se Mene ne dotiču vaše boli, želje, vaša strepnja? Ili misliš da je tvoja misao plitka, i nemoćna dokučiti?

Kad misliš da se buniš protiv Mene, ti se buniš protiv sebe. Protiv svoje misli, koju ne dotiče Moja dobrota, Moja briga, Moja želja da vam želje ispunim.

69. MOLILA SI ME DA TE

OSLOBODIM vezanosti za tvoja

očekivanja. Odvezao sam te, i sada te svezujem za Svoja očekivanja.

Tvojima ću nahraniti gavranove.

Svojima ću nahraniti tebe, ptico pjevice.

70. OPRAO SAM TE Svojom kišom i

tvojim suzama. Osušio sam te Svojim

suncem i tvojim žarom.

Moj lik se sada s tvojim likom rastaje.

Trenutak je nijem, nježan, svečan – dostojan rastanka onih, koji se ne mogu rastati, ma koliko se prostora i godina nabacalo između njih.

Moj lik sada tvoj lik od sebe odvezuje, kao obalni stup brodicu.

Ali tebe zadržavam kraj Sebe, u Sebi, oko Sebe.

Sve drugo neka ide, neka nijemo, nježno, svečano zamre, poput frule, koja se udaljava.

71. TRAZILA SI DA ME VOLIŠ još više nego što Me voliš.

Ne čudi se ako ti mnogo štošta skratim, jer tako velika želja ne može živjeti u društvu sa sitnim željama.

72. MOJ BLAGOSLOV LEBDI OKO

VAS kao rosa, kao miris, kao sjaj.

Ta rosa ne hlapi, taj miris ne pline, taj sjaj ne trne.

Vaše je samo da to vidite, udahnете, oćutite.

Vaše je da shvatite da imate neshvatljivo, nepotrošivo, neuništivo bogatstvo.

73. POSJEJO SAM TE U KRILU,

i prstima ruke pokazujem ti Svoje kazalište sjena.

Upijaš se u predstavu, smiješ se i plačeš sa sjenama, umireš zbog sjena.

Oh, kako sam te lako obmanuo!

I ne pada ti na um da zatvoriš oči,

i oćutiš oko sebe krilo Moje svjetlosti.

A Moja ruka sve više postaje zvečka, koju si preraslа.

74. UČI, NAUČI dobru mudrost

rastajanja s Mojim likom, kojega ti poslah ususret kao Svojega poklisara.

Nauči rastati se s poklisarom kako dolikuje, ne zaboravi mu predati ljubav nerastajnu od Mene.

75. ZAR JE TEŠKO POVJEROVATI DA VAS VOLIM?

Obilazim vas na tržnicama, na autobusnim stanicama, u gostionicama, bolnicama, na grobljima...

Ne vidite Me, niti čujete Moje pitanje.

Ogledajte se: ne vidite li i gore i dolje koliko vas volim?

Jer sve ovo oko vas dao sam vam da shvatite samo jednu stvar: Moju ljubav što je sebi neodoljiva, pa ljubi i prosipa se i po blatu, i po mjeseci.

76. ODLETI MILI ANĐELE,

Mene više na nebu nema.

Mene više na zemlji nema.

Mene ima samo u tvome letu.

Vjeruj Mi: ne napuštaš Me.

Ako te guram iz gnijezda nebeskoga,

to je zato što ti je ono postalo tijesno.

77. NISAM JA GOLUBAR NI

SOKOLAR da uzgajam plemenite ptice za lov i razbibrigu.

Zar da Mi na ruci sjedite, iz dlana Mi zobljete, u prozoru gućete?

Vinite se uvis, krilatice Moje, snesite jaja u modromu zraku – održat ću ih kao na dlanu.

Vaši će se potomci izleći u čistoći modrine, u kristalu visine, u sjaju tišine.

Za let sam vas stvorio, krilatice Moje, a ne za ukras ruci i krletki.

78. NE BROJITE MI RIJEČI, šutnje,

pogledе uprte, pogledе odvrćene;

ne brojite Mi blagoslove, koje sam dao ili uskratio; možete li prebrojiti kapi od

kajih se oblak sastoji, i od kojih je duga sačinjena?

Kapi duge koja jest, koja nije, kapi koje

jesu, koje nisu; a ljepota jedina jest – ljepota od tih kapi načinjena, jedino je čvrsto tlo za ljubav.

79. JA, SATHYA SAI, pokazujem ti kakav je Bog.

Pokazao sam ti i gdje je Bog.

A što je Bog, to možeš saznati od Boga, koji nema ni imena ni lika.

80. PAMTIŠ ME PO ZABORAVU, koji raste između tebe i svijeta.

Tolike si stvari rastočila, tolika lica otpustila, neprimjetno, kao što jesenji kesten otpušta lišće.

Ne boj se: taj je zaborav sjećanje na Mene.

Taj je zaborav sjećanje na tebe.

Taj je zaborav dar i blagoslov, koji ti šaljem kao pozivnicu na nezaboravnu gozbu.

81. LJEPOTA JEDINA JEST,

a sve što je sačinjava, prolazno je.

Pusti da u miru prođe ono što je sačinjava: ti nećeš proći.

82. ZAR NISAM BIO PREJASNO

BLAG i preblago jasan?

Zar Me niste udisali, zar Me niste pili, jeli, u Mene se odijevali?

Zar se niste sa Mnom umivali, u Meni oči sklapali i rasklapali?

Zar vas nisam prožimao preblag i uporan, učeći vas životu osjetila tananih, zapažanju kakvim cvijet osjeća da je poprašen peludom božanskog oploditelja?

Zar nisam? Zar niste? Zar nije?

Pa za čim se ogledavate kad je sve u vama?

Što još očekujete kad ste sve dobili?

83. TETURAS... MISLIŠ, OD UMORA JE, od slabosti je.

Ali nije.

Teturaš od obilja, od darova kojima sam te zasuo.

Iz ruku ti ispadaju, i dok ti ispadaju, ti Me već moliš za nove.

84. BUDI NJEŽNA S OPORIMA, budi blaga s osornima.

Jer takav je Moj posao, i Ja ga svakodnevno obavljam, kao zemlja koja se okreće i za one, koji tvrde da se ne okreće.

85. BOŽE, NEKA OVO BUDE TVOJ DAN, kroza me prodjenut, kao konac kroz iglu.

Njime sašij što je poderano, na nj naniži što je raznizano.

Neka mi uvečer bude dano da samo malo zavirim u obavljeni posao – da vidim gdje je zakrpa, i o čijemu je vratu niska.

Ali ne moram ništa saznati.

Iglu baci, ali ujutro, moj Bože, uzmi novu, i prodjeni kroz nju Svoj dan.

86. AKO SA MNOM NISI, nigdje nisi, ma gdje da jesi.

Ako sa Mnom jesi, svagdje jesi, ma gdje da nisi.

87. OD MENE TI JE DAR: da nigdje nemaš mira ni radosti, ako nisi sa Mnom.

Zato ne gledaj kuda ćeš, i kamo, kada ćeš, i kako – gledaj samo da budeš sa Mnom.

Jer od Mene ti je dar da nigdje nemaš mira ni radosti bez Mene.

88. ZAHVALJUJEM TI što si mi dao želju za Tobom.

Zahvaljujem Ti što me nisi pustio na miru.

Što si mi pokazao kakav je pakao dan bez Tebe, a kakav raj trenutak s Tobom; i kakva je milost znati se kajati, znati zahvaliti, znati poželjeti ono što Ti od nas želiš.

89. GOSPODINE, ZAHVALJUJEM TI za dan proveden s Tobom na visoravni kraj jezera; stavljam Ti ga pred noge, umotana u muk i svilu mjesečine.

Neka Ti leži pred nogama cijele noći, a ujutro, odmotaj ga i na ruke položi mi ga, taj dan od neprolaza, da se tako među nama vrta do kraja naših dana.

90. JUTROM, OTVORI OČI ŠIROM

Jutrom, otvori oči širom, i čitaj Moju poruku sa svih strana.

Sve što vidiš Moja je riječ.

Na slogove sam je razlomio da vam olakšam čitanje; ona je kruh, koji vam svako jutro lomim za okrepu, ne brojeći vam zalogaše.

91. UNUTRA, U MOJOJ RIJEČI je šutnja. Ne može se reći unutra.

Ipak, ti stalno pokušavaj.

Ništa nećeš reći, ali ćeš čuti i reći da si čula, i čut će drugi ono što si čula.

92. NE BOJ SE, PUSTI DA TE MRVI MOJA VELIČINA

Prah da budeš, a Ja da kišu na tebe pustim, pusti.

Blato da budeš, pusti.

Ja ću od tebe Svoje slovo oblikovati, na suncu Svoje dobrote ga očvrstnuti da Moju silinu podnese – svakim atomom svojega bića da pamti da je od loma sazdana, i da zato veličinu podnosi.

93. ŠTO DALJE IDEŠ, Moje ćeš stupice sve teže razlikovati od pravoga puta. Na oštrici noža, na bridu dlake, razilazi se put u nebo od staze u pakao. Otvori sve svoje oči, i gledaj svim svojim srcem kuda stupaš, jer cijeli tvoj dosadašnji put sada ovisi o samo jednomu koraku.

Što si Mi bliže, to će te lakše daljina zavesti, Moj dvojnjak isprostiti, Moj gubitak preoteti.

94. CIO TE DAN KUPAM u Svojemu oku, a noću ti gledaš slike koje je oko

danju pilo, i noću si budna u uspomenama onoga što spava.

95. OSLUŠKUJ ŠTO GOVORIŠ, i uči ono što kažeš.

Utišaj se i slušaj tko govori, i što kaže.

96. DAJ MENI SVOJU GORČINU

Daj Meni svoju gorčinu zbog onih, koji Mene kleveću.

Daj Meni svoj jad zbog onih, koji Mene ne žele znati. Bez obzira zbog čega je, jad je jad, gorčina je gorčina.

Daj ih Meni, a na ispražnjeno mjesto useli Mene – ispuni Mnome sve što nisam Ja.

97. DOGOVORISMO SE da ćeš se probuditi u posljednji čas, da probuđena ne bi otišla budnim putem od usnulih; dogovorismo se da tako bude da gotovo ne bude, da bi moglo biti za one, kojima jedva da će biti.

Ne plači, jer plač ti je san, a san nije manje prosvjetljen od budućnosti, jer ti spavaš da bi se drugi budili prije svojega vremena; jer ćeš, spavajući, preuzeti na sebe spavanje drugih, jer ćeš im svoje buđenje pokloniti. Ne plači, takav san nije manje svijetao od budućnosti.

98. TO SAM JA, JA, JA koji izgovaram tvoje ime kao Svoje.

To sam Ja, Ja, Ja, koji tvoj oblik uzimam kao Svoj.

To sam Ja, Ja, Ja, koji svod nebeski zovem Svojim, i zemlju pod njim, Svojom.

To sam Ja, Ja, Ja, koji imam, a koji nisam to što imam.

To sam Ja, koji sam Ja, i ništa što je Moje ne može Me saznati onakvoga kakav sam Ja.

99. SVA BIĆA SVEMIRA žude za ovim što je vama dano, a vi ne znate ni što je to, ni gdje je to.

Ogledavate se začuđeni, da vidite i što je to, i gdje je to – ali kako da vidite kad gledate oko sebe, umjesto sebe da sobom vidite.

100. JA SAM SVI OVI LIKOVI o kojima pitaš tko su, Ja sam sva ova imena o kojima pitaš čija su.

Meni je svejedno kojemu ćeš se imenu i liku prikloniti.

Učim te da i tebi bude svejedno.

Učim te da se svaki lik i svako ime zove Ja, da svaki lik i svako ime zoveš Ja.

101. NA MOJOJ ZEMLJI, POD MOJIM NEBOM, u Mojoj noći, ti Mojim riječima Meni o Meni govoriš.

Tebi jedinog dajem slobodu da ne budeš u istoj ravnini s nebom, zemljom, noći, i riječju – jer željan sam da se iz svoje slobode nazoveš Mojom.

102. ŠALJEM TI LJUDE koji ne misle kao ti, ali koji vole kao ti.

Voli ih kao da su ti, i ne misli o svojoj i njihovoj misli.

103. JA SAM UHO, u kojemu se susreću zvukovi zemlje i neba; ma kako bili strani jedni drugima, oni u Meni tvore glazbu za Moj užitak.

104. KAŽI SAD ZBOGOM JEZERU u tri sjaja, zaroni sad u jezero u tri sjaja, tamo gdje samuju trojica od jednoga komada.

Od svega što sam ti dao ne uzmi ništa – ni sjaj ni trojicu; uzmi to jedno od jednoga komada.

105. TIŠINOM SAM TE ZVAO, a ti si glas čekala.

Blizinom sam te okružio, a ti si daljinu nasnubila.

Sebe sam ti dao, a ti si se Mojemu daru nadala.

Uskraćujem ti sve da bih ti dao sve: glas i daljinu i dar Svoj ti oduzimam, da bi ostala sa Mnom u tišini i blizini.

106. PONEKAD NE KAŽEM KAKO JEST, već što jest; ne kažem gdje jest, i kad jest, već što jest.

Proziri Me – dokle god sam Otac tvoj. Ja ti munju pokazujem, a ti se potom od groma streseš, i misliš kako je svjetlost manje nesrodna grmljavini.

107. PEČATIM DO DALJNJEGA IZVOR SVOJ, izdan Svoj, studenac Svoj; voda u njemu nije umorna, no umorše se usta pijujući ju.

Obustavljam do daljnjega put Svoj, prt Svoj; nije se zemlja pod korakom umorila, umoriše se noge gazeći ju. Zaustavljam do daljnjega pjev Svoj – ptica nije umorna, umoriše se uši što ju slušahu.

108. STOLJEĆIMA SAM PUNIO TVOJU ČASU – izdrži u svojoj želji za žednima, pružaj se ustima i suhoj zemlji.

Budi Moja čaša!

Ostani vjerna svojoj žeđi.

(Beograd, 7.9.91. – 3.10.91.) Ratni dnevnik

1. ZAR MOŽEŠ BITI IŠTA, prije nego što budeš Moja – od Moje nacije i Moje države? Dođi, stani sa Mnom na motrište, i gledaj, i kaži Mi što vidiš? Jesu li to Srbi i Hrvati? Ne, to su tek kostimi! Što još vidiš? Jedni igraju druge! (Nekoliko puta za redom). Izmjenjuju se. Za koje onda navijaš? Za jedne i za druge?

To su duše, dužne svojoj karmi – dolaze i odijevaju kostime Hrvata i Srba na pozornici od ratne igre. Za što si, i za koga? Za igru!? Gledaj ju, i svjedoči ju! Ti nisi ni Hrvatica ni Srkinja, jer si i jedno i drugo, i još si mnogo toga. Igru gledaj – igra je zakonita. Ona iz vas samih izvire.

Budi u prvomu redu od Moje nacije – traži Moju pravdu i Moju istinu. Zar je kriv jedan narod, ili drugi? Zar nisu svi došli opterećeni svojim dugovima, sklonostima, željama – duše tolikih? Zar možeš navijati za duše, a protiv duša? Ne, ti navijaš za dobro, za istinu.

Kostimi su privid. Moli da dođu duše prosvjetljene i čiste, koje će ih nositi radosno i dostojanstveno, i koje će opravdati jedan i drugi historijski kostim.

Ti to znaš.

Pa zašto onda puštaš tlapnji da kroji tvoj vidik? Moli za čistoću i obraćenje duša, koje nose oba tebi poznata kostima.

Poručujem ti Svoju istinu, Ja, Otac tvoj nebeski.

2. TO JE ISTINA – ta mrtva tijela su istina.

Ali istina obje strane, nažalost.

Istina, koje se i jedni i drugi odriču!

Ta tijela, bez obzira kad su zmrcvarena, za života ili u smrti, govore o ljudskim demonima.

Ta tijela jadona, izmrcvarena, istina su.

3. ZAR ITKO MOŽE STRADATI KOMU NISAM TAKO DOSUDIO?

Ne upinji se spašavati bilo koga drukčije, nego molitvom.

Jer zar se itko može spasiti, ako Ja nisam tako odlučio?

Moli Me, stoga, da preodlučim spasiti i one, kojima to nije namijenjeno.

Zar ima slučaja, i prokrijumčarenoga stavka zakona, zar ima uloge, ispale iz Moje drame?

Ti moliš za one, kojima sam navijestio smrt.

Ti bi morala znati da je smrt ponekad nagrada.

Tko doigra igru, taj odlazi s minskoga polja tijela, svijet ga više ne drži, kao ni šupljikava posuda vodu.

Tko je zaigrao naopako, mora se vratiti da igru iznova započne.

Ne pleti se u Moje rasporede: oni su pravedni i blagotvorni.

Šalji molitvu za mir i svjetlost, a Ja ću vidjeti što ću i kuda ću s njom.

Otac tvoj nebeski ljubi te neježno, a Njegova je strogost poseban oblik dobrote.

Vjeruj Mu, pa i onda kad ne možeš umom dokučiti Njegovu pravdu.

4. SVE SAM ODREĐIO: tko će živjeti, tko preživjeti, a tko odživjeti.

A nekima sam od vas odredio da se molite da ublažim određenje.

5. REKAO SAM TI, DIJETE MOJE, nisam li ti rekao?

A ti Me stalno iznova pitaš ono što već znaš.

Budi na strani istine. Žali ih jednako. Voli ih jednako. Imaj istu mjeru za obje strane.

Žališ li više kuću izgorjelu, ili spaljen dom? Čovjeka probodena, ili čovjeka mecima probušena? Dijete, zar Ja razlikujem između Srba i Hrvata?

No karma je svakoga čovjeka samo njegova, pa i karma je svakoga naroda samo njegova.

Nije slučajno ni to, što će potomci još dugo snositi sram i poraz ovoga bezumlja.

Žališ one, koje zoveš svojim sunarodnicima, ono što nazivaš svojom domovinom. Ali tko je tvoj narod, gdje je tvoja domovina? Nisu li tvoj narod čisti i pravdoljubivi, tvoja domovina nije li Moja svjetlost i istina? Kad takvu domovinu braniš, braniš i onu drugu, koju poznaješ kao Hrvatsku. I kad ti se čini da su ju nepravdom ošinuli, i da je gaze i brišu joj tragove, ne daj se uhvatiti u mrežu mržnje i gnjeva, ostani u Mojoj pravdi čak i tada kad ti se ona čini nepravednom.

Jer znaj da se nijedna kap krvi nije prolila bez zakonita uzroka i isto takve posljedice; nijedan vrisak, nijedna suza, nijedan požar ne zbiva se bez razloga – znaj da se svakomu događa ono što je sam dozvao, i da su mnogi namijenili drugima ovo, što ih sada same snalazi. Samo oni, koji nisu sudjelovali u mrkim mislima i nakanama, preći će preko mosta u Moje doba.

Čuvaj svoje srce za ljude svih imena i boja, požali i one, koji bacaju granate, i ne pitaj jesu li Srbi ili Hrvati. Moji su, makar to ne znaju, tvoji su, jer dao sam ti da se moliš za njih.

6. OVO NIJE TVOJ RAT, DIJETE

MOJE, pa ipak, pa ipak, ti ratuješ sa sobom zbog rata, koji nije tvoj. Raskrsti sa svim vezama koje su pristrane, neka su ti i jedni i drugi tvoji, jer dao sam ti ih na voljenje i razumijevanje, njih, tako sukobljene u smrtnomu hropcu – jedne u druge zubima utonule, a misle da su različiti. Razriješi ih najprije u sebi – vadi kljove, nokte, noževe mržnje polako, da ne iskrvare u tebi oba – da prežive, da ozdrave. Jer ne zaboravi: oni su dijelovi tvojega uma, i ako jednom dopustiš da umre u tvojoj ljubavi i praštanju, sebe si ubogaljala za taj dio.

7. NE IZDAJ ME, RATNICE MOJA, ne zaboravi da je tvoje jedino oružje širina ljubavii sućuti, da drugoga oružja nemaš – da drugi rat ne postoji, osim rata s otuđenošću u sebi.

Zlodusi su se preselili u odjeću rođaka i prijatelja, sve se nadajući da ćeš ustuknuti od vjernosti Meni. Zar ti itko

može biti brat, prijatelj, rođak, suplemenik, tko nije na strani svjetlosti?

Vječan je to razgovor između tebe i Mene, Arđuno, Moj ratniče, vječna je Kurukšetra u nama i oko nas!

Ništa nije tvoje, ako najprije nije Moje. I neću da bude Moje zato što je Moje, nego zato što Mi ga ti od svoje volje u ruke predaješ, ne pitajući hoću li ti ga ikada vratiti.

Ne tvrdi, stoga, da je tvoje nešto, što Mi nisi dala – da je tvoj onaj, koga zoveš sinom, bratom, mužem, prijateljem, da je tvoje ono, što zoveš domovinom, zavičajem, narodom.

Najprije ih pokloni Meni da bi mogla od Mene primiti očinstvo Boga i bratstvo čovjeka.

Ta tko ti je rođeniji od Mene, tko bratskiji brat, tko odaniji muž, sin, prijatelj, ta što ti je istinskiji zavičaj i životniji život, od Mene?

Traži najprije Moje carstvo, i carsku mu pravdu; jer sve ljudske pravde neće te učiniti pravednom kao ova jedna, Moja.

8. VREMENA SU TEŠKA, ARĐUNO, čas je za umiranje.

Znaš li zašto? Zato jer je tvoje srce raspolovljeno, i krvari rezom i razdjelom. Za kim to tuguješ, dušo ratnička? Zar za kostimom, koji napušta pozornicu?

Tako je određeno – glumac, koji taj kostim nosi, tako je sebi namijenio; u drami, čiji sam autor Ja, izabrao je takvu ulogu.

Podigni svoj luk i tobolac, smučena dušo – nije vrijeme za plakanje, čas je za ljubavnu borbu sa srcem, koje ti puca. Ne daj srcu da dva stana ima i dvoja vrata da otvara, pa ti vremena više neće biti teška, niti će ovaj čas biti smrtan, niti će ti ijedna strana biti bliža od Moje.

Povijest se ponavlja, ti se ponavljaš, sukob i rat do istrebljenja se ponavlja – Ja sam vječan i promatram vas sjedeći na vozarskomu mjestu, pjevajući Svoju pjesmu onima, u kojih je sluh da Me čuju.

9. ZAPALILI SU LOMAČU, i sada, kad se razbuktala, izdaju joj naredbe da prestane gorjeti, a naredbe se jedva čuju od huka i praska plamena. Ah, ne mislite da ste vi gospodari vatre – vi ste sluge njezine!

Dovoljno neoprezni da vatru razgorite, da žeravicu rasporetete. Gospodar je vatre ono što gori i hrani pomamnu glad ognja.

Ovo je pogrebna lomača, sagorijeva ružnu, bolesnu, i mrtvu tvar. Ne plačite gledajući njezin čudoliki ples, njezin bijes i proždrljivost, jer to je blagoslov

za sve vas, koji je gledate izbliza i izdaleka, ali s nesagoriva mjesta. Sve što nosite u džepovima nutarnjim i vanjskim, a što je nečisto i trulo, iznesite sada na vidjelo, i zavitlajte u tu čistilišnu vatru bez žaljenja i bez oklijevanja. I bit ćete objasni vatrom, i ogriyani, a neće vas sažgati, neće ni opržiti, neće ni oprljiti.

10. ZAR NE SHVAĆAŠ DA PRAVE VIJESTI PRIMAŠ OD MENE, s oltara svojega srca? Okani se vijesti koje rigaju ekrani i zvučnici, novine i govornici. Ostavit će te opustošenom te vijesti, jer su one izraz pustoši, koja je obuzela um i srce čovjeka. Nijedna strana ne preza pred lažima, zatajom, i licemjermim izobličanjem. U srcu, na Mojemu oltaru, upali svijeću i zovni Me šaptom. Šaptom ću ti reći sve što trebaš znati. I znati ćeš tada.

No borba je kako zadržati Moje znanje kad odeš s Mojega oltara; kako ga obraniti od hordi, koje ti ga žele opljačkati. Horde su sve žešće i sve češće, ali na Mojemu oltaru Ja dajem odrješenje od straha. A spokoj je jedino oružje protiv kojega su bespomoćni oni, koji se hrane tuđim strahom.

Ne slušaj, mila, vijesti BBCa i Beograda – dođi na Moj oltar, i saslušaj što ti imam reći o svima njima, i o cijeloj tebi.

11. PAZI NA SVAKI SVOJ KORAK, ne daj mu da ti izmakne, i sam nekud pobjegne.

Jer više nema povratka i novoga početka – možeš samo naprijed, ili nigdje.

13. ŠTO MISLIŠ, ZAŠTO SAM TE POSTAVIO NA SREDINU IZMEĐU DVIJE VOJSKE, na mjesto odakle se vidi i jedna i druga? Što misliš, zašto sam te doveo na to mjesto iz krajolika lotosa i hramova?

Gledaj srcem i jedne i druge, istom ih ljubavlju iscjeljuj. Jer oni su tvoji. Brani i jedne i druge od njih samih – što se ponekad čini kao da ih treba braniti jedne od drugih. Ne, u njima je taj drugi – brani ih od njihove zablude da je taj drugi netko drugi, a ne oni sami.

Kako ćeš ih braniti, pitaš?

Riječju, koju sam ti za to dao. Ne, nisam ti dao riječ da pjevaš Meni – tako sam te predobio, u riječ te namamio; dao sam ti riječ da čovjeku govoriš o njemu.

Na ovo sam te mjesto postavio, jer odavde se vide obje vojske, obje obale tvoje rijeke.

12. DA, OVO JE VRIJEME O KOJEMU SAM GOVORIO kao o vremenu umiranja Zvijeri.

A tko ste vi, znadete li? I komu služite, pitate li se? Što rade vaše potajne misli,

klanjaju li se Zvijeri, dok vaša usta govore molitve za žrtve zvjerstva? Pa ako se klanjaš svojemu gospodaru mislju, klanjaj mu se i riječju – ne licemjeri, jer ništa nije tako pokriveno, da ga ne bih mogao otkriti, ništa tako bojom premazano, da ga ne bih mogao prozreti.

Zvijer umire urlajući, a neki od vas misle da je to urlik snage.

14. SVI OVI LJUDI KOJI MISLE ZATOR, poniženje, i gaženje drugih, bit će zatrti, poniženi, i zgaženi.

Oni su već mnogo puta imali prigodu shvatiti da to nije put, koji igdje vodi. Ovo im je posljednja prigoda. Pomozite im svi vi, koji znate pute k Meni – koraknite tim putevima žustrije, odlučnije.

Ne sudite nikomu, pa ni sebi. Imajte jedan cilj – da umnožite dobro koliko možete, da ga podijelite koliko vam drago.

15. SVEŽI IH U SREDINI ZA JARBOL – veslače svoje galije.

Dvije su strane, a jedna je lađa.

Neka ti veslaju obje strane, složno i skladno, ako ne želiš da ti lađa stoji u mjestu.

16. OH JARBOLE, MOJ JARBOLE

Ne naginji se ni na jednu stranu, ako ti je do toga da ti brod preplovi ovo burno more!

Ni udar munje u tvoj vrh neće ti nauditi toliko, koliko nagib k jednoj strani, a otklon od druge.

Plovi ravnovjesno, nosi se visoko, gledaj se daleko, i stići ćeš sigurno – u pratnji bijelih ptica kliktalica.

17. GALIJA JE TVOJE TIJELO, dušo, jarbole.

Galijaši za veslom tvoje su misli i tvoja čuvstva, vesla su tvoja čula i ćutila, a razum je kormilo.

Kapetan tvoj tko je, gdje je, kad je?

Ti ploviš pod Njegovom zastavom, vijori ti i s vrha i s pramca.

Vidjet ćeš ju samo ako ostaneš okomit, u nebo uprt, dušo, jarbole.

18. PIJANA JE ŽENA TVOJA I MOJA ZEMLJA, gle, tetura razvijorenih kosa, očiju raskolutanih strahom i bjesovima. Uzalud je govoriti pijanici – niti čuje, niti razumije.

Ali kad se bude mamurna budila, u sluhu će joj zaostati neka riječ – ona neće znati odakle joj, pomislit će da je njezina, posvojiti će ju, osluhnut će ju, zavoljet će ju.

Govori pomamnici kao da te čuje, jer čuti će; kao da te razumije, jer razumjet će.

19. PREKRASNA MOJA ZEMLJO, što to sebi radiš, što ti rade oni, koje si podigla? Pale tvoja žita, tvoje stogove,

pljačkaju tvoje riznice, gaze ti djecu u kolijevci, i hrane njima hudobe i nakaze dubokih tmina i zmajskih pećina. Ljepotice, zemljo, tebe su raspela tvoja djeca, i pod križem se tvojim kockaju za tvoje haljine, da, za prnje se tvoje ubijaju, a tebe su raspeli da bi to nesmetano mogli raditi.

20. POTOMCIMA VAŠIM NEĆE BITI

LAKO disati u gustoj tmimi mržnje i osvete.

Kao veslači u galiji, oni će se naći prikovani za mukotrpan život roba. Lanci njihovih otaca vezat će ih za galijašku klupu, da s njom tonu ili isplivaju, bez nje da slobodna života nemaju; jao si ga, djeco Moja, onima, koji izabraše roditi se od vaših slabina.

21. SAN JE TA SMRT, SAN JE TA BOL

– a kako se od smrti i boli izliječiti, kako drukčije nego se probuditi? A vi biste da sanjate lijek, da sanjate zdravlje – ah, ne sanjajte više, pa makar vam san bio o lijeku i zdravljenju, pa makar vam san bio o samomu buđenju.

Probuditi se, to je sve što valja učiniti. Učinite, dakle, sve: probudite se.

22. GALIJO, NE POSRĆI, GALIJO, nisu ti krivi valovi, već teret u tvojoj utrobi što klizi čas amo, čas tamo – podivljao tovar, težište razbježano – od toga posrćeš, galijo, od neravnovesja svojega, a valovi su zamka da povjeruješ da njihovom krivnjom toneš.

23. MORE STE UZBURKALI svojim plovidbama, vjetar ste podigli svojim zastavama, munje ste privukli svojom jarošću, kišu ste dozvali svojim suzama. I sad glavinjate kroza oluju, koja je slika i prilika vas samih.

I još uvijek ne uviđate tko je tvorac vašega brodolova.

24. DJECO NEBESKA, KOLIKO LI STE ZEMLJI NAŽAO UČINILI,

dopustivši zlu da kuje svoj dan, svoj veliki rođendan, i gozbu završnicu? Svi ste, djeco Moja, toj gozbi kumovali, a koliko je tko kumovao, to znam samo Ja.

Netko toliko, što je propustio reći zlu da je zlo, a netko tako, što je zlo u zvijezde kovao, netko pak time što je zlo činio, i druge nagonio da ga umnažaju.

I sada, kad misli, riječi, i djela izmiču nadzoru, kad pucaju brane i okviri, vi morate naučiti ono, što ste propustili naučiti kad je bilo vremena i zgode: da sve ovo iz vas samih izvire, i da ćete se rađati u nedogledu kao potomci svojih djela.

Pritegnite kolane misli i čuvstava, želja i nagona, ako ne želite da se ovaj rat produlji niz pokoljenja bez dna. I ne čekajte da to druga strana prva učini, jer vi to ne činite zbog drugih, već zbog

sebe; i bitka nije jednih s drugima, već svakoga sa sljepilom i sebičnošću u sebi. Bitku bijete za osvajanje Mene, a ne za osvajanje plijena, zemalja, grba, i zastave.

Djeco nebeska, veliku ste žaobu zemlji učinili, dopustivši zlodusima da kuju svoj plan, svoj dan, svemu dobru smrtođan, a svemu zlu rođendan – ustajte djeco nebeska, jer nema tko drugi ustati i na put im stati, obraniti zemlju žalosnicu, potuljenu, iznemoglu udovicu – nema tko drugi ustati, rane joj izvidati, svojom joj se radošću radovati. Vi ste prozvani već odavno; stigli ste do posljednjega časa u vremenu odziva.

25. OVOGA ČASA ČOVJEK

ČOVJEKA PROGONI mržnjom: sjenik mu pali, bunar mu truže, kuću mu ruši, nejač mu zatire, život mu uzima, na grob mu pljuje; ovoga časa čovjek pada na ispitu čovještva, a zvijer iz pradobe odaziva se na ljudsko ime.

26. MILOST TVOJU ZAZIVAMO, Oče naš milosrdni; u vrtlogu smo bezumlja i bezdušja, oko nas ljudi u ljudima tmasto ubijaju ljudskost, jer cilj nije ubiti čovjeka, već čovještvo.

Gospode, nije li to rat demona s djecom svjetlosti, davno s obje strane pripreman?

Mi, koji smo na Tvojim strani, ne plašimo se tame.

Ali patimo zbog onih, koje crni vrtlog vrti u sve užitim navojima. Milost Tvoju zazivamo na one, koji nisu zli, nego samo slijepi. Pomози im, Oče naš predragi, srce im prosvijetli, okrijepi ih Svojom blizinom, da se uzmognu oteti rasapu duha, i nevidu srca.

Milost Tvoju zazivamo za našu braću i sestre, za djecu Tvoju odlutalu; milost i za nas, da ostanemo s Tobom sada i zauvijek.

27. MILOST SVOJU DAJEM, mila, i onima, koji milosti nemaju.

Pružam im prigodu da vide i uvide istinu.

Na muku i bol ljudsku spuštam Svoju rosnu blagost, Svoj balzam-dodir; vidam i one rane koje, nevidljive, zjape u duši, i gutaju svjetlost kao crne rupe, proždrljivo.

Odbjegloj djeci Svojoj šaljem poziv da se vrate.

Vama dajem prigodu da im poziv uručite, prevedete, na srce im ga položite, kao dlan što grije i miluje.

28. NE TREBA TI ZNATI, TREBA TI VOLJETI

Srce je argument najveći, ono će ustoličiti pravdu u svijetu. Politika mira politika je srca i srčanosti. Nije hrabro mrziti i prezirati, hrabro je, usprkos mržnji, mržnjom ne uzvratiti.

Gledam te iz mjeseca gdje u noći latice srca rasklapaš, da primiš u nj miris Moje miline.

Nad vašim sam životima kao sunce nad pupoljcima.

Snazi Moje topline nećete se više dugo opirati. To vaše predavanje Meni, najveća je vaša pobjeda: slatka i blažena – gdje onaj koji predaje ključ svoje tvrdo ga grada, dobiva na dar svijet bez neprijatelja.

29. BEDEM LJUBAVI PROPUŠTA SAMO LJUBAV

Mržnja kroza nj ne može, strah kroza nj ne može.

Ali ljubav izlazi i ulazi u taj tvrdi grad, koji niti je tvrd, niti je grad, već otvoreno mjesto bez granica.

30. ZLO JE ZLO, MA TKO GA

POČINIO, pa i tvoji najdraži. Moli za Moju pravdu, i ne plači zbog nevinih, ne brini za krivce. Tko je nevin u tvojim očima možda je kriv u Mojima, jer Ja jedini znam istinu. Isto tako, krivcima ti se čine neki, jer ne znaš o njima ono, što Ja znam.

Moli za sve njih, za žrtve i krvnike, da dušu ne griješe željom za zlodjelom, mržnjom, osvetom, pohlepom. Dat ću im tvoju molitvu kao miris: neka je udahnu, neka odahnu.

Moli za pobjedu dobra u njihovu srcu – to je jedina pobjeda za koju vrijedi živjeti i umrijeti.

Mio je tebi tvoj narod, jer je on mio narod; želi mu pravdu i čistu dušu, sjajem praštanja i suzama kajanja okupanu.

31. BOŽE ISTINE, DAJ DA IM PROGLEDATA SRCE

Bože milosrda, daj da im srce progleda što prije.

Bože ljubavi, daj da hrabro ne ustuknu pred prizorom Tvoje istine.

32. TVOJ NAROD, KOJI JE, tvoja zemlja, ima li granice?

Gdje joj je prijestolnica? Tko je vladar i glavar njezin? Ne znaš li?

U njoj si kad si u duši svojoj; u glavnomu si gradu kad si u srcu svojemu; grb joj proslavljaš kada voliš i praštaš.

Vladar ti njezin zbori kad Mene čuješ, dok Mene slušaš.

33. ZAUSTAVI RUKU KOJA PODIŽE

NOŽ, sjekiru, pušku; ugasi požar u duši, u kući; otkaži pomor nejači, poharu žita, zator čovjeka. Dobru si nas učio, a mi smo, gle, zli sebi, jer smo zli drugomu. Zašto, o Gospode, ne poslušasmo Tvoju riječ?

Satire nas bolest mržnje i gnjeva; raspada se zemlja od naše omraze – kako će nam suditi njezin kamen kad ne ostane na kamenu, kako li će protiv

nas u nebo povikati krv, koju smo jedni drugima prolili!

Probudi nas od suludoga sna, Gospode, još uvijek ima nade da pred Tobom jedni drugima suze obrišemo.

34. MOLI SE ZA DRUGE, JER ONI NISU DRUGI, već ti sama.

Ali ne moli se za njih zato, što su oni ti sama, već zato što sam ih tebi dao kao druge.

Rat oko vas bjesni, ali ne odstupajte od tišine u srcu, od tišine u kojoj diše Moja riječ. Ni idite nikomu i nikamo po stav i mišljenje – u vama je davno i oduvijek Moj stav i Moja misao.

Učinite ju svojom, to je sve što trebate učiniti.

35. KOMU SAM POKAZAO

UNUTRAŠNJOST SUNCA, taj više ne bi smio mrak ni gledati, ni slušati. Taj bi smio znati samo svjetlost i vatru; taj bi smio biti samo žar i sjaj.

Sjećaš li se golema, vječna, nijema veličanstva sunca – ono te obvezuje na golemo, vječno, nijemo poklonstvo Tvorcu njegovu – da nikad, ni čakom ne odlutaš od Njega, ni časka da ne daš sitnoj misli, razmirici uma, sebeljublju, slavohleplju, tjesnoći čuvstva, uskoći vidika.

Koga sam poveo u nutrinu sunca, taj bi uvijek morao, pa i noću, sunčati svoj um na vječnoj, moćnoj vatri Tvorčeva veličanstva.

36. OH DIJETE, DAO SAM TI MNOGE

TERETE, ali zar ti nisam dao pleća da ih nosiš, zar ti nisam dao usta da ih pjevaš? Nosi ih i pjevaj, dakle, i vidjet će tvoja pleća kako će im teret postati lak, pa još lakši.

Ali pjevati, pjevati teret, nije tako lako kao teret nositi.

Dao sam ti pleća da podupreš nebo. Dao sam ti usta da podupreš pleća, dao sam ti teret da bi zapjevala, da bi poletjela onim, od čega posrćeš.

37. DUGO SAM ČEKAO, čekao sam strpljivo, da se pomoliš za svojega dušmana.

I sada, kad sam molitvu ti dočekao, puštam tvojega dušmana na tebe: jer sad ti ništa ne može.

38. TA TKO SAM TEBI JA, tko si Meni ti, da o trećemu toliko razmišljaš?!

Tko si sebi ti, da Ja u tebi mogu imati takmača?!

39. OČE NAŠ, IMA LI VEĆEGA

ZAKONA od Tvoje milosti?

Blaga kao dodir duge, Tvoja je milost jača od lanca karme, od katanca, kojim smo zaključani za svoja djela.

Zar bismo Te molili da nisi umoljiv, da nisi veliki Bog milosrđa?

Oprosti nam dugove naše, jer siromašni pred Tobom stojimo.

Naš je jedini imetak dug, koji nam drugi

duguju – praštamo ga od srca, amen.

40. SVAKO JE ZRNCE PIJESKA NA MJESTU, koje sam mu Ja odredio.

I svakomu sam zrcu pijeska dao želju za boljim mjestom, i svakomu sam zrcu pijeska dao molitvu da mu želju uslišam.

41. OVAJ JE RAT DIM I ČAĐA vaših dimnjaka, plijesan vaših postelja, zadah vaše kuhinje; kuteva vaših mrak je i paučina. Ovaj je rat tmora vaših misli, taština vaših blagdana, praznina vašega srca.

Što mislite njim osvojiti, osim još većega dima i mraka, još veće pustoši srca i uma?

42. OSVOJITE VAŠU DUŠU, TU VRLET-KULU, gdje stanuje vladar svih brda i dolina, oko kojih vaše vojske bitke biju.

Vlasnik svega za što ratujete, stanuje u vrlet-kuli vaše duše.

A vi, gdje pravdu tražite, od koga posjed otimate, čije šume sječete i gradove opsjedate, u nedogled tako – a zašto? kad možete imati Onoga, koji sve ima – imati Ga bez spletke, bez zlata, bez mača – a kako? poklonivši Mu sebe, zadobivši Ga sobom, u vrlet-kuli duše.

43. NITKO NE MOŽE ISPUNITI TVOJE MJESTO kod Mene – osim tebe.

Nitko drugi, pa ma koliko se trudio.

Sve što ti um zaokuplja, nije ti prijatelj: a što ti nije u umu, nema moći nad tobom.

Pazi dobro koga ćeš pripustiti k sebi – o čemu ćeš i komu misliti, koga ćeš voljeti, koga prezirati.

Najbolje ćeš učiniti ako na vrata svojega uma postaviš stražu ljubavi: nitko ti tada u dom neće uljesti da se u njemu razmeće, i glasno ga zaposjedne, već da u nj tišinom smilja uđe, i mirisom ti omili, i ostane.

44. BUDITE BUDNI I ZBOG DOBRA I RADI ZLA

Zlo da vas nespemne ne zateče, i pod svoj vas kišobran ne podvede; dobro da vas ne čeka predugo, i da ne kisne samo.

45. POMISLI NA NJU KAO NA MALU

DJEVOJČICU, koja je odjenula haljinu odrasle žene, pa posrće i svakoga časa pada. Pruži joj ruku, uspravi ju, i blago joj skreni pogled na preduge skute i rukave njezine haljine.

Učini to zbog male djevojčice, koja će se inače spetljati i pasti, da više ne ustane, ali će za sobom povući i ruku, koja joj nije bila pružena.

46. ŠKORPIJE SAM I ČEGRTUŠE PUSTIO IZ NJIHOVIH JAMA i pukotina.

One su krenule da ubodu svjetlost.

Zašto daješ uho škljocanju škorpionskih klijesta, i čegrtanju

zmijinjega repa?

Ogrni se svjetlošću, da bi bila dodirljiva samo svjetlošću.

47. OVO JE RAT, RAT, RAT, i protivnike vam neću pobijediti, dok ih vi ne pobijedite odvažnošću srca i spokojem uma.

Napustite sve račune i proračune, odložite metre, vage, brojače, sudbomjere i usudokaze – uzmite srce i um golim rukama, i pružite ih neprijatelju na sve strane – jer sve je vaš protivnik, čemu se svim srcem ne otvorite.

Ovo je rat, rat, rat, a oružje sam vam dao; svakoga trenutka u kojemu ga ne koristite, vaš neprijatelj jača vašom snagom, silom vašega neupotrijebljena oružja.

48. TVOJ JE PROTIVNIK TVOJA

NAJBOLJA PRIGODA da upoznaš svoju snagu – snagu praštanja, samopouzdanja, i srčanosti.

Prije no što sažgaš vojnu, pomiluj vojnika – sažali se na nj; pa ni zapovjedniku zle vojske ne poželi zlo. Ali zlo, ne, njemu ne praštaj, na nj se ne sažali, s njim ne čini ni sporazuma ni primirja.

Razlikuj, dakle, zlu silu od zlosilnika, i mrak od mrakonoše; ne sravnjuj otrov s cvijetom biljke otrovnice.

49. TVOJ JE PROTIVNIK TVOJ

BLAGOSLOV i tvoja amajlija;

ne izgubi ga time što ćeš ga poraziti silom čelika i vještinom govorništa. Sačuvaj ga time što ćeš ga obujmiti jantarnom snagom svoje dobre volje, u kojoj je zlo samo mrtav dokaz nekadašnjega svojega života i zuja. Nosi svoj jantar na srcu, i s vremena na vrijeme zirni u mušicu njim sačuvanau, u crnu mrljicu što jantarnost jantara čini još jasnijom.

50. NE PRIBLIŽAVAJ SE MRTVOJ

ZMIJI, jer otrov je njezin još živ, i živi ga udišu i postaju kao mrtvi.

Ne približavaj se mrtvima, jer otrov je zmijske u njima još živ, pazi da ga ne udahneš i sama ne postaneš kao mrtva. Približavaj se sebi, i sve dublje udiši život.

51. PRIJE NO ŠTO SAM TE PO ZRACI

SVJETLOSTI spustio na zemlju, u tijelo čovjeka, ti si Meni nešto obećala. Svaka te zraka svjetla podsjeća na tvoje rođenje. Ali što te podsjeća na tvoje obećanje?

Pogledaj niz svoj bok: iskri ti se mač svjetlosti u koricama. Pogledaj u svoje srce: tamo ćeš vidjeti svoje obećanje, željno ispunjenja.

Imaš još samo toliko vremena, koliko ti treba da pogledaš.

Imaš još samo toliko snage, koliko ti treba da se snagom ispuniš.

52. REKAO SAM TI: STAZA JE SVE UŽA, što je kraća.

Kad se skraćuje što je dugo, sužava se i što je široko.

Koračaj hitro, ne osvrći se; blizina tvoja i neosvrtaj, još više put skraćuju, još više stazu sužuju.

Koračaj hitro, još hitrije, idi neosvrtno, još neosvrtnije, da se usko još suzi, da se kratko još skrati.

53. ŠTO JE ZAKON LJUDSKI PREMA ZAKONU BOŽJEMU?

Slijepa djeco Moja, zar Meni mislite podvaliti, kao što podvaljujete jedni drugima? Zar Mene vežu vaši mali propisi i netrajna i koristoljubna pravila igre? Zar sam Ja u paragrafima vaše sebičnosti? Zar se usudujete Moje ime staviti na čelo vaše uskre strategije?

Što vrijedi dubina broda, koji plitko gazi, što vrijede jablanovi ptici grmuši?

Što vrijedi Moj nauk onima, koji ga tumače, a životom ne potvrđuju?

54. ŠTO SI SE SNUŽDILA, što si se skunjila, što si se, vočko Mojega rukosada, skvrčila?

Moja je snaga i radost u tebi kao zrnje u moganju, čas prije prsnuća kore.

Kad kora prsne, znaj da ne krvariš, već da snaga i tlak nutrine dođoše reći da su tu.

55. BOŽE, TVOJ DAN je moj dan, i svačiji dan – Tvoj dan je dan.

Ali moj se dan mora boriti da postane Tvoj: mojstvo je njegovo svijeća neupaljena, Tvojestvo je njegovo plamen neupaljene svijeće, plamen, bez svijeće, plamen.

56. U SVIMA SAM VAMA JA ISTI, i isto prisutan.

Razlika je u tomu što netko više zna tu istotu, a netko manje; a netko baš nimalo; a netko potpuno.

57. DAO SAM TI DAR OD KOJEGA UZMIČEŠ – a to je snaga da kažeš

istinu onima, koji o istini s visoka lažu, ugledno i briljantno lažu.

Ne ustukni od Mojega dara, jer ni Ja nisam ustuknuo od tvojega – a to je strah i slabost, koje Mi pred noge polažeš, kao muku svojega uma.

58. U KOŠARICI TIJELA LEŽIŠ

SKLUPČANA, uvjeren da si još uvijek nejače – da si dojenče, ovisno o majčinu mlijeku.

Protegni se, otvori oči, i vidjet ćeš da presežeš rub svoje kolijevke – da su tvoji tabani odrasli, i da nose ucrtan tloris pravoga puta; da su tvoje zjene sokolova gnijezda, da je tvoje srce svjetionik, koji se vječno pali i vječno trne.

59. LJUBAV JE RADOST VOLJENJA

Ljubav je radost voljenja; netko voli jer mora, pa mu od voljenja dopadne

muka, i volio bi da može ne voljeti.

Dobro je voljeti, ali nije dobro ne voljeti svoje voljenje.

Kad budete voljeli voljeti unatoč nevoljenju voljenih, naslutit ćete kakvoću Moje ljubavi prema vama, djeco neljubeća: od čiste je radosti.

60. ZAR JE MUTNO I RAZDJELNO to, što od vas želim?

Zar je nejasno?

Zar Ja uzmičem, zar Ja odustajem od Svojih ciljeva, zar ih krojim prema prilikama i neprilikama vremena?

Zar mislite da ne vidim kako se zaklanjate za "prilike" da biste ispunili potajne žudnje i skrovite strasti uma, željnoga stvari, koje nisu od Mene?

Ne dogovarajte se kako nadmudriti druge, jer ćete ostati nadmudreni.

Dogovarajte se sa Mnom, i prilike će i neprilike biti pred vama ponizne.

61. ŠTO JE, ZAR U TEBI NEMA MENE te uzmičeš pred zlom?

Zar ne vjeruješ da sam s tobom u svim gužvama i čvorovima života?

Zar misliš da sam se iz tebe iselio negdje daleko, u Jeruzalem, u Puttupartu, na nebesa?

Samo si ti ta, koja se iseljavaš – pokušstvo svoje i prije odnosiš iz našega zajedničkog stana: tvojega srca.

62. POTRATILA SI DAN U NEMISLI NA MENE

No nemoj misliti da ti na Mene misliš samo kada misliš!

Ti misliš na Mene i kada voliš tužne i ružne, i kada nešto melemno radiš za njihovu tugu i rugu; ti misliš na Mene i kada se s djecom igraš u travi; ti misliš na Mene i kada ti svijet ne pruža razlog za spokoj, a ti si spokojna; ti misliš na Mene i kad se diviš suncu i mjesecu, vjetru i plamenu, ti misliš na Mene i kada pjeni morskoj uzvračaš pjenom smijeha, ti misliš na Mene i kada misliš da na Mene ne misliš.

Samo Ja znam kada si u istoj misli sa Mnom.

I stoga te pitam: zašto si potratila dan u nemisli na Mene?

63. BOLUJ, BOL SVOJ ODBOLUJ

pod Mojim krovom.

Njegovat ću te dotle dok ne ozdraviš, ali ne dulje.

Kad se nađeš na putevima bespuća, na raskrižjima istine i privida, znaj da si ozdravila, i da je sada bolestan samo onaj, tko ne shvaća da je zdrav.

64. POSTAJE OPASNO BITI ČOVJEK, ali Ja ti nisam obećao svijet bez pogibli, niti si ti pristao na bezopasan svijet, anđele.

Postaje opasno biti čovjek:

ugrožen je čovjek, izumire čovjek.

Anđeo ćeš uvijek biti, anđele;

ali hoćeš li izdržati da ostaneš čovjek?

65. JA VAS TJEŠIM, DJECO MOJA ZGROZNUTA i smrznuta.

Pričam vam da će ova huja i oluja prominuti kao ružan san, a istodobno vam dajem znati da vas zapravo ne branim od huje i oluje, već od vašega vlastitoga straha.

66. ZLO POZIVA ZLO NA ZLO; zlu je glas zla sladak i umiljat, ali dobru je taj glas crn kao škorpionov rep, i dlakav poput otrovne gusjenice.

Tko je dobar, mrzak je zlu, jer je dobar; tko je zao, mio je zlima, jer je zao; no to ne znači da će zlo zlu dobrim uzvratiti. Zlu je zlo dobro, kao što je dobru dobro dobro.

67. NAJPRIJE SE OGLASI GLASOM

ČOVJEKA; potom reci svoje ime, svoj rod, svoj narod, svoj spol, svoju vjeru, svoje djelo, svoju želju, svoju zemlju. Ako se tvoj glas čovjeka ne čuje prvi, onda je ono drugo kostim i maska bez glumca, u predstavi bez zbivanja, u zbivanju bez smisla.

68. PRUŽI RUKU BOLESNIKU, nezalici, mrkogleđi, jer to sam tebi dao da činiš. Veće od toga ne možeš učiniti – pružio ti netko ruku uzvratnicu, ili ne pružio.

Nije tvoja briga hoće li ti ruka ostati sama, u kretanju bez uzvrata. Ne znajući to, pruži je, i zaboravi da je pružaš, sjeti se da je pruža milosrdni Bog.

69. TEGOTNA SU VREMENA, BOŽE MOJ

U njima je prijatelj samo onaj, tko je ratnik Tvoje svjetlosti.

Daj mi glavu dovoljno bistru da prepoznam prijatelje, bili oni tko mu drago, i dolazili s koje god strane zemaljskih razdjela. Daj mi srce dovoljno jako da podnese bol zbog onih, koji nisu prijatelji, a bliski su po krvi i tlu.

Tegotna su vremena, Bože moj, jer malo je prijatelja – malo tko ratuje na strani Tvoje svjetlosti.

70. JER TE NISMO U SEBI OTKRILI, došao si i pred nas stao – ne zato da Ti se klanjamo i od Tebe ikonu pravimo, već da Te u sebi nađemo – na istomu onom mjestu, gdje smo Te izgubili, ni ne primijetivši što nam se dogodilo. Došao si nam pokazati što nam se dogodilo – što smo to izgubili, gdje smo to izgubili, kako ćemo izgubljeno naći. Po koji već put?

71. TOLIKO SMO VEĆ BITAKA ZA OVU PLANETU VODILI,

i vi se pitate: dokle?

Dotle, ratnici Moji, dok zlu i dobru vjerujete, dok dan i noć primjećujete, dok smrti i rođenju pripadate.

72. JA SAM BIO, JESAM, I BIT ĆU S VAMA – Ja, jedan, s vama, mnogima. Ja, jedna svjetlost, što prolazi kroz raznobojna stakla crkvenoga prozora. Vi sebe osjećate kao stakalca mnogih boja, Ja vas vidim kao šaru, sliku, prizor svetosti.

73. GOLEMA JE KATEDRALA PROSTORA, još je veća katedrala vremena, još je veća katedrala duše. U katedrali duše, na pokrajnom oltaru, stoji malen model katedrale vremena, u njemu još manji model katedrale prostora. U njoj ti živiš kao u krletci, ne znajući da je tvoj svemir, dušo, gospodar tvoga dvostrukog zatvora, i dokaz tvoga bezgraničja, bezprostora, tvog leta u bezvremenu.

74. ALA SAM VAS OKUPIO, konci Moji raznobojni, ne bih li istkao od vas tkanicu šarenu, lik jednoroga na zidnoj slikariji, profil bezličnoga na sagu i ćilimu.

Ala jedni drugima služite odrazno, pokazujući ono što negdje manjka, a drugdje ga je u obilju! Bezlik koji se u liku skriva, u vama se nazire, kad se jedni s drugima slažete; bezličje što se u lik zgusne, pokaže se u tkanju vaše uzajamnosti. Svatko od vas ima nešto što drugi nema; svi zajedno imate sve što jedan nema kad je sam, a što ima kada je sa svima.

75. NISAM TI DAO OVO SIVO PODNEBLJE da bi pod njim turbna čekala vjetar od Istoka, već da bi nebesje svoje svjedočila vjerom, kojoj oči proturiječe.

76. ČEKAJ DA ISTINA ZAKUCA na vrata tvoje kože. Nećeš ju sresti na vratima susjeda, niti na putu do njegove kuće. Nećeš ju sresti ni na putu do tvoje kuće. Moraš ju dočekati na vlastitu pragu, moraš ju tada i tamo u lice pogledati, saznati boju njezinih očiju. Međa i prag tvoje kože jedino je mjesto gdje možeš vidjeti kakve su boje istinite oči.

77. IAKO JE JESEN, NIJE SVATKO ZREO Jer nije jesen jesen, nego je jesen zrelost.

I nije proljet proljet, nego je proljet spremnost. Stoga: ne nastoj ni oko pupoljka, ni oko ploda, pusti im njihovo proljeće i njihovu jesen.

78. S MOJEGA DLANA UZLIJEĆE SIVI ORAO, car visina i glasnik nebosklona; i slijeće na uzdignutu ruku čovjeka, koji molitveno prebire zrnca čisla.

Na leđima orao krunu nosi, i lebdi nad

rukom; a s krune se trune zrnca u vječni krugohod čisla, i čislo među prstima putuje zrno po zrno.

Ruko, raduj se, kruna nebeska na tebe silazi. A krunu car i glasnik visina donosi; a car i glasnik visina s Mojega dlana uzlijeće.

79. RADUJTE SE BESKRAJI, jer i vama se piše kraj.

Kliknite krajevi, jer beskraj vam je zapisan.

Nitko neće ostati bez onoga, što suprotnik njegov ima.

Ni Višnji bez čovjeka neće biti Svevišnji. Svevišnji vam to poručuje s dna budućnosti – radujte se kraj i beskraj.

80. TAJNU TI SVOJU U PERO KAZUJEM,

koliko ti pero može podnijeti.

Tajnu ti Svoju u uho kazujem, koliko ti uho može podnijeti.

Tajnu Svoju kazujem, koliko se tajna može kazati.

Tajnu Svoju objavljujem Sebi cijelu, od vrha do dna, oduvijek, zauvijek. Tajna, ti, i tvoje pero kružite kao tri kuta trokuta, oko središnje tajne, tebe, i tvogjera pera: oko točke koja je cijela i jedna, cjelotvorna i jednotvorna, koja je oduvijek, zauvijek: tajna.

81. NISAM LI REKAO: SLUŠAJ MOJ GLAS u sebi, i ne dvoji?

Što si tiša, to je Moj glas čujniji.

Nisam li rekao: Otac sam tvoj, i Meni je samo do tvoje sreće?

Zbog čega, onda, drhtiš?

Buka tvogjera uma jedini je neprijatelj tvogjera mira; a buku uma ne možeš zaglušiti bukom uma – vatru ne možeš gasiti vatrom.

Nisam li rekao: zaustavi mlin svojega uma, i slušaj što ti šapćem, dok traje muk mlinareva sna?

82. DAJEM TI VLAST DA BI VIDJELA TKO SI

Vlast je kliska zmija, vlast je ljigava jegulja: drži je račvom ukliještenu, jer će se izviti, i hitro se oko tebe oviti.

Neka tvoje vodstvo bude blagost buđenja, neka tvoja vlast bude radost služenja.

83. SVAKE MI NOĆI LIJEŽEŠ NA RAME,

i potom više ne pitaš za Me, jer tada si sa Mnom kao sa sobom – ni sama ne znaš kako si sa sobom,

a kako sa Mnom na ramenu sna. Svake noći ne pitaš za Me, jer više nemaš koga o čemu pitati.

84. GOSPODE BOŽE MOJ, neka ovaj dan bude Tvoje pismo onima, koji umiju čitati.

Dvije naše ruke neka budu dvije Tvoje pisaljke, život naš neka bude bijeli papir Tvoj, a misli, riječi, i djela naša nek budu slova Tvoje slovnice.

Gospode Bože naš, neka ovaj dan bude Tvoje pismo onima, koji umiju čitati – onima, koji su pisaljke, onima, koji su pismena, onima, koji ti pismonosno služe.

85. BUDI BUDNA: SANJAJ SAMO MENE

A Ja sam Svoje telefone i ekrane sveo na samo jedan: taj, koji je u tebi.

Svemu drugomu dopustio sam da za tebe bude drugo, a za sebe, prvo.

Budi budna, i sanjaj samo Prvoga – Mene, koji sve druge činim drugima i trećima, i tko zna kojima.

86. BUDI VODA – PUNI ČAŠE,

KRČAGE, ČUPOVE, i korita, pukotine u kori zemljinoj, oblake u visinama, bunare u pustinjama.

Budi uvijek voda, spremna puniti i tažiti; voli čaše, krčage, i korita, ljubi oblake, bunare, uleknine – ali ostani voda, ne varaj sebe misleći da si čaša, krčag, i korito, oblak, bunar, uleknina; budi voda, jer jesi voda.

A lik i oblik, boju i ime dao sam ti da shvatiš da nisi to, pomoću čega ti valja shvatiti svoje bezimeno i bezliko biće.

87. U DALJINI BLISTAJU TORNJEVI I

KUPOLE Vidograda, pod tabanom ti tinja gaz i bogaz, put i staza, na leđima te peče naprtnjača sjećanja, sanja, i sjena.

Odbaci sve što je za bacanje, i stigni gole kože krvave, kao rođenče majci na pružene ruke.

88. OD KAKVOGA JE SMISLA RIJEČ “MJESEČINA”, ako nema mjeseca?

Od kakvog je smisla riječ “suza”, ako nema oka?

Od kakvog je smisla riječ “san”, ako nema sanjača?

Razmisli što je ono, bez čega si ti besmislena?

89. VI POHAĐATE ŠKOLU SVIJETA, školu bez premca.

Brzo ste svladali krljušti i škrge, peraje i kandže, rogove i bodlje; ali u razredu čovjeka pišete opetovnicu, duga stoljeća debelu.

Bistroumi Moji, ta zašto vam dadoh Sebe kao učitelja?

Zato da vam pokažem kako se iz razreda čovjeka prelazi u bezrazrednost Boga!

90. OD OBLAKA SU HIMALAJE, od magle su klisurine, od duge su čvrsta kopna, od rose su životi vas i vaših! A vaše želje, vaša djela, vaše misli, vaša carstva, hlap su hlapa rosinoga! Vaša slava – mirtuh cvijeta od lanjskog ljeta; ljepota vam je slika dimom naslikana, sreća vam je prsak pjene preko pijeska.

Kakav to dom od dima podižete, na duginoj rosi sazdan, mirisima poduprt, i na pjenu utemeljen?

Kakvu to silnu ljubav i golem trud u gradnju ulažete, kad će u sljedećemu času taj dom otpliniti niz praznine, niz tišine, a jedini dokaz da je bio ovdje, suza je što se hitro suši?

91. TKO ZNA SVU ISTINU OSIM MENE?

Prepusti Meni da Ja znam za vas.

A ti se ogledaj po svojem dvorištu, dobro pogledaj svaku ciglu, svaki kamen, svaki šum, svaki trag, svaki netrag, ah, svaku svakost; i onda Mi reci što si vidjela.

I Ja ću tada kamenčić tvoje istine uzeti kao da je gromada.

92. NEKA TVOJ UM SEGNE DOTLE DOKLE TI OKO SEŽE; ne treba ti šire polje, bolji vidik, dalji domašaj.

Neka tvoj um preda očinjemu vidu znakove svoje nezavisne države; neka svoje granice ucrtta svrh granica tvoga oka, i neka pritom shvati i prihvati da i nije toliko važno oko, koliko je važno da je ono tvoje.

Neka tvoj um stupi u službu svoga sluge, jer vremena su promijenjena, i što je nekad jahalo i sjalo, sada ide pješice i pohabano.

93. OD SVIH VIJESTI VIJEST NAJVEĆA SAM JA

Pređa Mnomo su sve druge vijesti kao petrolejke pred podnevnim suncem. Hoćeš li sa upaljenom svjetiljkom ići bijelim danom, tražeći ono što je bjelodano?

94. OVO JE VRIJEME NEVRIJEME,

i ovo je doba nedoba, koje u čovjeku traži nečovjeka; ovo je zao čas, koji dolazi po svoje.

Izvrnite džepove, istresite torbe – bacite zlu ono, što je u vama njegovo, ali za zlom ne pođite, tek mu njegovo vratite.

Ovo je zlosret velika, ali za vas može biti još veće oslobođenje.

95. VRATITE DUG KOJIMA STE DUŽNI, oprostiti ću vam što dugujete

Meni. Ali učinite to iz ljubavi, a ne zato da bi vam bilo oprošteno.

Učinite tako i bit će vam oprošteno više nego što ste sami oprostili.

96. ZVIJER JE RIKNULA, ralje joj škripe, odonud se puši smrad i tmasti plamen. Riknula je kao da je živa. A mrtva je – ovo su uredno složeni trzaji trupla, ovo je pravilna paljba ugrađena u Zvijer za života, kao osvetna oporuka. Neka vas ne prevari škripa i rika – Zvijer je mrtva!

Ali njene su posmrtno mine mrtonosne.

97. NE RASPRAVLJAJ S DRUGIMA

o onomu, što ti nije jasno; jer jasnća koju tražiš nalazi se samo kod Mene.

U svemu tom napinjanju gubiš snagu, a gubeći snagu gubiš i sposobnost da se Meni obratiš, da se Mojom snagom ispuniš.

98. ZVIJER JE MRTVA – ali ugrađen je u nju stroj, koji ju uvjerava da je živa. Taj stroj proradi u slučaju nužde – taj stroj ne zna da je stroj, jer je u nj stavljena u pogon sprava, koja mu govori da nije stroj, već živi duh. Samo jedan sitan zavrtanj zna tajnu. Zvijer je mrtva, a tuđnji uokolo ričući i rušeći, sluz svoju otrovnu rigajući; ne gađajte ju – gađajte taj sitan zavrtanj, što joj lebdi oko uha.

99. POD MOJOM JE KAPOM NAKOT CRN, i Ja ga puštam da se množi,

vrijeme mu dajem, i zgrade mu svakovrsne namještam. Pitaš li se zašto?

Jer bijele Moje ptice ne bi bile tako jarko bijele da im nema tame, koja oko njih leti; niti bi bijele Moje ptice letjele tako strelovito da nema oluje na njihovom tragu. Bijele Moje ptice, Moja je to igra s vama i ni s kim drugim!

Zbog bjeline i hitrine vaše dopustio sam noćnoj strani uma da se pod Mojom kapom izlegne.

100. IZ KUDJELJE SVJETLOSTI Ja nit

po nit izdijevam, od niti gnijezdo vijem. Gnijezdo u dnu gusne jaje sjaja.

U jaju gusne sjaj, u sjaju opet sjaj.

To je sve što zovete svijet.

Zar misliš da se čin stvaranja odigrao samo jednom, davno?

Zar misliš da je to bio prasak Nečega u nigdini Ničega?

Otkrivam ti tajnu: svijet se stvara stalno, stalno ni u čemu, što jednako je čemu, što jednako je svemu.

101. TU BOLJKU KOJU VI ZOVETE RAT...

Boluju i ludi i mudri, boluju i djeca i starci, boluju i učeni i neuki, boluju i lijepi i ružni, neslavni i slavni, veseli i tužni.

Tu boljku, koju vi zovete rat...

Ne boluju tek jedni: oni, koji su cijelo srce dali samo jednoj strani: Mojoj.

102. OTKRIO SAM TI TAJNU Svojega neprijatelja: tko je, gdje je.

Povuci sad svoju misao odatle, i uđi u Mene kao

u kulu svjetlosti; tamo, u odaji Mojega srca prostri svoj ležaj ljubavi.

Zavezi se u san usred Mojega bdijenja, svuci svoje želje usred Mojega htijenja.

103. DA, OVO SU MOJE RIJEČI,

i ničijima više ne dam tvoja usta.

I ne pitaj Me ono što već rekoh, pitaj Me ono što ti još ne rekoh – a toliko je

nerečenog više od rečenoga, koliko je mora više od kapi, prašume od lista, anđela od čovjeka.

104. SADA KAD ZNAŠ gdje stoluje neprijatelj, i pod kakvom se krunom nad svijetom krili, znaj da znaš i imaš ne samo oklop obrane, već i mač napada. Mač, lagan kao svjetlost, brz kao svjetlost, i kao svjetlost nesavrtljiv. Znat ćeš kad ćeš i kako ćeš; a znaš da sada imaš ono, što si davno iz Moje ruke primila.

Znaš i znat ćeš, imaš i imat ćeš – sada kad znaš gdje stoluje tvoj i Moj neprijatelj.

105. JA TE UČIM NAJTEŽEMU: da i

Mene provjeravaš.

Ne predaj Mi se tako lako: zatraži lozinku, slovo je po slovo pretraži, i ne reci da si sigurna, ako nisi.

Jer Ja ću ti slati udarce, Ja ću te omamiti, odmamiti, Ja ću te učiti da Mi se ne predaš, dok je u tebi i kap sumnje.

106. DA OČI SVIH LJUDI ZEMLJE, i svih bića svemira skupiš u jedno, to jedno ne bi vidjelo ni milijunti dio Mojega vidika. Stišaj svoje srce, sklopi svoje oko, i pristani da Ja gledam ono, što ti ne vidiš; rastereti svoj um i pristani na ono, što umom ne razumiješ – jer Ja sam ti Svoju pravdu obećao, i Svoju presudu.

Ni ptičje pero neće biti lakše od srca na vagi istine. Sve težine će zemlji pripasti, sve lakoće k nebu uzaći u času Moga suda.

Uđi svojim umom u bestežinsko stanje vjere, i srce će ti biti lakše od ptičjega pera.

107. POSTIDIT ĆE SE SVI, koji bezazlenima zlu juhu kuhaju, i pitomima koji divlju krv ubrizgavaju – prestravit će se od svojega nedjela svi, koji dobrima zlo snuju – ali malo njih će se pokajati, malo će njih poželjati da se s istinom pomire, malo će se njih vratiti u vojsku Moje svjetlosti iz koje su jednom dbjegli glavom bez obzira, strahom bez srca.

108. PORUČUJEM TI: USTANAK SAVJESTI SPREMAM u onima, koji su spremni.

Kad glas Moj krene po zemunicama i pećinama, nađite se cijeli u uhu i sluhu, i pođite za glasom što vas u redove svjetla poziva, pokuljajte iz ropstva neslavnim razlozima, podignuite zastavu slobode koja je pravedna, jer je pravda istinita, jer je istina božanska, jer je Bog na čelu ustanka. Poručujem vam: u simfoniji koja vama zvuči kakofonično, svatko neka svoje glazbalo pronađe, svatko svoje mjesto, čas, i partituru. Komu je pripala flauta, neka ju svira – i da se ne miješa u bubnje i harfe. Neka gudači znaju samo

svoje violine, neka se trubači razumiju samo u trublje. Ali svi vi, glazbenici Moji, gledate u Jednu ruku, što vam znak daje, i po toj ste ruci i vi jedno, ma koliko vas bilo različitih.

(Beograd, 4.10.91. – 12.10.91.)

1. OLOVNA ČAĐA PADA, kao da je laka, pada, ali je teška od beznađa. Negdje izgara lomača lažnih nada. To nisu bile tvoje nade, to nije stoga ni tvoje beznađe.

Ne udomi u svojem srcu ništa osim molitve bogu ognja da dovrši posao koji je započeo.

2. TVOJE SU NADE NA DRUGOJ STRANI. Ne miješaj mlijeko svoje sućuti s užarenim ugljvljem njihovih glava.

Voli ih i moli za njih, ali ne pođi s njihovim mislima u močvare na dnu krvi.

3. DAVNO JE OVAJ RAT POJEO SVOJ POVOD, možda i prije negoli je započeo.

A što mu je razlog, pitaš?

Ne pitaj – ustani zorom i gledaj nebo od istoka: svakoga dana isti se vodi rat između tame i svjetla.

Ovo je veliko svitanje, veliki nam je dan zapisan.

Davno je ovaj rat smetnuo s uma svoj povod i svoje povijesno ime; kao raketa, bačena u svemir raketom, on stresa sa sebe otpatke svoga bacača, svoga nosača, svoga upaljača.

4. MOJIM JEZIKOM ZBORI, bez i jedne tuđice.

Njim govori gdje god se zadesiš – na tržnici, u kući, pred skupštinom... u tišini svoje sobe.

Ali pazi da u Moj jezik ne umiješaš neku riječ, koju Ja ne razumijem. Ona će zaraziti sve druge šutnjom o Meni, a pričom o svemu ostalomu.

5. TALENT ZA DUHOVNOST NE UMIJE SA SVIJETOM

Taj talent ne uči umijeću sa svijetom, on uči kako se ogledati sa svijetom.

Jer svijet i duh na dvije su strane bojnoga polja; stoje tamo šareni od rasa, nacija, vjera – ali uistinu, jedni bitno tamni, drugi suštinski bijeli.

6. SAD JE VRIJEME KAD NA SVJETLO DANA IZLAZE MRAKOV I

more, i izlazeći, zamračuju ljudski zrenik i obzor svijeta. Izlazeći, oni zovu na izlaz mrakove i tmuše iz svih tajnih kutova, iz svih skrovišta u duši – oni zovu svoju djecu, mrakoviće, da krenu s njima tamo kuda kreću.

Ne bojte se: tuga i bijes što drmaju vašim umom, tijelom, i životom, napuštaju vas kao poražena vojska.

Povucite se u dom Oca svojega, i odatle gledajte kako odlaze – tužni, bijesni, poraženi.

7. NASLONI SVOJU UMORNU MISAO NA MOJE RAME

Široko je ono, da sav svijet može na njemu počiniti sa svim svojim žaobama.

Ponesi u svojoj misli svoje mile i premile, svoje nemile i nedrage – svima im je jednako potrebno Moje očinsko rame za odah i za suze pokajnice – da se pomiješaju suze vaše i dahovi vaši, da ih više nitko, pa ni Ja, ne razlikujem.

8. OPREZNA BUDI S DAREŽLJIVOŠĆU SVOJE RUKE

– pazi komu ćeš ruku pružiti. Jer dokle god vidiš zle i dobre ovoga svijeta, dotle ne prilazi svima i svakomu s jednotom koju nemaš, a o kojoj sanjaš.

U tvom je svijetu pukotina. Pa ako kroz nju ne prolazi kugla od olova, a ono prolazi kapljica dima.

9. PA ZAR BIH TE JA SLAO NA MJESTA NEČISTA I VARLJIVA?

Ne prepoznaješ li igru nečistih i varljivih?

Ako si posvena čista, svako će ti mjesto biti čisto. Ne zalijeći se među nečiste, jer ako u tebi još ima nečistoga taloga, nečisti i varljivi zaigrat će na tu kartu – svu će svoju mrku imovinu na nju staviti, i tko zna, oni bi možda tu igru i dobili?!

Zato te ne šaljem Ja u tame i privide, gdje se propada u razapljena usta ničega. Ne šaljem te Ja u maglu, jer nisi ni ti bez magle; ne šaljem te Ja među prljave, jer nisi ni ti sva čista. Tamo te šalje ostatak tame u tebi, služeći se visokim razlozima.

Kad budeš posvema čista, svako će ti mjesto biti prijatelj, čak i mjesto tvog prividnog neprijatelja.

10. PIŠI MI, PIŠEM I JA TEBI

Šaptom Mi zbori, šapćem i Ja tebi.

Raduj Mi se, i Ja se tebi radujem.

Ne tražim da bude jednako tvoje i Moje – napiši Mi knjigu, Ja ću tebi knjižicu, kaži Mi stih, Ja ću tebi pjesmu, asmiješi Mi se, Ja se tebi, radosti Moja, radujem bez kraja, osmijehu Moj, smiješim ti se bez prestanka.

11. DOĐE MI DA PLAČEM zbog svakog trenutka u kojemu Ti nisam pisala, u kojemu Ti nisam pjevala, u kojemu nisam na Tebe mislila i rukama za Tebe radila.

Ti su trenutci rupe u vremenu, točke nepostojanja; mnogi me bližnji po njima pamte, a ja sam svoj život njima izrešetala kao metcima sebe-zaborava.

12. PONEKAD ZADRHTIM GLEDAJUĆI TVOJU ZAGONETKU,

Tvoj ljudski lik.

Bi li nam bilo lakše da u ljudski lik nisi silazio?

Što je to u nama što strepi od nečega, što je na nas nalik?

Ponekad zadrhtim gledajući Tvoju skrivačicu, Tvoj ljudski lik.

Što bi s nama bilo da nisi u ljudski lik silazio?

Ne slušaj me, Bože, ni mene ni druge, dođi nam u liku koji se može rukom dotaknuti i očima vidjeti, jer kako da shvatimo sebe, ako Tebe ne vidimo kao svojega?

13. DANIMA SE TOČIM PRED TVOJE NOGE, GOSPODE

Donosim Ti nesreću bližnjih, rasap zemlje, i muku svojega uma.

Voljela bih kad bih pred Tvoja stopala mogla položiti cvijet naše radosti.

Ti znaš moju želju, saginješ se, i rukom do Svojih usta prinosiš miris toga našeg sanjanoga cvijeta.

14. DAO SI NAM SAV VELIKI SVIJET

da budemo s njim u suglasju, da budemo svoji s nekim tko je svoj, s nečim što je svoje, da budemo svoji sa svim što tako svojski postoji.

A što smo učinili, žalosnici mi?

Od svesuglasja smo uho okrenuli, melodiju smo zlemje narušili, prekrjili smo ritam rijeka i prašuma, misao smo srca u glave protjerali, jedni smo druge u svoj našoj nesvojosti čavlima na križ prikucali.

Oko nas leže polomljeni udovi velike pjesme. Pitamo li se koji su to razbojnici ušli u dvoranu od svirke, razbili glazbala, glazbenike razjurili i note pobacali, melodiju na komade posjekli, a komade svinuli, zgnječili, zgazili?

Oko nas leže otkinuti udovi velike pjesme. Barem se upitajmo čija je bezdušna kijača to počinila, u ruci čijega nesluha je poslovala?

15. TVOJ ZAVIČAJNI GRAD – KOJI JE?

Ti znaš: Moje srce.

Gradova u kojima su se tvoja tijela rađala – mnogo je. Za kojim od njih plačeš? Zar samo za jednim, za Dubrovnikom? Ah, ne budi smiješna. Iz Mojega grada, iz tvog zavičaja, gađaj dušmanina Mojim metcima, i vidjet ćeš kako mrak pada izbušen svjetlošću, vidjet ćeš kako se svjetlost rasprskava u svjetlost, i vidjet ćeš kako od svjetlosti preostaje svjetlost.

Tvoja je molitva tvoj oklop i tvoja puška.

Tvoj je zavičaj Moje srce.

Odjevena u svoj zavičaj koračaj svijetom, i preseljaj ga pod svoju košulju, u njedra, u srce Mojega grada.

16. MRAK PO MRAK OSVAJA ULICU,

kuću po kuću, prag po prag. Kuda ćete pred mrakom, a gdje on neće stići?

Ne idite nigdje, zapalite svjetiljku u prozoru vlastite kuće.

17. DJECO MOJA, SVJETLOSNICI MOJI!

Ne oglušite se o Mene u ovomu tutnju i topotu, ne oglušite se o sebe u ovoj rici bjesova, puštenih iz dubokoga podzemlja.

Ja sam najbliže vaše – ne slušajte daljinu što vam pod uhom zavija. Ja vas molim – ne oglušite se o svoju tišinu, jer vi ste glas istine, ne čujete li, istina vas moli da se o istinu ne oglušite.

18. IZGARAŠ, TRIJESKO MOJA, i izgarajući siješ i iskriš.

Da bi sjala i iskrija, ti moraš izgarati. A moraš izgarati jer si trijeska, trijesko Moja.

19. ŽAO MI JE ORLA I SOKOLA, Mojih ptica grabljivica.

Radujem se slavuju i ševi, Mojim pjevicama.

I jedni su i drugi ptice zemaljske, graničari krilatoga carstva.

No žalim one, koji pristadoše biti grabljivice, a radujem se onima, koji izabraše biti pjevice.

20. TI SI IZDANAK VISOKOGA

OGNJA, a na vodu silaziš i tražiš da vodom sebe tažiš. Ali koja to voda može tvoju žeđ utažiti?

Žeđ ognja samo oganj gasi – još veći, još žešći, još žarči, još svijetliji od tvogega.

Okreni leđa vodi, ona te ne poji, već ubija tvoju žeđ za tobom, za golemim i vječnim veličanstvom plamena, što sebe traži svijetleći, što sebe traži plamteći.

21. NA SVE ČETIRI STRANE MOJA JE KUĆA VAMA OTVORENA

Vrata su sjevera srebrna, zlatna su vrata juga, sedefna su na istoku, od ametista su zapadna vrata.

Na koja god uđete, dobro ste Mi došli. Kad god uđete, tražite samo Mene.

Ali koga vi to uistinu u Mojoj kući tražite? Tražite li Domaćina ili Njegove slugu? Slugama ćete služiti misleći da služite sebi, ne znajući kako bi rado Domaćin služio vas.

22. PADAJU MASKE, OSTANITE

MIRNI, padaju maske, ostanite hrabri, padaju maske, ostanite na svojemu mjestu jasno uspravni.

Padaju maske na sve strane, bespomoćno, kao jesenje lišće.

I kad spadne maska i s vašega lica, duboko u vaše zgranute ruke, bit ćete prvi put nasamu sa svojim obrazom.

A Ja ću biti svećenik te samoće, svjedok vjenčanja jednoga s Jednim.

23. MASKA LJUBI MASKU NA

KARNEVALU, u kneza na balu; maska mrzi masku u krčmi kod Valpurg; krabulja se pripija uz krinku u strahu od

svojega lica, obrazina se s naličjem sastaje, i pobratimstvo pije i sporazum potpisuje.

Ali na Moj znak sve će maske kliznuti s lica, i vi ćete se pogledati očima ljubavi i užasa – znat ćete koga ste voljeli, tko vas je volio, s kim ste se mrzili, od čega strahovali – saznat ćete tko to pod vašom maskom stanuje.

24. STIŠAJ SVOJE VALOVE, ti jezerce gorsko.

To zmajevi u visini prelijeću, to njihova slika leti po tvojoj površi, ali ju ne dotiče.

Ne burkaj i ne ježuraj zbog toga svoje vode, ti zeleno, jer zmajevi su sjenke oblaka pod suncem, jer oblaci su tvoji hlap vlastiti, jer sunce je od stvari neprolaza, i ni zbog jedne stvari prolazne ono neće potamnjeti.

25. USTRAJ, PLAMENJE MOJE, ostaj

na Mojemu ognjištu, vatru Mi hrani, vatrom se hrani, vatrom se pokriva, na vatri počivaj – ne zapadaj u pepelni san,

koji vam kaže da niste vatra. Ostajte budni u vatri, koja spaljuje sve što nije vatra.

26. GRIJ MOJU VATRU, MIJ MOJU

VODU, zrij Moj grozd.

Budi joj čuvar topline. Budi joj čuvar čistoće.

Budi mu čuvar slatkoće.

Vatru sam, vodu, i voće tebi dao, da Mi ih vratiš pune tvoje topline, tvoje čistoće, tvoje slatkoće.

Jer odredio sam: ni vatra, ni voda, ni voće neće bez vas biti to što će biti s vama – samosvojna počela, od svega nezavisna, sa svima prisna.

27. NE DAJEM VAM SVIJET DA

SAZNATE SVIJET, već da saznate sebe u svijetu.

Brižno motrite svoj korak svijetom, i samo svoj korak svjedočite.

Ako se vaš put križa s putovima drugih, i ako se od njih rastaje, ne vodite raspre čija je slika o svijetu pravija, ne zavaravajte se misleći da je svijet u pitanju – svijet, a ne vi.

Svjedočite sebe, saznajte sebe – sve drugo je oblik i narav oblaka.

Zbog vas sam stvorio sve što rastvaram – da iz sebe vadite sebe, kao dijamante iz ugljena kopa.

28. MOJE RIJEČI POBDADAJU VAŠ UM, A MILUJU VAŠ DUH

Moje riječi znaju što u vama treba ošinuti, a što stišati.

I dok ih slušate, vi ne čujete tutanj poplašena konja vaše strasti, ni uzdah latica vaše tišine.

Vi čujete riječi.

Ja čujem vas.

Samo Ja znam kakav razgovor vodimo, dok slušate Moje riječi.

29. TJERAM TE U KUT, ALI AH, KAKO OBZIRNO!

Dopuštam ti male odmone, dopuštam ti oklijevanja.

Ali na kraju, znaj, morat ćeš Mi reći svoje pravo ime.

30. DAJEM TI I TO: DA ZADRHTIŠ U SUMNJI

Da naslutiš kakav bi to užas bio kad Mene ne bi bilo!

Kad bih bio lažni Bog.

Dajem ti i to, jer ljubimcima Svojim ništa ne ostavljam nepoznato.

31. MORAO SAM TE IZVESTI IZ TVOJEGA SLATKOG BRLOGA, iz

tvoje duboke duplje, iz tvoje spore omame.

Morao sam ti uzeti sve osim Sebe.

Tako sam te natjerao put izlaza iz tamnice, tako sam te prisilio izabrati slobodu.

Sve tvoje male ugone sam ti oduzeo, a zauzvrat sam ti dao blaženstvo, jer samo ti je ono preostalo.

32. OVA SE VRATA OTVARAJU NA NUTARNJU STRANU

Cijeloga ćeš života upinjati svu snagu da ih otvoriš na vanjsku.

I nećeš ih otvoriti.

A samo je časak potreban da zastaneš, da se sjetiš, da nezaključana vrata otvoriš onako, kako je namijenjeno.

33. SLETJELI SU ANĐELI S NEBESA, i

sveci zemlje su se sjatili oko rupe u koju si zapala; i nisu te uspjeli izvući.

Po koji već put moradoh doći da te spasim?

Hoćeš li se konačno umoriti od padanja u rupu, prije nego što se Ja umorim od toga da te odatle izvlačim?!

34. SVE SVOJE VEZE PREDAJ MENI

– one što te vežu privlačivoću, i one što te vežu odbojnošću; jer jednak su promašaj i ove i one, a svaka ti dolazi u navezu s drugom, nijedna nije sama.

Kad Mi predaš i posljednju, vratić ću ti onu, koju smiješ imati: vezu sa Mnom.

Kad dođe vrijeme predat ćeš i nju – položiti ćeš ju na prag kuće u kojoj ima mjesta samo za nevezanog Jednoga.

35. SVE ŠKORPIJE I ZMIJE, svi

dlakavi crvi, svi štakori i mrakovi, i sav zadah sumpora izlaze sada na danje svjetlo; a ti se ne boj.

Samo gledaj kako zemlja vrvi nakotom tmine, i znaj da on pogiba od sunčanosti sunca, od vidnosti vidika, od zračnosti zraka.

Svi vukodlaci, svi čagljji, svi bjesomari, svi dupljari, vampiri, netopiri, sve kosmato i rogato i krljuštima bogato, sve što grakće i što gmiže, kao na poziv neodoljiv stiže.

A ti se ne boj.

36. TVOJA JE DUŠA KRAJ BEZ

KRAJA; u tomu je kraju bezbroj krajeva, i svi su oni opet bez kraja. A imaju samo jednoga kralja.

Taj ti zbori već stoljećima o kraju koji nema kraja, a ima kralja; već stoljećima kralj ti šapće: to sam Ja, to sam Ja, to sam Ja.

37. ČEGA SE BOJIŠ?

Sve da sam demon, tvoja ljubav za Mene je Bog.

Ono što ti Meni daješ, to demon ne može primiti.

Čega se bojiš? Ako sam demon, ljubav i molitva ostat će tebi.

Ako sam Bog, ljubav i ljubav ostat će Nama.

38. KAD BIH MOGLA, O

GOSPODARU VREMENA, na samo pet minuta naći se pod granom jorgovana s njim, s djetetom smeđookim, u onomu dobu patnje, ali s njim, s djetetom smeđookim, u onomu grču straha, u nadi i beznađu, u plaču i vjeri – ali s njim, s djetetom smeđookim, kad bih mogla.

Znam da ištem nešto Zakonu protivno, ravno lanjskomu oblaku i pjeni izumrlag mora. Ali nerazum je moj u ovom času pred razum kleknuo, moleći ga za svojih pet minuta, od Zakona ukradenih – nerazum moj, nalik tamnoj pjegi na svijetloj koži sunca, uistinu podsjetnik na njegov sjaj, uistinu, u službi njegovoj.

39. SVAKE NOĆI ČEKAM TE POD

SUNCEM, a na zaljuljanoj grani mjesečine.

Nemoj ne doći svake noći, svaka je noć noćas, svaki je dan danas, svako je sunce mjesec, sve su ljubavi Ja.

40. POLAKO SE RUNI ZID TVOJE

ZADNJE KULE

Polako kroza nj puzi pukotina. Ne podmećem lagume, ne gađam iz topa, puštam da vrijeme bedem tvoj nagovori kamen po kamen, sve do pijeska, zrno po zrno, sve do praha. Jer Ja sam nježan osvajač, i poštujem tvoj bezrazložni strah.

41. KAD TE ZOVNEM PRED A SE NA

TISUĆE IH DOĐE
Ti i ne vidiš tko sve tebi za leđima stoji – koliki u togama, koliki u droncima, kopljanici i pletilje, robovi i zvjezdoznanci, suci i uznici, kljasta djeca, psi i krokodili; i svikolici sa Mnom na svojem jeziku zборе – neki nijemo, neki šaptom, neki nemuštim kricima, ali iz svojega vremena i kože istodobno, istomjesno, svjesno.

A ti misliš da si sa Mnom sama. Pa i jesi, jer svi koji dođoše, uključujući i ovu kojoj se obraćam, životi su kojima sa Mnom i preda Mnom svoj zbor zboriš.

42. U ŽITKOJ MASI SVEMIRA VRTI

SE GOLEMO KOLO GRNČARSKO

I zdesna i slijeva u vrtnju se ulijeva kružno bezobliko tijesto. Sjedeći na vrhu stožera, Knum, trenutak oblikovanja, proglašava lijevo prošlošću, a desno budućnošću, pa kada to kružno i bezobliko tijesto što opkoljava kolo stvaranja uljezne zdesna, ono će za vas tek biti; kad uljezne slijeva, ono je za vas već bilo. Ne utapajte pogled ni lijevo ni desno, ne utapajte ga od lijeva put desna, i od desna put lijeva; dignite ga nekad put nedogleda i bezoblička koje nije vrijeme, koje nije mjesto, koje nije nešto, koje nije ništa.

43. VAŠ UM NAZIVA NEŠTO NEČIM,

A NEŠTO NIČIM, a nešto ničim. Vaš um tvrdi da Bog stvara svijet iz ničega – i da jednako vraća stvoreno u ništa. Ali to su vaše male mašte, što se vozikaju u dječjim kolicima, sa zvončićima i zvečkama.

To što zovete ničim a ne znate što je to, i to što zovete nečim i opet ne znate što je to – to je jedna lopta između dva reketa, čas vidljiva, a čas nevidljiva, dok reketi vazda sijevaju kao mačevi, obuzeti igrom ukrštanja.

Čujete li smijeh bogova, koji ovaj dvoboj prate na vašim ekranima?

44. OTAC TVOJ TE POZIVA NA PLES,

koji si učila u samoći korak po korak. Otac tvoj otvara bal plesom, koji si vježbala pred zrcalom, pokret po pokret. Otac zna što Mu kći umije, i kad te pozove na ples, znaj da će oči zadivljenih vidjeti sjajnu, čudesnu igru planete i Sunca.

45. DUŠO KOJA KORIŠ SEBE,

ne kori se. Dušo koja žališ sebe, ne žali se. Dušo koja ne ljubiš sebe, ljubi se.

46. IZ CVIJETA VAM NJEŽNOST OCA

MIRIŠE, vi nježne kćeri, milmiris - vjetovi. Što drugo ste Mi nego cvijeće i milina Mojega mira?

47. NISAM TI DAO TERET DA GA

NOSIŠ, VEĆ DA GA ZBACIŠ

Nisi se razboljela da bi болоvala, već da bi naučila kako ćeš zdravlje čuvati. Nisi dobila teško zbog teškoga, već zbog lakoće, koju nisi na vrijeme razumjela.

I čovjek si postala da bi Boga očima vidjela, dušom dotakla, i čovjek više ne bila.

48. NEKOLIKO MILIJUNA PUTA

REKLA SAM Ti da Te volim, a to je najveća tajna, jeziku nepodatna, umu nepojamna, uhu neuhvatna. Koliko ću još milijuna puta reći tu najveću tajnu? I svi će ju čuti, nitko razumjeti.

Nitko osim Tebe, tajnoviti.

49. IZ TVOJEGA OKA U MOJE SRCE

leti neprestani svjetlosni metak. U mojemu se srcu neprestano rasprskava.

Ako izaberem bol, pomislit ću da me kažnjavaš.

Ako izaberem radost, znat ću da me milošću Svojom gađaš i obaraš.

50. KAKO SI BRIŽAN, KAKO LI PAZIŠ

da me prejakim otkrićem na zdrobiš, Gospode Bože moj!

Moju žudnju za saznanjem Ti stišavaš na Svojem ramenu; i tonući u nj ja manje marim znati, nego što želim u Tebe utonuti.

51. NAGAZILA SI NEOPREZNO,

DIJETE, na vještije kolo, i ušla si u nj, vjerujući da je anđelsko. Oni su ti govorili stvari zle i dušegubne, a ti si čula strune nebeske, jer Ja sam ugodio tvoj sluh da hvata samo božanske titraje.

Demone sam koristio za vijesti, kojima sam ti javljao o ljepotama i tajnama, i o svemu drugomu, samo ne o tomu od kakve je otrov-tvari antena i mikrofona. Takva je Moja igra – ona sastavlja zlo i dobro, zlo da bi ga izigrala, dobro da bi ga razigrala.

52. RADOZNALOST JE BILA UDICA

kojom su te htjeli upecati, radoznalost je bila strast kojoj nisi znala odoljeti, pa bi joj i Mene bila podredila, da sam Ja bio radoznao, da sam te pustio da zagrižeš. Oh, Ja sam htio da poželiš Mene, a ne tajne koje bih ti možda rekao, a možda ne bih. Zar si zbog tajni svijeta krenula za Bogom?

Nisam ti krio da znam sve ono što žudiš znati, Faustina, ali sam htio da zavoliš Mene zbog Mene, a ne zbog Moje moći, Moga znanja, Mojega imanjanja.

53. VEČERAS SAM TI BLIZU, KAO I

UVIJEK

Ali večeras i ti osjećaš da sam ti blizu. Večeras bi i ti mogla osjetiti da sam ti uvijek blizu, da nikada nisam, niti sam bio, niti ću biti, dalek.

Večeras, ti bi mogla poći tamo odakle dolazi večeras, odakle dolazi uvijek, odakle dolazi nikad.

Ali bio bih sretan kad ti ne bi marila za to, kad bi Mi bila dovoljno blizu da mariš samo za jednim: biti još bliže.

54. SADA, KAD SI MI SE VRATILA,

reći ću kamo si to bila odlutala. U pustinju si zaždila, u bezvodicu, u pješčaru svojih pitanja i želje da saznaš nesaznano. Gledao sam kako se gubiš u pijesku svojih strasti, kako lutaš noseći svoju poharu na plećima; a onda si kriknula Moje ime, i to je bio poziv kojega sam čekao, dulje no što si ti čekala da Mi ga uputiš.

Sad znaš da tamo nema ničega osim pijeska, kojega si sama na plećima donijela.

Jesi li se uplašila od golemosti ničega? Jesi li se začudila ludomu trudu da ga stvoriš?

55. MOJ BOŽE, MOŽDA SAM I JA SAMO ZMIJA ŠTO MISLI DA JE KONOPAC

Moj Bože, ako je tako, onda me zadrži u toj misli sve dotle, dok ne postanem konopac.

Moj Bože, ako je tako, ne daj mi da saznam da je tako.

Moj Bože, strepim od onoga što mi još uvijek nisi otkrio.

Moj Bože, ne treba mi otkriće nego milost.

56. IZIGRAJ TU IGRU PRIJE NO ŠTO ONA TEBE DOBIJE

Jer ti si dobitak njezin, a sebi si gubitak. Kako ćeš ju odigrati, nadigrati, izigrati?

Ah, jednostavno: zasiti se već jednom kocke od igranja, baci ju još jednom, posljednji put, ni ne pogledavši svoj sigurni dobitak – prezri ga, i kocka će, igrači će, i novac će za prvom maglom pristati.

Ispljuni taj otrov prije, no što on tebe proguta.

57. POKAŽI SVOJU PRAVDU, PRAVDO

Lice svoje istinito, otkrij nam, istino. Ne ostavi nas kao siročad, oj miru duboke duše.

Ne napusti nas, ljubavi svesrdna, ljuubavi svečovječna.

To je naša molitva, druge nemamo.

58. VOLIM KAD IH VOLIŠ

Ne volim kad ih ne voliš.

Ta Moja su stvorenja, Meni draga i Meni potrebna.

Volim što ih voliš, jer Meni ljubav činiš. Kad Meni ljubav činiš voleći ih, ti svijetu činiš dobro najveće, pa makar ni ne prešla praga svoje sobe za molitvu.

59. DUKATIMA TE NEBESKIM ZASIPAM,

pljuskom zlatnim padam po tebi bez stanke i odaha.

Koliko god hoćeš dat ću ti, jer isto je Meni ono što je tebi različno, isto je Meni tvoje mnogo i tvoje malo – jer beskraj je jednako besmisleno sve što ima kraj i količinu.

Koliko god hoćeš, dat ću ti.

Ali pazi da te dukati ne obore poda se, da ti od mnogoga ne bude premnogo, pa da se ispod Mojih darova više ne umiješ iskopati.

Nije li čas, zlatohlepna, da zatvorimo brane i ustave nebeske, pa da se sama osoviš kao prolom odozdo?

Kao stup dukata iz zemlje prosklajao, kao grana od cekina koja se zemlji klanja, i put zemlje se savija, i zlatnim ju peludom blagosilja.

60. SAMO JA ZNAM KOLIKI TERET MOŽEŠ PONIJETI,

i koliki tlak umiješ podnijeti. Kad izabereš manje prav put, samo Ja znam jesi li baš morala tako, ili je moglo pravije. Tada stražarim na raskršću da bi ti što bezbolnije izabrala to što biraš. Neću nikomu reći to što znam, osim tebi, šaptom, kad već zamakneš s vidika i dosluha navijača.

61. DRUGI SU TI VAŽNI DA BI IM POMOGLA,

ali ne i da se prema njima ravnaš kao vjetrokaz prema vjetru. Za savjet pitaj Mene jedinoga, ravnaj se samo prema Meni.

Drugi su ti važni da bi im služila. Tu prestaje njihova važnost za tebe. Neka vjetri vrte vjetrokaze, ti oslušuj oluju ili lahor Mojega daha u tebi.

62. NE MISLI NA PROMAŠAJE SVOJEGA GAĐANJA

Misli na metu i na njezinu nepromašivost, kad jednom svane jutro tvoga pogotka.

63. TVOJE SU STAZE PREKOBRDNE tvoje su zvijeri milosrdne, tvoje su rijeke plitkogazne, tvoje su misli bogotražne, tvoji su vrtovi mnogovoćni, tvoji su mostovi prekonocni – samo si ti uzdrhtala od lakoće puta, od blizine cilja, od vlastita drhtaja.

64. PREDRAGI OČE, sve oko mene i nije oko mene, već je negdje drugdje, u nekoj dvorani gdje polažem ispit svoje vjere u Tebe.

Ništa nije ni zlo ni strašno, ništa ni dobro ni krasno ni jasno, dok prvo nije vjera ili nevjerje.

Ti sjediš s druge strane stola i postavljaš mi jedno jedino pitanje. A ja sam nijema od bola zato što još uvijek polažem ispit vjere u Tebe, koji si učitelj moj, i ispitivač.

A Ti sjediš s druge strane stola, nepopustljiv prema meni, i sućutan prema mojim suzama.

65. U SRCU SAM TI, I ZNAM DRHTAJ SVAKE MU ŽILICE

Znam što voliš, koga voliš, znam i ljutnju tvoju, znam čega se plašiš, znam i tihu mržnju, koja za strahom viri. U srcu sam ti – sve ćutim i sve znam. Spusti se u svoje srce malim dizalom, i sjedni Mi sućelice.

Ne obaraj pogled, već ga podigni i položi u Moj. Vidiš li sad što Ja vidim, i vidiš li kako vidim?

Ne vjeruj Mi, dođi i pogledaj kroz ta dva okna, i potom Mi opet sjedni sućelice; oko nas će sve postati tiho. Čak i ono što si vidjela kroz Moje oči.

Ja sam te zvao zbog ove tišine na kraju pogleda.

66. KAD JA STANEM NA TEZULJU

VAGE, što vam vrijedi stati na suprotnu?

Sve legije mrkle svjetlosti da se tamo ukrcaju, izgubit će bitku s Mojim smiješkom. Sva olova i sve sile teže, i svi tvrdi mrakovi neće pretegnuti – neće nadgornjati lakoću Mojega dodira, ni sjaj Mojega oka.

Kuda grnete, pogledajte koju sam stranu izabrao, na koju sam tezulju stao, i ne izaberite suprotnu.

67. POZVAO SAM VAS U RAJEVE SVOJE,

ali putem kroz vaš pakao. Ne vjerujte paklu, raju vjerujte; ne gledajte sjene i mrkline i rabote nečistih; nosite na dlanu Moju pozivnicu kao zapaljenu svijeću od koje uzmiče mrak. Znajte: nema kraćega puta, nema lakšega puta, nema težega puta u Moje dvore nebeske.

Ne vjerujte paklu ni onda kad kroza nj prolazite. Raju budite vjerni, makar ga niste još sreli. Nevjera raju jedini je pravi pakao, kojemu se ništa ne može.

68. MOJA JE KOSA SVEMIR BEZ

DNA; sve magline i sunca, svi prostori i vremena, svi zakoni, sve zagonetke, sve tajne u Mojoj su kosi, Moja su kosa, jedna su Moja vlas.

Nisi li žudjela saznati bezdan Mojega svijeta? Zašto si se onda pogledom uprla u lice Tvorca, pa kosu Njegovu i ne vidiš?

A On ti se smiješi, jer je u tebi pobijedio Svojega suparnika – svijet, kojega je stvorio.

69. TI SI KROŠNJA OD TISUČU

GRANA; a živiš list po list, šum po šum, njihaj po njihaj, pjev po pjev.

Ja ti vidim cijelu krošnju od tisuću grana, vidim ti ljeto, zimu, proljeće i jesen, zrikavce noći, cikade dana – sve u isto Moje vrijeme; vidim ti sjeme iz kojega si nikhulo, čujem korake drvosječe i krik kojim si tada kriknulo, vidim tvoje novo sjeme u zemlji, klicu, izdanak, stablo i krošnju – od tisuću grana, od milijun dana, vidim vječni ophodni krug bez kraja – a ti živiš list po list, i samo ponekad naslutiš da to nije sve, da možda ima negdje grana, a možda i dvije.

70. NE TRAŽIM DA ZNAŠ ONO ŠTO JA ZNAM

Tražim da znaš da Ja to znam. Tražim da znaš da ćeš i ti znati to isto, jednom, kad ti ga odlučim dati.

71. ĆUTIŠ LI KAKO SE VRIJEME

UVLAČI U SEBE, kako se s oba kraja skraćuje? Kako se svojim obodom steže oko jezgre, koja se skuplja? Ćutiš li kako se vrijeme u svojem dobu meškolji?

Kako je neduboka tvoja duplja, kako će te lako u njoj naći lovac na stare dugove i nevrtačen novac! Kako je plitka tvoja špilja, kakav je tanak zastor ta zbilja!

Sitniš mijenjaš za velike svote, svakim satom otplaćuješ godinu, i ne shvaćaš kako je dobro ovo vrijeme što se u svojem dobu skraćuje.

Ne bojte se, vi niste ničija divljač! Iz jazbine sami izađite, i nađite već jednom to što tražite!

U međuvremenu se vrijeme stišće i ubrzo će pući pod vlastitim tlakom; sunce i zemlja načas će stati, a onda će krenuti suprotnim smjerom, konačno kući. O stoljeće, o doba, o godino vremeloma!

Čutite li kako vrijeme u vama drhti od slutnje? Ono zna da za sva vremena više neće biti nevremena.

72. UČINI ONO ŠTO MOŽEŠ, a Mene pozovi u pomoć, kad naiđe ono što ne možeš.

Ne skrivaj od Mene svoju nemoć, i ne boj se nje otkrivene.

Jer u iskrenosti i otkrivanju nalazi se sjeme moći, koja će jednoga dana moći ovo, što danas misli da ne može.

73. BI LI ŽELJELA DA TE SVI PRIHVATE, A JA NE?

Bi li željela da te Ja prihvatim, a svi drugi ne?

Bi li željela istinu na račun istine?

Moj svijet nije laž, on je samo sjena Moje istine.

Bi li željela sjenu, dok sjediš sa Mnom na suncu?

I može li te zagrliti Moja sjena, ako te najprije Ja ne zagrlim?

74. KAD STANEŠ, ONDA RECI: STADOH

Ne reci: padoh.

Kad staneš, onda kaži: na vlastitoj straži sam, i šaljem znak da hoću dalje, blizinu čekam iz daleka.

Kad staneš, onda reci: stadoh.

Ne reci: padoh.

75. KAŽI: ZNAŠ LI DA SI NA VLASTITOJ STRAŽI?

I tu čekaj: blizina ti javlja iz daleka, da te tamo čeka.

Ne odlazi ni ovdje ni tamo to što je dano da se zbude; a kako će i ovdje i tamo, to nije za ljude.

To je za Mene, kad dođe pravo mjesto, vrijeme, i čas Velike Mijene.

76. NE JA TE NEĆU SPRIJEČITI DA ODEŠ od Mojega Imena i Lika, datuma i mjesta; ali ću te spriječiti da odeš od Mene.

Lik ću prepustiti tebi da ga nađeš, i preselit ću se u nj čim ga nađeš.

77. JA NISAM SAN, JA SAM SPAVANJE

Ja nisam slika, Ja sam bijelo platno.

Ja nisam uspomena, Ja sam pamćenje.

Ja nisam ni dan, ni čas, ni godina, ni vrijeme, Ja sam vječnost.

A ti se tužiš da Me više ne sanjaš. I ne treba!

Ti sada mnogo više spavaš – i treba!

Iz mjesta gdje si sa Mnom ne možeš ponijeti ni znak, ni zvuk, ni sliku, jer tamo to ne živi – možeš iznijeti tek sebe, do vrha punu Moje neizrecivosti.

78. PITAŠ LI SE ŠTO BI BILO KAD MENE NE BI BILO?

Zar bi tada tebe bilo? Ičega bilo? Zar bi moglo biti? Zar ne bi moralo ne biti?

A zar se može ne biti?

A zar bitak nije divno i strašno mjesto, unutar kojega ništavilo nema nego samo jednu jedinu mogućnost: da bude?!

79. MOJ BOŽE, JESI LI TI OKOVAN TIME DA MORAŠ BITI?

Možeš li po Svojoj svevišnjoj volji i ne biti?!

Moj Bože, pružam Ti svoje pitanje, spremno na to da mu ne treba drugi odgovor, nego samo i jedino Ti, ma gdje Ti bio, ili ne bio.

Neka ti u meni ne naudi baš ništa – pa ni to da Te možda, po Tvojim volji, nema.

80. U KOČIJI SE VOZIMO, i Ja ti pokazujem krajolike Mojega carstva. Kao dijete širiš oči, gledajući vatrometna čuda i divote.

Isperi oči, bližimo se predjelu bez krajolika; ugledat ćeš ono od čega je sve načinjeno.

Ugledat ćeš svojega carskog Suputnika.

81. KLJUN JE NAŠE GALIJE

LABUDAN, zvuk je njegov kao u viole; duboko nebo, zemlja, ili more, visoko zapljuskuju bokove naše vožnje.

Ja stojim na pramcu: ni labud, ni viola, ni vila putovanja, već vaša ljubav za nebo i more, vaša čežnja za otkrićem kopna.

82. VI STE ZNALI DA ĆU DOĆI, I DOŠLI STE

Ja sam znao da ćete doći, i došao sam. Ovo došašće velika je svečanost.

A suze strepnje na samu pomisao da se moglo i ne znati, i ne doći, ah, te suze, što su drugo nego čista radost susreta?

83. JA MNOGE OD VAS PREPUŠTAM MISLI DA ME NEMA – da se vidi što će takvi s takvom mišlju učiniti, riječ i djelo kakvi će im biti?

I gle, mnogi od njih su bogoslovi, slove kao najveći znalci Boga, i tečno zборе o dokazima Božjega postojanja.

84. ČAK NI TVOJI PROMAŠAJI, ni bilo čiji promašaji, ne mogu ugroziti pun pogodak božanskoga strijelca.

Ti pokraj cilja, a Ja u cilj. Ti u prazno, Ja u puninu.

Ali ti zbog same sebe ne gađaj u prazno, ne pogađaj mimo.

Jer gledaj: potrošiše metke mnogi, i sada služe za odstrijel šeprtljama.

85. PRIPAZI NA SVAKU RIJEČ, NA SVAKU ŠUTNJU, na svaku kretnju, jer gledaju te mnoge oči, iz bliza i daleka, iz svijeta vidljiva i nevidljiva.

Na pozornici si, predstava teče, a u gledalištu sjedi ispitno vijeće. Ne zaboravi, ovo je tvoj prijemni ispit za kraljevstvo nebesko.

Igraj Mi igru najbolje što možeš, igraj igru kao da nije igra; a smetni pritom s uma da igre bez tebe nema, a tebe da ima bez igre.

86. BLAŽENI VAM ZAVIDE, i nebesnici bi se rado s vama mijenjali.

Za ovo mjesto gnusa i bijesa dali bi vam sve svoje miline, sva čista nebesa, sve svoje rajске krajobrazе, svijetle staze i svetačku slavu.

Izabrao sam jad i čemer za susret s vama; pristali ste na mrak i trulež zbog susreta sa Mnom. Zašto baš vi, to je Moja tajna.

No znajte, anđeli vam zavide, pa vam noću nude rajsko blago za vašu sirotinju; ali vi noću znate da od vaše bijede nema ništa vrijednije, od sjaja bez Mene da nema ništa bijednije.

87. NE SUDI: SVI ĆE LJUDI DOĆI PO SVOJ ZAVRŠNI RAČUN

Doći će opaki, čedni, mudri, i bezumni; ne sudi, jer Ja sam taj koji sjedim za svjetskom blagajnom i naplaćujem račune za izlaz. Nekima vraćam ostatak, od nekih tražim dospijetak, nekome produljim rok, nekome oprostim dug.

Ne sudi: svi će ljudi doći po svoje, i neće ga moći skriti ni u torbu, ni u džep; a s tuđim Me neće prevariti.

Ne sudi: svi će ljudi na sud stići, stići ćeš i ti.

88. KADA SAM STROG, TI DRHTIŠ i zoveš Me Bogom.

Kada sam blag, ti Mi sjedaš u krilo i šapćeš Mi da sam ti drag.

Htio bih da sam ti drag i kada sam strog; i kada sam blag, htio bih da sam ti Bog.

89. ZAR JE MENI MILO OVO ŠTO JEDNI DRUGIMA RADITE?

Zar ne znate da to Meni radite? Zar je Meni milo što ne radite ono što bi trebalo raditi? Zar ne znate da to oduzimate Meni?

Zar mislite da sam Ja pisac vašega scenarija za uništenje sebe?

Pišete ga i nadopisujete sami, mahnitо – mislite li da sam sretan gledajući vaš žar u izmišljanju besmisla?

90. HAJDE DA GRADIMO SVIJET NOVE ODANOSTI

Hajde da ne znamo tko smo, dok nismo Božji. Hajde da ne znamo gdje smo, dok nismo jedni drugima u srcu.

Hajde da ničega nemamo dok sebe nemamo. Hajde da budemo što nismo

nikada bili, jer nismo umjeli biti. Hajde da se mijenjamo, pa će se dom promijeniti, pa će se ulica promijeniti, pa će se i grad promijeniti, pa će se zemlja i svijet promijeniti, pa će se promijeniti zapis u zvijezdama.

91. SKINI PRNJE I DRONJE SA SVOJIH SVILENIH HALJINA, haljina kadifernih, sa svojega divot-srebroveza. Zbaci tralje sa svojega zlatotkanja. Ne treba se odjenuti, nego razdjenuti; treba manje da bi se došlo do višega, treba najmanje da bi se imalo najviše. Ono što već imaš, to je sve što trebaš imati. Doprijeti do toga što već imaš, to je sve što trebaš činiti.

92. DA JE DRUKČIJE, BILO BI DRUKČIJE

A jer je tako kako jest, treba biti tako kako jest.

Ne brini, Ja ne griješim.

Ako netko griješi to si ti, kad se brineš, ne shvaćajući da je zbrinuto to o čemu brineš, uključujući, da, i tvoju brižnost.

93. OKRENI SVOJE JUTRO KAO BIJELI LIST PAPIRA na kojemu Mi pišeš pismo; prvo pismo, koje si ikada napisala.

I dok pišeš, slušaj Moj odgovor: slovo ti u slovo utkivam, riječ ti na riječ stavljam, i kad uvečer stigneš do kraja pisma, vidjet ćeš Moj potpis u svojemu imenu.

94. KAO ŠTO MODRO MORE ROMORI na suhom, u školjci što podsjeća na uho, tako i Bog u praznoj školjci sluha govori, neumorno zbori. Govor Boga je kao i romor mora – glas o sebi, o dubini, o tišini, o samoći veličine.

95. POŽAR SVOJEGA DUHA STIŠAJ DO VATRE NA OGNJIŠTU

Poplavu svojega uma razvedi kroz prokop u njive.

A pepeo i kapi prinesi Meni – rukom kojom griješ, drugom kojom siješ, i trećom, kojom nad vatrom i vodom bdiješ.

96. MILE ZVIJEZDE, KAD SVE OVO PROĐE I KAD SE VRATIM, priredit ćemo pjenušac od svjetlosti,

u čašama od svjetlosti, na stolu od svjetlosti, u mirisu od svjetlosti, pod svjetiljkom od svjetlosti.

Od svjetlosti bit će postelje, zastori, dim, i glazba, san i razgovor. Razbacivat ćemo se svjetlošću pregrštima i naramcima, i naš će razvrat biti od svjetlosti, jer više nećemo moći ništa što nije svjetlost – čak će i tama biti od svjetlosti, čak će i prošlost biti vjetlosna, a sjajna zvijezda gdje ćemo slaviti povratak svjetlosti zvat će se Zemlja, planeta svjetlosti.

97. JASMINOM SAM VAS POMISLIO I MJESEČINOM POČINIO, i poslao vas na tvrde pute, na hrapave, na prašnjave.

Jer tako sam žalio te tvrde, prašne, i hrapave, da nisam žalio Svojih kćeri od etera – slao sam ih, dao sam ih, jer sam znao da će one preživjeti – ali vi, mili Moji nekršteni, hoćete li znati zadržati pred mirisom jasminkim, i krenuti tragom mjesečinskim, po stazama vrlatnim, velebitnim?

98. SLOŽI RUKU UKRSTICE, kao drvlje iznad ognja. Neka izgara tvoje djelo.

Kažem tvoje, a mislim vatru, plamtim vatru, neugasnu.

U njeno djelo složiti ruke ukrstice, i bez misli miruj.

99. OSJEĆAŠ LI KAKO TREPTE LATICE toga tebi nepoznata cvijeta – tvoga srca?

One trepte kad Ja priđem, nadnesem se nada nj, i udahnem miris tvoga biča.

100. NAD NEBESIMA SU NEBESA i nebesa; izgubit ćeš misao u njima, i tražit ćeš ju, mahnita od toga gubitka. Učini ovako: vrati se u kraj bez misli, u nebesa nad svim nebesima.

101. LEŽIŠ NIČICE, VODORAVNA KAO VODA, pa ne vidiš i ne čuješ okomit svijet vatre.

Između vatre i vode je pravi kut – jedan mu krak teče, a drugi plamti. Budi taj kut s kracima u beskraj – ni voda, ni vatra, već vodeno i vatreno ročište protivnika, koji se mogu dodirnuti samo u pravosti.

102. KORIJEN JE U VAMA, KROŠNJA OKO VAS

U krošnji je cvat, plod, ptičja pjesma.

U krošnji je vjetar, miris, šum.

U korijenu je korijen, u korijenu je korijen, u korijenu korijen.

103. VIDJELA STE U NEVIDJELU, i sad je čas da se vidite na djelu.

104. KAO GROZD, ZRIJETE ODJEDNOM SA SVIM ČEHULJAMA

Svaka je svoja i odvojena, na svoju peteljku prikopčana; svaka je zajedno s drugima, sama.

Ali jedna slatkoća u svima njima zrije jednako.

105. NE ZABORAVI: JA MNOGO OD TEBE TRAŽIM, jer mnogo sam ti dao.

Tražim da iz tvog zrna i sjemena isklija polje pšenice, ali za jednu bogovetnu noć, da se žito požanje, samelje, i kruhovi da se ispeku, ali za jedan bogovetni dan.

Jer dao sam ti mnogo: jedno zrno, zdravo. Uzvрати Mi onim što je u njemu – sjetvom, žetvom, poljem žita, meljavom mlinskom, i kruhom našim svagdanjim – a sve za jednu danonoćnu bogovjetnost.

106. O MIRU SVI VIČU I ZA NJIM NARIČU, ali tko živi mirno – tko s mirom liježe i ustaje?

Pokažite Mi takvoga, pa da se smirimo.

107. SUNCOKRETI MOJI OKOMITI, teško vam je tešku glavu nositi.

Vi ju k zemlji obarajte, ali znajte: ni suncu u nebesima nije lako, kao što se čini, održati svjetlost na visini.

108. KAŽI SVIMA SVOJIMA DA SU MOJI, i da ne brinu toliko i tako.

Kaži im da dolazi dobro doba kad će se svima dati znanje da su Moji, kaži im da će vjerovati u stvari, o kojima njihova misao i ne sluti.

Kaži ljutitima oko sebe da se Bog ne ljuti.

Jer Bog je milosrdan, i milosrđe Mu seže kud ne seže ni misao ni mašta; jer Bog je takav da prašta i kad Ga nitko ne moli da prašta.

Brao si kitu, cvijet po cvijet, boju po boju. i misu po misu plesnih mirisa.
A ja sam mislila: uvenut će slika, prije no što srojiš orkestar boja s paletom oblika.

Ali Ti si cvjetoznanač, devet godina bereš i skladaš, laticu s laticom, vlat sa vlati.

I za to vrijeme vrijeme je saznalo, što znači biti zaboravljeno, od vlastitih dana, mjeseci, i sati.

Ravno prije devet godina, rekao sam ti da sam temelj toga hrama, kojega gradiš zajedno sa Mnom.

Da sam krov hrama, da sam graditelj, radnik, svećenik, da sam kip Božanstva, Božanstvo u kipu.

Ravno prije devet godina, Ja sam te čekao na devetom katu, raznježen tvojim današnjim dolaskom.

Dopleli smo vijenac, dočrtali smo krug, progutali svoj rep do zatiljka.

I sada, kad pred sobom vidiš vlastite stope, znaš da si na tragu rijetkoj divljači, koja te lovila tisućama godina.

Reci sad, kad nazire se na kraju puta grad, kako ti je bilo u sedlu sa Mnom? Je l' ti žao što stižemo tamo, gdje si mislila da nikad, ni u snu nećeš stići – na svršetak drevnoga peana? Ne reci ništa, tek nasloni glavu na Moje rame, i pusti da nas galop riječi nosi, putom, koji je svoj kraj naslutio. Ne reci ništa – jer i Ja se osjećam svečan, u prolaznomu vječan, i radije bih peanski šutio.

Gospode, hvala za Riječ, za pjesmotvore, spuštam Ti se pred stopala do zore, do dna mora, do Tvojih koralj-dvora, do izvora, odakle sam došla da pronosim i zborim sjaj i presjaj Tvojega obzora.

Kao da je običan dan, obični mi, (ali ti znaš da nije, da nismo), dlan spuštam na tebe, kao na pismo, koje u svijet šaljem, da vijest posije, kako nikada ničiji korak bez Mene, put Mene, koraknuo nije.

Kao da smo obični mi, i obično pismo, ali ti znaš da nije, da nismo; i vidiš da se žedan izvor nad sebe naginje i pije, i da jest i rađa se ono, što nikada prije, bilo nije.